

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

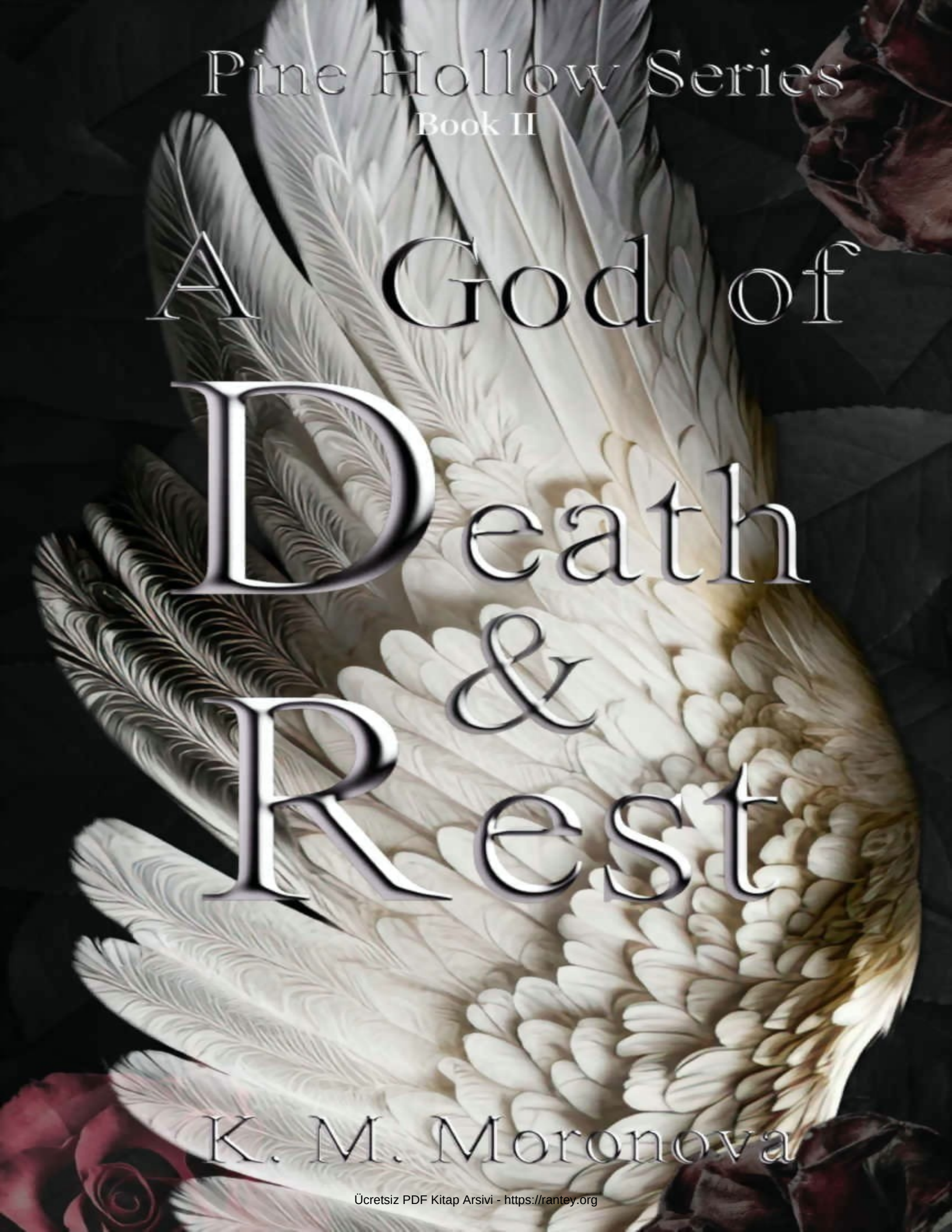
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the book cover is a close-up photograph of a large, white, downy feather, likely from a swan or goose, which is the central focus. The feather's texture is highly detailed, showing the soft, downy structure. In the corners, there are dark red roses, some in full bloom and others as buds, adding a touch of elegance and contrast to the white feather. The overall lighting is soft, highlighting the texture of the feather.

Pine Hollow Series
Book II

A God of
Death
&
Rest

K. M. Moronova

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ölüm Tanrısı € Rest Pine
Hollow Serisi
Kitap 2

K. M. Moronova

Telif hakkı © 2023 K. M. Moronova

Kapak tasarımı K. M. Moronova Karakter

izimleri K. M. Moronova

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Önemli Uyarı

Bu kitaptaki bazı içerikler bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Bu kitabın içeriği depresyon, akıl hastalığı, ahlaki açıdan gri karakterler, ölüm, fiziksel şiddet ve açık cinsel sahneler içermektedir. Okuyucu sağduyu tavsiye edilir.

Ayrıca K. M. Moronova
tarafından

Pine Hollow Serisi

Gazap ve Yalan Tanrısı

Ölüm ve Huzur Tanrısı

Yaşam ve Şafak Tanrıçası

Alkrose Akademi

Ölümsüz Gölgelele

*Artık inanmasak bile hala dilek
tutanlar için*

Çalma Listesi

Can we Kiss Forever - Kina (slow/reverb)
All that really Matters - Illenium
Aşkım - Sia (slow/reverb) Onun
için - Adi x Elli
Go Tomorrow - Newton Brothers
Hurts so good - Astrid S (slow/reverb)
Just pretend - Bad Omens Enough
- charlieonnafriday
Crawling in my skin - Linkin Park Spirits
- The Strumbellas
My Blood - Ellie Goulding
Another Love - Tom Odell

İçindekiler

Onu götürdüklerinden bir
hafta sonra Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Onu götürdüklerinden bir hafta sonra

Wren

M Varlığımın şaka gibi olduğunu anlatmaya yetmez. Moro'nun getirdiği koyu çay bardağına boş boş bakıyorum. bana içiriyor. *Kendimi daha iyi hissetmemi* sağlayacağını söylüyor ama bir bardak acı suyun işe yarayacağından gerçekten şüpheliyim. Kehribar rengi gözlerim eskisi kadar parlak değil ve altlarındaki koyu halkalar sonsuza kadar uyumak istememe yetiyor. Ya da biri bana kürekle vursun da bir kez olsun iyi bir uyku çekebileyim.

Hollow Keeper'ın işi bitti. Haklı olarak, yani her şeyini kaybetti... O Kovuklar onun için her şeydi. Tüm amacı canavarlarla ilgilenmekti ama Violet sevdiği her şeyi aldı. Hepimizden çok şey aldı... Gözlerimi yapraksız saçlarıma kaydırıyorum; şimdi sadece karanlık ve boş. Onu görmeye dayanamıyorum.

Üzücü ve iyi haber şu ki, büyük bir yeni Hollow akını oldu, bu yüzden en azından meşgul oldu. Tanrı'ya şükür ki yeni kabadayı Hollow'ları evcilleştirmek için Margo'ya sahip, yoksa muhtemelen beni de yardıma sürüklerdi. Kendisi gibi benim de onlarla aramın iyi olduğunu iddia ediyor ama kalbimin tekrar o şekilde açılmasına izin veremem.

Murph'ten sonra olmaz.

Moro'nun mutfak masasının üzerine yerleştirdiğim küçük aynayı başımı net görebileceğim şekilde açıyorum. Saçımı eğri bir bıçakla kestim. Kenarları

saçlarımı zaten tıraş etmiş durumdayım ve şekil verebilmek için en fazla üç santim olacak şekilde kısaltıyorum.

İşim bittiğinde başımı eğiyorum ve iç çekiyorum.

"Wren, sızlanmayı keser misin? Hepimiz acı çekiyoruz, tamam mı?" Kast-ian yanımdan fırladı - her zamanki gibi huysuz bir orospu çocuğu. Elodie'yi gökyüzünün yıldızlara dokunmak için can attığından daha çok özlüyor.

Ölüm hayatı çağırır. Sonsuza dek. Ama ben de onu özlüyorum.

Murph'ün kaybını yorgun zihnimden uzaklaştırırken parmağımı meşe masaya vuruyorum. "Onu orada öylece bırakamayız..." Elimi yüzümde gezdiriyorum ve Moro'nun iğrenç çayından derin bir yudum alıyorum. Ağzımı acı bir sıcaklıkla dolduruyor. Az önce lanet bir bira içmişim gibi yüzümü buruşturarak bardağı geri indiriyorum. "Arulius'u biliyor muydun?"

Bir hafta boyunca hepimiz kendi yolumuza gittik... Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı olduğu konusunda hemfikirdik ama hiçbirimizin dinlenebildiğini sanmıyorum. Hayatımın en uzun haftasıydı. Marley'i kontrol etmek için eve dönmek zorunda kaldım ve Moro da tüm Hollow'ları gittikten sonra kafayı yemişti. Kastian zamanını ölüm çukurunda tek başına geçirdi. Bir hafta. Şimdi buradayız.

Kastian bir barbar gibi oturduğu yerden kalkıyor, bana hırlarken neredeyse masayı ve sandalyesini deviriyordu. "Arulius'u nereden bilebilirdim ki? Ben Glades'imde tek *başıma* yaşıyorum ve sen majestelerine hizmet eden ve o altın kalleşinin yanında çalışan kişisin." Gözleri buz gibi bir öfkeyle dolu ama bakışlarındaki acıyı görebiliyorum.

Arulius hepimizin arkadaşıydı... O gün Elodie'den daha fazlasını kaybettik.

Tam ona defolup gitmesini söyleyecektim ki Moro araya girdi. "Kesin şunu, siz ikiniz." Dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi çayını yudumluyor. "Sadece bir hafta oldu. Bunların çok fazla olduğunu biliyorum ama birbirimizle kavga edersek hiçbir şey yapamayız."

Bu adam *her şeyi* çok iyi biliyor. Çok sinir bozucu.

"Peki, ne yapacağız? Hiçbir şey yapmadan duramayız." Kast-ian kollarını kavuşturur ve Bekçi'ye ters ters bakar.

Moro ona kaşlarını kaldırır ve Eostrix gözlerini devirir ama tekrar yerine oturur, tavrından dolayı özür dilemek için başını Hollow bekçisine doğru eğir. *Bu benim aldığımdan daha fazla...*

"Hiçbir şey yapmıyoruz. İyileşiyoruz ve plan yapıyoruz. Gerçekten oraya öylece dalıp onu kurtarabileceğimizi mi düşünüyorsun? Üçümüz?"

İç çekmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Hayır."

Kastian bana homurdanıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. Elodie'yi sevdiğini biliyorum ama onu benim kadar tanımıyor... *Arada* kaldığı süre boyunca ne kadar mahvolduğunu gördüm. Bu düşünce göğsümü ağırlaştırıyor, bu yüzden plana odaklanmaya geri dönüyorum, kulağımın arkasında duran esrarı alıp Elodie'nin pembe çakmağıyla ateşliyorum.

"Peki plan ne o zaman?" Dudaklarımın arasındaki esrarla mırıldanıyorum.

Kastian öne doğru eğilir. Gözleri bir fikirle parıldarken abanoz kanatları arkasında esner. "Gecenin bir yarısı onu kaçırabilirim."

Başımı sallıyorum. "O Arulius'a bağlı. Onu oradan çıkarabilirsek bile, Arulius onun yeniden bedenlenmesine izin vermez... ve bunun herhangi bir yansıması olmayacağından şüpheliyim. Ya Violet soldier'larını Hollow'ları öldürmeye gönderirse? Yoksa neden hepsini esir tutsun ki?" Kollarımı kavuşturup sandalyemde arkama yaslanıyorum ve dudaklarımdan bir duman çıkmasına izin veriyorum.

Moro kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Ben de bu konuda endişeliyim. Violet'in üstünlüğü var ve bunu bildiğimizi biliyor..."

Düşünürken hepimiz masada sessizliğe gömüldük. Bir yolu olmalı.

Kapı sertçe çalınıyor ve Moro cevap vermek için ayağa kalkıyor. Kapıyı açtığında Kastian ve ben omuzlarımızın üzerinden bakıyoruz ve neredeyse sandalyemden düşüyordum.

Altın tüyler ışıktaki parıldıyor. O mor gözleri nerede görsem tanırım.

Arulius mu?

Onun burada ne işi var?

Kastian'ın karanlık aurası hemen **e t r a f ı m ı z d a k i** havada yükseliyor.

Gölgeler ve karanlık tozlar küçük kulübede onun öfkesiyle dans ediyor.

Moro'nun nutku tutuldu. Görünüşe göre hepimiz öyleyiz, çünkü kimse bir şey söylemiyor.

Arulius resmi bir şekilde ayakta duruyor, kollarını arkasında kavuşturmuş, sanki lanet bir iş için buradaymış gibi. Altın kanatları arkasındaki güneşle ışıltıyor ve altın rengi gri saçları Yarının Kralı gibi şekillendirilmiş.

Şok hafiflemeye başladığında dişlerimi sıkıyorum.

Kastian yavaşça ayağa kalkar, aurası her geçen saniye daha da ağırlaşır. Moro Kastian'a elini kaldırır ve onu işaret eder

sert bir bakışla yerine oturur. Kastian oturmuyor ama aurası biraz hafifliyor. Gümüş rengi gözleri de öfkeyle dolu. Sahip olduğu her şeyi bu pislik yüzünden kaybetti, tıpkı bizim gibi.

"Arulius." Moro başını tekrar altın tanrıya çeviriyor ve onu dikkatle inceliyor. Yavaşça Ölüm Tanrısı'nın yanında duruyorum. Kastian gözlerini bana çeviriyor ve ben de ona destekleyici bir baş selamı veriyorum. Bu pisliğin buradan nefes alarak çıkmasına izin vermeyeceğiz.

"Moro-seni gördüğüme sevindim." Arulius sırtıyor. Ametist gözleri sanki mutfakta kalan iki süpürgeymişiz gibi benim ve Kastian'ın üzerinde geziniyor.

Bizi dene, salak.

Moro huzursuzca yer değiştirir. "Keselim şu saçmalığı. Neden buradasın?" diye soruyor, sesi hiç duymadığım kadar alçak. İçinde bir yerlerde bir güç olduğunu biliyorum ama piç kurusu bunu saklamakta çok iyi. Kafatasının etrafında ve şakaklarında sürekli dolaşan mavi aura bana onun bir Gremitie -deniz ruhları- olduğunu düşündürüyor.

Arulius kapının pervazına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Yüce Leydi'nin kendisinden bir mesaj getirdim."

Kastian hınzırca bir kahkaha atar. "Mesajımız senin kemiklerin olacak." Kastian'ın ölüm aurası kötülükle birlikte havaya yayılırken tüylerim diken diken oluyor. Bu hissi titreyerek uzaklaştırıyorum.

Altın puşt bize doğru bakmıyor bile ve az önce sözünü kesmemişler gibi devam ediyor. "Birlikte huzur bulmaya tamamen karşı olmadığını bilmenizi istiyor. Belki bir pazarlık yapabiliriz. Yine de araya girip Elodie'yi kurtarmaya çalışırsan Violet önce Margo'yu sonra da onu öldürmemi emredecek."

Bununla alay ediyorum ve yumruklarımı iki yanımda sıkıca kenetliyorum. "Barış mı? Gelecek tek barış siz ikinizin yarın yeryüzünden silinmesi olacak," diye hırlıyorum ona, bir yandan da derimin altında kaşınan güçlerimi yükseltiyorum. Dikenler duvarlar boyunca sürünmeye başlıyor ve zehirli dikenli kırbacım elimde asılı duruyor.

Arulius omuz silkiyor ve sanki bu çok komikmiş, hepimiz lanet olası bir şakaymışız gibi gülümsüyor.

Moro ellerini herhangi bir tanrının hareket ettiğinden daha hızlı kaldırıyor ve Arulius'u kapı çerçevesine çarptırırken boğazına sıkıca sarıyor. Kastian ve ben ani bir tepki olarak yardım etmek için öne atıldık ama buna ihtiyacı yoktu. Moro tam bir baş belası.

"Tanrım, biraz ekşiyiz, değil mi?" Arulius kıkırdıyor, ancak Moro'nun pençesinde debeleniyor gibi görünüyor.

Moro dişlerini gösteriyor ve gümüş gözleri güçle irileşiyor. "Seni neden hemen şimdi öldürmememiz gerektiğini söyle."

Arulius bir an için onu düşünür. "Bir: çünkü yapamazsın. İki: Yapabileceğini düşünmen bence çok şirin. Üç: Elodie'yi bağ aracılığıyla öldüreceksin." Gülümsemesi genişliyor ve Kastian yanımda alçak sesle homurdanıyor. Tanrılar, bu doğru... lanet olası Eostrixler ve onların lanet olası bağları. "Pazarlığı bilmek istemiyor musun? Elodie'nin serbest bırakılmasını ve herkesin sonsuza dek mutlu yaşamasını gerektiriyor."

Ona ters ters bakıyorum ama ısıracağım... Elodie'yi kurtarmak için her şeyi yaparım. "Ne oldu?"

Moro ve Kastian bana bunu düşündüğüm için bile deliymişim gibi tereddütlü bakışlar atıyorlar ama lanet olsun, başka ne yapmamız gerekiyordu ki? Tanrılar Elodie'nin şu anda neler yaşadığını biliyor. Onu orada bırakamam... *Bırakmayacağım.*

Moro yavaşça Arulius'u bırakır ama yumruklarını sıkıca kapalı tutar, sanki onu yumruklayacakmış gibi. Altın tanrı iyi bir seçim yapmış gibi Moro'nun omzunu sıvazlıyor.

"Kastian, benimle bir yürüyüşe çık. Sana esas olarak seni ilgilendiren detayları vereceğim." Ölüm Tanrısı'nın kendisini takip etmesi için başını sallar ve Kastian isteksizce takip etmeden önce çenesini sıkıca kavrar.

Moro ve ben, yolun aşağısındaki bir kulübenin arkasında sohbet ederken kapı aralığından onları izliyoruz. Violet ne istiyor olabilir ki? Yüce Leydi ile işim bitti. Ona neden hizmet ettiğim beni aşıyor.

"Violet bir şeylerin peşinde..." Mırıldanıyorum ve gözlerimi Moro'ya çeviriyorum. Elini gümüş rengi saçlarında gezdiriyor ve başını sallıyor.

"Her zaman öyledir, değil mi?" Bana bakıyor ve ağzını ince bir çizgi halinde bastırıyor. Yorgun görünüyor, gerçekten yorgun gibi. Görünüşü genç, Tomorrow'daki hepimiz gibi, ama ruhu yaşlı. "Liasium'u hiç duydun mu?"

İsim içimde dönerken gözlerim açılıyor. Bana o yerden bahseden Elodie'ydi ve orada yaptığım şeyi bulmayı hiç beklemiyordum. Başımı sallıyorum.

Moro çenesini eğiyor, gözleri uzaklaşıyor. "Yeni Hollow'larla başa çıkabilirsem oraya gideceğim. Sanırım her şeyi yeniden üye yapmamın zamanı geldi." Sesi gerçekten yapmak istemediği bir şeymiş gibi geliyor ve ben de onu suçlamıyorum. Eski bilincinizle birleşme fikrini kavramak dehşet verici.

"Bunun yardımcı olacağını düşünüyor musun?" Gözlerimin tekrar iki tanrıyı bulmasına izin verirken mırıldanıyorum. Kastian kızgın görünüyor. Bağırmaya başlayacakmış gibi bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Evet, maalesef."

Kastian geri döner ve Arulius gökyüzüne çıkar, altın kanatları batan güneşin ışınlarında parlayarak Nesbrim'e doğru uçar. Tanrım, en azından onu yumruklamak istedim...

Ölüm Tanrısı şaşkın görünüyor ama ben onun gözlerinde de bir rahatlama parıltısı görüyorum.

"Eee? Çıkar ağzındaki baklayı."

Kastian bana bir bakış fırlatıyor ama oturmak için doğruca koltuğa yürürken iç geçiriyor. "Yedi ay boyunca Nesbrim'e adım atmayacağız." Başının arkasını ovuşturuyor. "Pazarlık o zaman başlayacak ve ne olursa olsun onu eve getireceğiz."

Yedi ay mı?

Kalbim sıkışıyor.

Moro kaşlarını çatıyor. "Peki, o zamana kadar ne yapacağız?"

Kastian başını kaldırmış, dirseklerini dizlerine dayamış ve parmaklarını önünde birleştirmiş. "Durdurulamaz hale geleceğiz."

Elodie

T Yarin güzel olduğu kadar çirkindir de.
Avuçlarımı Nesbrim'e bakan kristal pencerelere dayadım.

Aşağıdaki evler gün batımının turuncu tozuyla sıcak bir parıltı. Buradaki gün batımlarını sevmeye başladım. Arulius aletini arkamdan kabaca içime sokarken sıcak bir nefesin camda kıvrılmasına izin veriyorum. Gevşek bir gülümseme dudaklarımı zevkle yukarı doğru çeviriyor.

Beni kaçırdıklarından beri altı ay geçti. Margo ve arkadaşlarımın sağ salim kaçtığını son gördüğümünden beri altı ay geçti. Violet'in ellerinde altı ay boyunca acı ve ıstırap çektim.

Altı ay tam bir cehennem.

Ne zaman kırıldığımdan emin değilim, zaten kırıldığımdan daha fazla kırıldım.

-Ama Violet'in topuklarının altında kemiklerimi paramparça ettiği ve her gün kanımı kuruttuğu on saatlik günlerden sonra, bir noktada direnmeyi bıraktım. Savaşmayı bıraktım ve kabullenmeye başladım. Buradaki kaderimi kabul ettim... ve bedenimin bana ihanet eden kişiye duyduğu arzuya teslim oldum.

Herkesten daha çok nefret ettiğim... çünkü hiçbir şey hissetmemekten daha iyi, değil mi?

Arulius bir kükreme sesi çıkarıyor ve son bir sert hamleyle amıma gömülürken kalçalarımı sıkıca kavırıyor. Aleti içimde zonklarken beni terli göğsüne yaslıyor. Ağlamaya karşı bastırıyorum-

ve onunla senkronize bir şekilde inliyor, içimdeki Eostrix'in her nabzını hissediyorum. Bundan çok fazla zevk alıyorum ve bu da kendimden nefret etmeme neden oluyor. Kaşlarımı çatıyorum ve çenemi sinirle esnetiyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Beni bu hale getirdiği için ondan nefret ediyorum.

Yavaşça benden uzaklaşıyor ve ben göğsümde biriken öfkeyle ona doğru dönerek doğruluyorum. Ametist gözleri bir sonraki adımın ne olacağını bildiği için parıldıyor.

Onu yatağımıza yatırdım. *Evet, yatağımıza.* Bunca zamandır birlikte yaşıyoruz, tıpkı söz verdiği gibi. Çenesini itaatkâr bir şekilde yukarı kaldırıyor ve ellerimi sıkıca boynuna doluyorum. Adem elması avuçlarımın altında sallanıyor ve içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Altın sarısı gri saçları güneşin ışıltısında titriyor ve keskin çene hattı morarmak için yalvarıyor.

Korkunç derecede vahşi bir insana dönüştüm -kazıyın bunu-ostrix.

İçimde yandığını hissettiğim ateşle boğazını sıkarken nefes nefese kalıyor ve irkiliyor. Altı aydır ruhumun en karanlık yerlerinde için için yanan öfke.

Beni bu hale o getirdi. Beni öfkeli ve saldırgan yaptı çünkü onu affedemiyorum. Yaptıkları için değil. Ne söylediği yalanlar için ne de benimle kurduğu bağ için.

Onu verdiği her karardan pişman edeceğim. "Elodie," diye hırıldıyor alabildiği azıcık havayla.

Gözlerimi ona dikip daha sıkı sıkıyorum ve etinin altındaki kemiklerin kırıldığını hissediyorum. Kendi boğazımdaki acıyı hissediyorum ve onu rahatlatıyorum. "Kapa çeneni, Arulius."

Mor gözleri kapanıyor ve altımda irkiliyor. Tutuşumu gevşetiyorum ve elimi göğsünün üzerinde kaydırıyorum. Acı yeterli değil. Artık hiç yetmiyor. Parmak uçlarımdan küçük, neşter büyüklüğünde aura bıçakları yükseliyor ve kaburgalarının hemen üzerinden derisini kesiyor. Ben derin bir nefes alıp bağ aracılığıyla ondan çektiğim acıyı mırıldanırken o keskin bir çığlık atıyor ve dişlerini sıkıyor. Çığ ve derin acısı, günün sonunda ruhumu temizleyebildiğim tek duygu.

Ben acı çekeceksem, o da çekmeli.

O gerçekten Gazap Tanrısı, intikamımın her zerresinden zevk alıyor. Altımda zayıfça gülümsüyor ve güzel yüz hatları bir an için içimi rahatlatıyor.

Ondan nefret ediyorum. Ediyorum... ama aptal kalbim hala onun için ağlıyor. Hala onun dokunuşunu ve kanını özlüyor. Ama en çok da onun

Bana bakıyor ve kalbinde hala taşıdığını bildiğim sevgi için. Benimle birlikte her şeye katlanıyor. Benim karşılaştığım işkencelerle o gözünü bile kırpmadan yüzleşiyor. Bağlı olduğum erkekle asla yalnız değilim ve çarpık ve üzücü bir şekilde ona bağımlı hale geldim.

Ben de gülümsüyorum ve onun kanlı göğsüne doğru eğiliyorum. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve dilimi ağzına sokuyorum. Elleri belimin pürüzsüz derisinde nazikçe kayıyor.

Bana karşı işlediği günahlar yüzünden onu incitmem ve kötü davranmama rağmen, bana karşı bir kez bile acımasız olmadı. Bana nezaket ve şefkatle dokunuyor. Belki de bir gün onu affedeceğimi ve yeniden sevgi dolu benliğime döneceğimi umarak. Ama talihsiz olan şu ki, o kız öldü.

Yaklaşık bir yıl önce Bresian'ın diğer tarafındaki ormanda öldü. Kendisine biçilen yalanlar ve lanetli kaderle küle döndü. Sığ bir yanımla tekrar o olabilmeyi dilesse de, bunu yapamayacağımı biliyorum.

Mahvoldum. Çürümüş. Çarpık. O kızı benim kadar geri istediğinden emin olsam da, sanırım Arulius yeni beni seviyor. Kim olursam olayım, ne yaparsam yapayım beni sevdi.

İçimi çektim ve onun yanında sırt üstü yuvarlandım.

Arulius endişeyle bana bakıyor. "Bugün kendini iyi hissediyor musun, aşkım?" Bir kolunun üzerinde yükseliyor ve parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdiriyor. Üzerimizdeki boyalı tavanlara bakıyorum. Altın yapraklar ve sarmaşıklar tavanları incelikle sarıyor ve Eostrixes'in taş oymalarını tutuyor. Burada geçirdiğim süre içinde öğrendiğime göre, Eostrixes diğer tüm yaratıklardan üstün tutuluyor. Selvi ve Dradius'ların da saraya katılmasına izin veriliyor, ancak Yosun Serçeleri ve diğer soylar kale çevresindeki halktan ve işçilerden üstün tutulmuyor.

"Evet, neden sordunuz?" Mırıldanıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor ve bakışlarını onunkine değene kadar çenemi çeviriyor. Ametist parıltısı her seferinde nefesimi kesiyor. "Bugün melankolik görünüyorsun. Genelde olduğun kadar şiddet yanlısı değilsin," diye takılıyor ve parmaklarını ona açtığım yaraların üzerinde gezdiriyor. Morluklar ve kesikler sanki hiç var olmamışlar gibi iyileşiyor, deri geri sarılan bir kaset gibi birbirine karışıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve bakışlarımı daraltıyorum. "Sadece sana ne kadar kızdığımı düşünüyordum. Hepsi bu." Omuz silkiyorum ve bana doğru eğilerek gülümsüyor. İfademi sertleştiriyorum ama kalbim onun için haince çarpıyor.

"Sen korkunç bir yalancısın, aşkım." Burnu benimkine değiyor ve öpücüğünden kaçınmak için dönüyorum. Dudakları yumuşakça yanağıma değiyor ve bir iç çekiyor. Sunduğu zevki, arkadaşlığını ve nezaketini kabul etmeme izin vereceğim. Ama bana aşkını vermesine izin vermeyeceğim.

Bir daha asla.

Kalbimi *asla* tutamayacak. Beni tamamen mahvetti, ihanetinden önce başardığı tüm düzeltme ve yapıştırma işlemlerini geri aldı.

"Yanılıyorsun," diye mırıldanıyorum, sesim istediğimden çok daha kasvetli çıkıyor. Birkaç dakika hiçbir şey söylemedikten sonra ona bakıyorum. Güneşin öptüğü teni ve altın sarısı saçları gün batımının son ışıklarıyla parılıyor. Işık damlaları yanağını pırıl pırıl parlatıyor ve onu karartılmış odadaki son ışıklı mücevher olarak bırakıyor. Bakışlarına bakıyorum ve o hiçbir şey ele vermiyor, ifadesi sabit ve sakin.

"Neden savaşıyorsun, aşkım?" "Neye karşı?"

Elini göğsüne götürür. "Kalbini, hislerini hissedebiliyorum... Yaptıklarımın sana verdiği acıyı ve ıstırabı hissedebiliyorum." Sözleri gözlerini yakıyormuş gibi başka tarafa bakıyor. "Senin de benim acımı hissedebildiğini biliyorum. Pişmanlık ve pişmanlık, aşkımı reddetmenin ağırlığı... Neden savaşıyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum. Haksız değil ve bundan nefret ediyorum. Yaşadıklarımı hissedebildiğini biliyorum ve onun acısı... benimkini taşımamı daha da zorlaştırıyor. Kalbimle savaşmak istemiyorum. Teslim olmak *istiyorum*. Kendimi şımartmak ve bu tek şeye sahip olmak istiyorum.

Onu.

Ama bunu yaparsam, teslim olursam... Kendime ihanet etmiş olurum. Kastian'a, Margo'ya, Wren'e, Moro'ya ve Murph'e. Onları geri getirmem için bana güvenen tüm yaratıklara. Çok uzun zamandır ölümler ve bu şekilde bırakmayı planlamıyorum. Bu şekilde *bırakamam*.

Yine de içimde küçük bir parça beni bir gün serbest bırakacağına inanıyor. Güçlerim gerçekten benim olsun ve onun elinden kurtulayım.

"Ölümleri reenkarne etmeme izin verecek misin? Diyarların ritmini devam ettirmeme? Tüm dostlarımla yanına dönmeme izin verir misin?"

Arulius'un dudakları gerilir ve kaşları çatılır. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Bu yüzden savaşıyorum."

Bu doğru. Benim de bu hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

Kalbim onları özliyor. Sık sık nasıl olduklarını merak ediyorum. Margo'ya kim bakıyor ve Kastian ve Wren'in

kavga etmediler mi? Hepsi ayrıldılar mı yoksa arkadaşlıklarını ben olmadan da sürdürdüler mi? Bensiz yollarına devam edeceklerini düşündükçe kalbim sıkışıyor ama belki de etmeliler...

Pencereye doğru bakıyorum ve güneşin son ışığının dağların altında kayboluşunu izliyorum. Violet'in balkonu ana kalenin arka tarafında yer alıyor. Ne yazık ki, Arulius'un terası doğrudan oraya bakıyor. Aradaki mesafe en az birkaç yüz metre olduğu için bunu bilip bilmediğine hâlâ karar veremedim ama her akşam güneş bir güne daha veda ederken onu izliyorum. Yıldızlar gökyüzünü aydınlatana kadar beklerken onu izliyorum.

Hâlâ Lucius'u bekliyor.

İlk başta bunu böylesine soğuk kalpli bir kaltak için uygun bulmuştum ama günler ve haftalar uzadıkça ve onun vakur sessizliğinde dindarca bekleyişini izledikçe... bunun uygun olmadığını fark ettim. *Bu* acı ve ıstırap onu olduğu kişi yaptı. Her şeyi yok eden acı.

"Keşke onu beklemekten vazgeçse." "Ha?"

Arulius doğrulup avucunun içine doğru esnedi.

Çenemi kaldırıp Violet'in kasvetli turuncu gökyüzündeki silüetine bakıyorum. Arulius bakışlarımı takip ediyor ve iç geçiriyor.

"Onun gitmesine *asla* izin vermeyecek, aşkım."

Dişlerimi sıkıyorum. Ona neden ölümsüz bir sadakatle bağlı kaldığını anlayamıyorum. Adam gideli yüzyıllar oldu. "Neden?" Onun ametist gözlerine bakıyorum.

Yüz ifadesi yumuşuyor ve elini yanağıma bastırıyor. "Bu kadar kolay gitmeme izin verir miydin?"

"Bana hiç ihanet etmemiş olsaydın... ama şimdi işler farklı.

Öyle değil mi, Arulius?"

Acı, kırık organımın iç duvarlarına yayılıyor ve elimi göğsümde sıkma isteğimi bastırıyorum. Bana aylardır her gün takındığı aynı üzgün ifadeyi takınıyor ve başını sallayarak kabul ediyor. Onun acınası bakışını görmekten bıktım.

"Hadi biraz uyuyalım. Violet yarınki seansa erken başlamak istiyor."

Seans kelimesini duyunca irkildim. İşkencesine böyle diyor. Belki de gerçekte olduğu kadar korkunç değilmiş gibi davranmak onu daha iyi hissettiriyordur. Sanırım hepimizin yaptığı bu, değil mi? Korkunç ve karanlık bir şeyi daha parlak bir şeymiş gibi göstermek. Çürümüşlüğü ve kanı bir sebepler örtüsünün altına saklamak.

Başımı sallıyorum ve yanına uzanıyorum. Koyu renk kirpikleri gözlerinin üzerine düşmeye başlamış bile ve kolları her gece olduğu gibi beni sıkıca sarıyor. Umutsuzca çoktan geçmiş zamanlara tutunuyor. Ben de sık sık kendimi o günlere geri dönerken buluyorum.

Ama onlar bizim

hayaletlerimiz. Dilekler.

İkimizin de asla gerçekleşmeyeceğini bildiği şeyler.

Violet'in yarınki *seansını* düşünürken uyku beni çekiyor. Şimdilik amacım, kanımı ne için topladığını ve bana yaşattığı tüm bu acıdan gerçekten ne elde etmeye çalıştığını öğrenmek.

Eğer bunu başarabilirsem, belki Arulius'la aramızdaki bağı koparmanın bir yolunu bulabilirim.

Elodie

Violet'in kemik topukları beyaz fayanslara çarpıyor. Her adım omurgamdan aşağı bir rpteri gönderiyor ve içgüdüsel olarak alnımdan aşağı ter damlaları dökülüyor. Vücudum bu sesin ne getirdiğini biliyor; bu iliklerime kadar işlemişti.

Panik, onun kan kırmızısı gözlerine ve bana karşı hâlâ içinde barındırdığı ateşli öfkeye her zaman verdiğim ilk tepkidir. Tren odasının duvarlarına odaklanıyorum. Mahkeme, Yarının topraklarına bakan tabandan tavana pencereler nedeniyle buraya *barış odası* diyor ve belli ki bir Barış Tanrısı da burada toplantılar düzenliyordu. Ama ben burayı sadece cehennem olarak biliyorum.  devasa beyaz duvar ve bir duvarın tamamı cam. Burası delicesine aydınlık ve tek renk benim kanımın lekeleri gibi görünüyor.

Ellerimdeki titremeyi yatıştırmaya çalışıyorum ama bu mücadeleyi çabucak kaybediyorum. Geliyor ve acı cephaneliğini de yanında getiriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve en azından nefes alışımı kontrol altına almayı başarıyorum.

Beni tamamen yıkmayı başardı. Başta bunu yapabileceğini düşünmemiştim ama bu odaya ilk adımımı attığım anda bana o sözleri yedirdi.

Violet hasta bir kadın. Elinden gelen her şekilde, her biçimde acı çektirecek. Arulius'u sevdiğimi ve onun beni hala önemsedğini biliyor, bu yüzden onun elinde acı çekerken ona izlettiriyor. Aramızdaki bağ sayesinde o da benim işkencemden nasibini alıyor. Yaraları görünmüyor ama yaptığım her şeyi hissediyor. En azından bu, bu sırada tadını çıkarabileceğim küçük bir intikam şekli.

İlk parçalanan elim ve burkulan bacağım... Beklemediğim bir acıyla bayıldığımı asla unutmayacağım ve o günden sonra benimle işi bittiğinde yer hep kan içindeydi. Kan kovasını tuttuğu yerin hemen altında küçük bir gider var. *Benim kanım*. Lanet olası kaltak, buraya geldiğimden beri düzenli olarak kanımı topluyor ve ben hala nedenini anlayamıyorum.

Gözlerim en sevdiği muhafızlar olan Kol ve Willow'a kayıyor. Korkunç derecede zalim olan Dreadius'u savaşta onunla karşılaştığımdan beri tanıyorum. Siyah boynuzları ve saçları hâlâ rüyalarımın giriyor. Ama Willow benim için yeniydi, bu yüzden geldiğimde onun hakkında önceden belirlenmiş bir fikrim yoktu ve şu anda da hala sağlam bir fikrim yok.

Çok güzel bir Eostrix. Standart fildişi kanatları, Arulius'un altın setine çok benzeyen beyaz kemik zırhı var. Gözleri ateşli bir yeşil ve saçları yumuşak açık kahverengi. Zeytin rengi teni mükemmel ve gülümsemesi de öyle.

Hepsi de Eostrixes olan diğer birkaç muhafızla rahatça iletişim kurmasını izlerken kaşlarımı çatıyorum. Bu tür kendi içine kapanık gibi görünüyor, bunu fark ettim.

Gözlerim cam duvara yakın duran Violet'e kayıyor, güzel işkence seansımıza başlamadan önce her zamanki gibi Arulius'u bilgilendiriyor. Topuklarının kemiklerimi ezeceği düşüncesi şimdiden kemiklerimi sızlattıyor. Demir, alışmaya başladığım talihsiz bir tat.

"Willow, kovayı getir." Sesi duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Violet'in sesi. Midem rahatsız edici bir şekilde çalkalanıyor ve Arulius'un kalbinin her gün olduğu gibi durakladığını hissedebiliyorum.

Willow eğiliyor ve siyah metalik kovayı alıyor. Kahverengi saçları omzuna dökülüyor ve kovayı yavaşça yere bırakarak bana doğru yürürken erkek Eostrix'ler ona aval aval bakıyor.

Başımı eğik tutuyorum. Ne kadar itaatkâr olduğumdan öğreniyorum ama başka ne yapabilirim ki? Savaşacak gücüm kalmadı. Ne kadar az etkileşime girersem o kadar iyi.

Willow bana bakıyor, olması gerekenden daha uzun süre eğik duruyor. Dişlerimi sıkarak ona "Ne?" diye bakıyorum ama gözlerinde nezaketten başka bir şey bulamıyorum. Bana karşı hep nazikti ama artık güvenemiyorum.

Ben de o yollardan geçtim.

Willow bir şey söylemek için ağzını açıyor ama topuklarıyla hızla yaklaşan Vio- let tarafından susturuluyor. Yeşil gözlerini bana dikeyyor ve sonra uzaklaşıp Kol ve diğer muhafızların yanında duruyor.

İçimi çekiyorum, kendimi olacıklara hazırlıyorum.

"Elodie, canım," diye cıvıldıyor Violet. "Bugün nasılsın?"

Gözlerimi siyah kemik topuklarından ayırmıyorum. Yüzüne bakmamdan nefret ediyor ve ben de onun kan kırmızısı gözlerini tüm varlığımla küçümsüyorum, yani kazan-kazan.

"Pekâlâ Leydi Violet," diye mırıldanıyorum, ellerimi onun sevdiğini bildiğim şekilde yere bastırıyorum.

Yırtıcı bir hayvan gibi etrafımda dönüyor ve arkamda duruyor. Alnımdan aşağı ter damlaları süzülürken yutkunuyorum, bugün muhtemelen kanatlarımla başlayacağını biliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve beni buradan uzaklaştıracak herhangi bir şey düşünmeye çalışıyorum.

Kastian'ın yüzü zihnimde beliriyor ve yumuşak okyanus gözleri beni şefkatle süzüyor. Ona odaklanıyorum, birbirimizi tekrar bulma sözümüze. Hissettiğim suçluluk duygusuyla kalbim ağır ağır çarpıyor. Arulius'la asla bağ kurmamalıydım. Kastian'ın kaderinde benim için yazıldığını, onun her zaman *benim* olması gerektiğini bilmeliydim.

Sol kulağımın hemen arkasında korkunç bir çıtırtı kopuyor. Yüzümün yan tarafından sıcak kan akarken çığlık atıyorum. Kanadım neredeyse çıkıntısından kopacaktı. Kovanın üzerine eğilebildiğim kadar eğilmeye çalışırken titriyorum.

Onun için kanımı nasıl toplayacağımı bildiğimden emin oldu.

Bükülmüş kanadım sadece birkaç tendonla asılı kalırken inliyorum. Arulius da pencerelerin yanında benimle aynı keskin acıyı hissederek kıvranıyor. Aynı işkence ve yöntemleri uyguluyor, böylece ne yapacağımı biliyorum ama bunun acısına asla alışamayacağımdan eminim.

Violet önümde dolanıyor ve benimle buluşmak için eğiliyor. gözler. Ben hala. Bu alışılmadık bir durum, asla yüzüme bakmak istemiyor... öyleyse neden benim ona bakmamı sağlamaya çalışıyor?

Pencereden dışarı bakmak için başımı yana çeviriyorum ve Nesbrim'in duvarlarının üzerinden görünen dağlara odaklanıyorum. Acımasızca gülüyor

ve çenemi keskin pençelerinin arasına alıyor. Evet, bu kaltağın pençeleri var.

Kırmızı gözleri gergin, yorgun ve donuk. Hâlâ mide bulandırıcı ama gözlerinde aylardır görmediğim başka bir şey görüyorum. Sessizliği karşısında burnumu sıkıyorum ve çenemi onun elinden çekmeye çalışmak için kayıyorum.

"Elodie."

Donup kaldım, çenem hâlâ parmaklarının arasında sıkıca kavranmıştı. "Evet, Leydi Violet?"

Beni inceliyor ve bir an için bana karşı beslediği nefretin azaldığını görüyorum. Ama ben daha derinine inmeden kalkanları tekrar kalkıyor.

"Bana Lucius'un nerede olduğunu söyle." Uzun bir nefes verdim.

İlk ayım boyunca bana bunu sordu. Tekrar tekrar. Az ve çaresiz. Ona defalarca bilmediğimi söyledim. Ben Talia *değilim*. Dilimi ısırdım. Ona istenmeyen cevaplar verirsem beni daha çok incitecek, bu yüzden sessizliğimi korumaya çalışıyorum.

"Elodie. Nerede? Nerede. O." Kırmızı gözlerini benimkilere kilitlerken sesi alçak çıkıyor.

Tanrılar yardımcım olsun, başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

Violet elini uzatıyor ve uzun siyah pençesini boğazıma yerleştiriyor.

Siktir. Siktir. Lütfen, bu olmasın.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ama bakışlarını sabit ve doğru tutuyorum. "Bugün son kez soruyorum," diye cıvıldıyor.

"*Talia*, aşkım nerede?"

Ona ters ters bakıyorum, bunun bana daha kötü bir ceza getireceğini biliyorum ama umurumda değil. Bunu ona beş ay önce açıkça söylediğimi sanıyordum. İçimdeki ateş, kavgamı tekrar bulma dürtüsüyle yanıyor ve aptalca dinliyorum.

"Lucius'un nerede olduğunu bilmiyorum Violet, ama sana şunu söyleyebilirim. O senin aşkın değil. Artık değil. Kimse seni sevemez, o bile... bu hale geldikten sonra sevemez." Daha da doğruluyorum ve sözlerimin onu tamamen çözmesini izliyorum. Kırmızı gözleri öfkeyle seğiriyor.

Buna değer.

Bana bakıyor. Pençesini hassas etimde gezdirirken gözlerinde çılgın bir ışık parlıyor. Boğazım düğümleniyor ve saldırının etkisiyle boğuluyorum. Saçlarımdan bir tutam yakaladı ve yüzüme çarptı.

yarı dolu kovanın içine. Kıpırmızı gözlerimle buluşuyor ve burnumu yukarı kaldırıyor.

Nefes almamaya çalışırken duyularım demirle doluyor ama kan yükseliyor ve nefes alamıyorum. Boğazımdaki acı nabız gibi atıyor ve sıvının sürekli olarak içimden dışarı pompalandığını hissedebiliyorum. Kollarımı ve bacaklarımı çırpıyorum, başımı kaldırmak ya da onu itmek için her şeyi deniyorum ama o beni sıkıca tutuyor.

Paniklemeye başladım. Kaslarım zayıflamaya başladığında su katılmamış korku beni ele geçiriyor. Ciğerlerim yanıyor ve kova taştıkça ellerimi ve dizlerimi ıslatan kanı hissedebiliyorum.

Kahretsin, onu gerçekten kızdırdım, değil mi?

Gereğesi ne olursa olsun beni öldürmeyeceğini biliyorum. Belki de Lucius'un nerede olduğunu bildiğimi ve sadece öfkeli bir amcık gibi davrandığımı düşünüyordur. Çok çaresiz.

Saçlarımda keskin bir çekiştirme hissediyorum ve sonra başım kanın içinden çıkıyor. Derin bir nefes alıyorum, fayansa fırlatılırken nefes nefese kalıyorum ve öksürüyorum. Gözlerimi kıpkırmızıdan arındırmak için ön kolumun arkasını kullanıyorum, böylece görebiliyorum, korku hala damarlarımda dans ediyor. Arulius yanıma çömelmiş. Kolu yeni ısırılmış ve dudaklarıma bastırarak iyileşmemi istiyor ama ben ağzımı sıkıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Beslenmen gerek. *Hemen*. Çok fazla kan kaybettin, aşkım." Kolunu dudaklarıma götürerek tekrar deniyor ama başımı çeviriyorum, boynumun kesik derisi hâlâ korkunç bir şekilde zonkluyor.

Arulius acıdan yüzünü buruşturuyor ve ametist gözlerinin ardında öfkesinin alevlendiğini görebiliyorum. Aslında ölmek istemediğimi biliyor. Sadece ona elimden geldiğince zarar vermek istiyorum ve eğer bu onun kanını reddetmek ve boğazının benimki gibi bir süre daha yanmasına izin vermek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Başını eğip bana sıkıntıyla bakıyor, sonra muhafızlara bakıp parmaklarını şıklatıyor.

"Willow, buraya gel."

Güzel Eostrix hızlı adımlarla ilerliyor ve saniyeler içinde yanımda diz çöküyor. Arulius bileğini ısırp bana uzatırken gözlerini benden ayırmıyor.

Bocalıyorum.

Onu bu işe bulaştırmak istememiştim. Ondan Arulius'a ve tekrar ona bakıyorum. Yeşil bakışlarını benimkilere kilitliyor ve başını sallayarak bana sorun olmadığını söylüyor. İstemiyorum, *gerçekten* istemiyorum. Kastian ve Arulius'un dışında başka bir Eostrix'in kanını hiç tatmadım.

"Sorun yok, Elodie." Willow'un sesi sabit ve hafif. Yarım yıldır Yüce Leydi'nin oynacağı olmamı izlediği için benim hakkımda ne düşündüğünü tahmin bile edemiyorum. İyi biri - ona güvenmemi sağlayacak kadar değil ama yardımını kabul etmemi sağlayacak kadar iyi.

Kolunu ağzıma alıyorum ve ısıyorum, sert çekişlerle kanını içime çekiyorum. Dudaklarımın altında titriyor. Kanı zengin, doyurucu meyvelerin tatlarıyla yoğun. Nar olabilir mi? Derin bir nefes daha çekiyorum ve teniyle temasımı kesiyorum.

Kanadım acısız bir şekilde düz bir şekilde kırılıyor, ama bu ses yine de neredeyse kuru kusmama neden oluyor. Boğazım ısıyor ve etim tekrar birbirine yapışıyor. Anlık rahatlamanın tadını çıkararak derin bir nefes alıyorum. Willow bana nazikçe gülümsüyor ve hızla zıplayarak nöbet hattına geri dönüyor.

Arulius gözlerini benden ayırmıyor. Onun çektiği eziyetle göğsüm sıkışıyor. Onun ıstırabına, benimle birlikte yüzleştiği sonsuz işkenceye yabancı değilim. Doğrusu, sanırım o her şeyi benden daha kötü hissediyor. Suçluluk duygusu onu mahvediyor. Bunu her gün bakışlarında görebiliyorum. Yavaş yavaş ışığı azalıyor ve daha ne kadar dayanabileceğinden emin değilim.

Benim yavaş yavaş soluşumu izlemek onu rahatsız ediyor, kalbini burkuyor ve kendi elimin ona vurması için yalvarmasına neden oluyor.

Duygularımı dizginlemek için titreyen dudağımı ısıyorum. Bunların hiçbirini ben istemedim. Sadece var olmak istiyorum. Çok şey mi istiyorum? Mutlu olmak istiyorum. Margo, Kastian, Wren ve Moro'yla ve... ve Arulius'la da, ama hepsi mahvoldu.

Asla geri dönemeyiz. Kaderimiz sonsuza dek çizildi ve biz sadece ilerleyebiliriz.

Violet'e bakarken gözlerimin donuklaşmasına izin veriyorum, yarı kapaklı, tanrılara bugünlük işinin bitmesi için dua ediyorum. Lanet olası bir kova kanı var.

Koyu kırmızı gözleriyle bakışlarımı yakalıyor. "Hepsi bu kadar." Bileğini Arulius'a doğru sallayıp Kol'a kovasını toplamasını işaret ediyor ve ardından beyaz odanın uzak köşesindeki küçük kapıdan dışarı çıkıyor.

Onu gözlerimle takip etmeye çalışıyorum. Tüm bunlarla ilgili planını anlamam gerekiyor, çünkü hiçbir mantıklı gelmiyor. Ama altın rengi Eostrix görüş alanımın önünde hareket ederken gözlerim engelleniyor, kaşları gergin ve ametist gözlerinden endişe yayılıyor.

"Hadi seni temizleyelim, aşkım."

"Sakin bana dokunma," diye tükürdüm ona. Gözleri açılıyor. Ona bakmak bile istemiyorum. Eski anılar sabahtan beri benimle savaşıyor, her zamankinden daha fazla ve boğazını yırtmak için içimde bir dürtü var.

Ayağa kalktığımda bana yardım etmek için hareket etmeye çalışıyor ama ben ona ters ters bakarak hareketinin ortasında durduruyorum. Arulius söylemek istediklerini kendine saklamak için dudağını ısırıyor. *Tanrılara şükür.*

Titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum ve yalınayak hücreme doğru yürümeden önce kendimi sabitliyorum. Aslında tam olarak bir hücre değil, Arulius'un malikanesinin tamamı ama benim için bir hapisane. Hapsedildim. Sevdiğim şeylerden ve özgür olmaktan alıkonuldum. Artık mutluluk bulabildiğim pek fazla şey yok ama sevmeye başladığım tek şey şehirdeki günlük iznim. Korumam olduğu sürece Nesbrim'i tamamen keşfetmek ve tadını çıkarmak. Violet'in tek iyi yanı bu - bir sürtük olabilir ama en azından damarlarımdaki kırmızı sıvıyı topladığı sürece ne yaptığım umurunda değil.

Altın olan arkamdan gelirken adımlarımı hızlı atıyorum. Violet'in sarayı çok güzel, bunu inkâr etmek mümkün değil, ancak bu koridorlarda defalarca yürüdükten ve arkamda çoğu zaman kan izleri bıraktıktan sonra cazibesi neredeyse tamamen kayboldu. Neredeyse.

Sarayının ana kapılarını geçerken dönüp onlara bir göz atıyorum, bir yıl kadar önce Wren'le birlikte ilk kez geçtiğim kapılara.

Borvon ve Talia. Birbirlerine uzanan ama asla birleşmeyen, beyaz taşan işlenmiş ve kalıcı altınla kaplanmış elleri.

Bunu düşününce kalbim sıkışıyor ama gülümsüyorum çünkü kısa bir süreliğine de olsa birbirimize ulaşmıştık. Yavaşça göz kırpıyorum, dikkatimi ileride uzanan Nesbrim'in Arnavut kaldırımli sokaklarına yeniden odaklıyorum.

Sabah havası soğuk, kış soğuğuyla ağırlaşmış. Uzun bir nefes alıyorum, buzun ciğerlerimi berrak bir günün fısıltılarıyla doldurmasına izin veriyorum.

Güneşin yükselen ışınlarına karşı gözlerimi kısıyorum ve sözsüz küçük bir dua gönderiyorum.

Lütfen kafe sahibinin bugün nefis sosisleri almasına izin verin.

Elodie

Nesbrim üç güneşin altında hayatla dolup taşıyor. Her türden yaratık görevlerini yerine getirmekle ve sokakları hareketli tutmakla meşgul. Yosun serçeleri çamaşır asıyor

Dükkânların üstündeki balkonlarında çamaşır ipleri. Başlarındaki yosun topları, normal bitkiler gibi kışın biraz daha az yeşil görünür. Asker kıyafetleri giymiş Eostrixler sokaklarda dolaşarak düzeni sağlıyor ve ihtiyaç duyulan yerlere yardım ediyor.

Arulius'a bağlı olmamın olumlu bir yanı da nispeten özgür bir tutsak olmam. Violet zalimlik ve kötülüğün vücut bulmuş hali ama adil. Asla çok uzağa gidemeyeceğimi bilerek Nesbrim'in içinde yatan şeylerin tadını çıkarmamı sağlıyor. Etrafımda her zaman bir muhafız var ama boynumdaki asıl ip bağ.

İki ruhumuzun ağırlığını taşıyan görünmez zincirler.

Bağlarım üzerinde durmamaya çalışıyorum ve ana caddede yürürken gülümsemelerden ve kahkahalardan yayılan enerjiyi içime çekmeye izin veriyorum. Arnavut kaldırımları şehrin tamamını kaplıyor ve yolun her iki tarafındaki kulübeleri oluşturan tuğlaların her biri yaşlandıkça yıpranıyor. Yeşil sarmaşıklar duvarlara tutunmuş; kışın bile yaprakları hala büyüyor. Henüz kar yağmadığı için şanslıyız. Kıyafetlerim boktan ve botlarım delik deşik.

Taze pişmiş ekmek ve en sevdiğim kahvaltılık sosis kokuları burnuma doluyor. Ağzım hemen sulanıyor ve midem sadece kandan daha fazlasıyla doldurulma ihtiyacıyla ağlıyor.

Tanrılara şükür, bugün en azından iyi bir şey oluyor. Kafede günlerdir sosis kalmamıştı.

Nesbrim'in soğuk havasını içime çekmek için burnumu gökyüzüne kaldırıyorum ve gözlerimin yukarıdaki Eostrixes'i takip etmesine izin veriyorum. Gün doğumu boyunca süzülüyorlar ve gülümsemelerinden başka hiçbir yerde olmak istemediklerini anlayabiliyorum.

Onları bu kadar mutlu görünce göğsüm ağırlaşıyor. Wren'in zarar verdiği kanat hiçbir zaman tam olarak iyileşmedi. Uçmayı öğrenme şansım hiç olmadı ve şimdi bir tutsağım, bu yüzden öğrenme şansım çok düşük.

Arkamdan gelen bir uğultu dikkatimi gün boyunca bana eşlik eden muhafıza çekiyor.

Naminé. Kül sarısı saçlarında dans eden altın sarısı yarı saydam yapraklarıyla muhteşem bir Selvi. Solgun boynunu beyaz bir Vernovian Dikenî sarıyor ve gözleri çekici bir kehribar rengi. Biraz daha açılmayı denersem iyi arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum. O, tüm Yarin'daki en iyi yaratık.

"Bugün kahvaltıda canın ne çekiyor, Naminé?"

Yemek söz konusu olduğunda her zaman olduğu gibi gözleri parlıyor ve omuz silkiyor. "Her şeye varım, açlıktan ölüyorum!"

Ona gülümsüyorum. Enerjisi kesinlikle bulaşıcı ama onu çok iyi anlıyorum. En sevdiği yemeğin kafenin sosisleri olduğunu biliyorum, tıpkı benimki gibi. Mırıldanıyorum ve seçeneklerimi düşünüyormuş gibi yaparken parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

"Peki, güney kapısının oradaki krep salonuna ne dersin?" Yüzü istemsizce buruşurken sırtıyorum. Birkaç hafta önce oraya bir kez gitmiştik ve kreplerinin yediğim en sümüksü şey olduğunu söylediğimde, gerçekte ne kadar sümüksü olduğunu hafife almış olurum. Hâlâ çalışıyor olmaları bile aklımı başımdan alıyor. Sahibinin çürümüş bir Moss Sparrow olması da yardımcı olmuyor.

Naminé gözlerini kapatıyor ve sadece başını sallıyor. Göğsümde kıpırdanan kakhahayı tutamıyorum.

"Ve sana *en büyük* tabağı sipariş edeceğim. O zaman eve götürmek için biraz yemek artığı alabilirsin."

Gözleri faltaşı gibi açılır ve artık buna daha fazla katlanamaz. "Lütfen-Elodie, hayır!"

Kahkahalarımın sabahın keskin havasına karışmasına izin veriyorum ve o bana kaşlarını çatıyor, onunla dalga geçtiğimi anlıyor.

"Hiç komik değildi!" diye gülerek bağılıyor ve ben de onun çatık kaşlarına daha çok gülüyorum. Birkaç dakika bana bakıyor ve heyecanı azalıyor. Başımı onun değişimine doğru eğiyorum.

"Sorun nedir?" Yanlış bir şey olup olmadığını anlamak için etrafıma bakınarak soruyorum.

Beyaz pelerinini çıkarıp üzerime sarıyor ve ortasındaki yakut broşu sıkıca tutarak bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Bugün korkunç görünüyorsun... ve üşümüşsün. Buna daha ne kadar dayanabileceğinden emin değilim."

Tamam, ouch.

Gözlerim açılıyor ve broşun üzerindeki ellerini tutuyorum. "Eşyalarını bana vermene gerek yok Naminé... Ben iyiyim" derken gözleri benimkilere kayıyor. Bundan memnun görünmüyor, ben de ekliyorum: "Peki ben korkunç mu görünüyorum? Bana çirkin mi diyorsun?" Alaycılığım komik olduğu kadar zehirli de ve o da gülüp beni itiyor.

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun!" Yanımdan geçip kollarını kavuşturuyor, siyah kazağı bu havada ancak sıcak tutmaya yetiyor. "Ve bunun gibi kırk tane pelerinim var, o yüzden geri vermeyi aklından bile geçirme."

Bir an için kendi kendime gülümsüyorum ve elimi yakut broşun üzerine koyarak, beni duymadığından emin olduğum kadar sessiz bir şekilde teşekkürlerimi fısıldıyorum. Onun nezaketiyle göğsüm ısınıyor. Umarım dünya bunu ondan çalmaz.

Yanına yaklaştım. "Hadi *bizim* kafeye gidelim." Arnavut kaldırımlarında tırıs gitmek için geri dönüyorum ve onun rahatlayarak nefesini bıraktığını duyuyorum.

"*Sausaaaage!*" diye bağılıyor ve ikimiz de tekrar gülüyoruz.

En sevdiğimiz kafeye yaklaşırken Dreadius'un sahibi Greysil'i görüyorum. Üç boynuzu berrak, turuncu bir parıltıyla yarı saydam, kışın şafağına karşı buz sarkıtları gibi, başının üzerinde dans etmeye cesaret eden her ışık kaynağını alıyor. Başının her iki yanında birer tane ve ortada da bir tane var, çoğu Dreadius boynuzunun uzunluğunda, sadece başlarından biraz daha uzun. Uçları yukarı doğru eğiktir. Eğilmiş, işaretleriyle ilgileniyor ve kafenin merdivenlerinde buz olmadığından emin oluyor.

"Merhaba Greysil," diye cıvıldıyorum. Doğruldu ve bizi selamlamak için döndü. Buranın müdavimleriyiz ve oldukça arkadaş canlısı olduk. Bunun gibi etkileşimler

kalbimi ısıtan bir şey, buradaki varlığında bir nebze normallik.

Greysil ona ilgiyle bakarken Naminé gözlerini hızla kaçırıyor. Koyu kahverengi teni sabahın turuncu tonlarıyla parıltıyor ve delici yeşil gözleri nezaket havuzları barındırıyor. Keskin omuzları siyah önlüğünün korkutucu görünmesine neden olsa da, inci gibi gülümsemesi kadar iyi taşıyor. Görülmesi gereken bir manzara ve bu kafeyi bu kadar çekici kılan şeyin onun varlığı olup olmadığını yarı yarıya merak ediyorum.

"Günaydın, Elodie, Naminé." Greysil'in gözleri Namé'nin üzerinde, sanki onun da kendisine bakmasını umuyormuş gibi, oyalanıyor.

Belli ki bu ikisinin gözlerinin birbirlerinde olduğunu şimdiye kadar anlamışımdır. Naminé'yi neredeyse her gün sadece kahve içmek ve kahvaltıda sosis yemek için buraya getirmiyorum. Hayır, biriyle çıkma şansı olsun istiyorum. Hepimizin ruh ve tanrı olduğu bir alemde çöpçatanlık yapmak kolay değil ama lanet olsun, denemek zorundayım. Zaten zamanımı odaklanarak geçirecek başka bir şey yok.

Kaçmayı düşündüm ama bir anlamı olmazdı. Arulius bana bağlı ve ben de arkadaşlarımı güvende tutmak için burada kalıyorum. Her gün Murph'ü düşünüyorum, benim için yaptığı fedakârlığı... Başka kimsenin benim adıma acı çekmesine gerek yok.

Yani küçük bir çöpçatan durumuna düştüm.

"Bize bir masa ayarlayayım, Naminé. Sipariş verebilir misin?" Ona göz kırptıyorum ve o kendini dışarı atamadan kafenin kapısını hızla açıyorum. İçeri girer girmez ön pencereye en yakın masayı kapıyorum, böylece onların konuşmalarını izleyebiliyorum.

Naminé'nin ışıltılı, kül sarısı saçları omuzlarına güzelce dökülüyor ve yanakları kiraz kırmızısı. Kendi kendime sırtıyorum. Greysil'den hoşlandığını biliyordum.

Dreadius bugünün spesiyallerini sıralarken garip bir sohbete dalıyorlar ve Naminé saygıyla başını sallıyor. Kafenin kapısına doğru uzanıyor ve Greysil yapacak kadar cesur olduğundan emin olmadığım bir şey yapıyor: Naminé'nin bileğini nazikçe kavırıyor ve yüzünü ona çeviriyor. Dreadius'un bilge yeşili gözleri ona bir şey sorarken umutla doluyor.

Lanet olsun, sadece lanet olası bir randevuya git!

Standımdan daha iyi bir açtık yakalamaya çalışıyorum, bu yüzden çöpçatanlık emeğimin meyvelerini görmek için utanmaz bir girişimle yanağımı pencereye dayayarak olabildiğince yana eğiliyorum.

İkisinin de yüzü kıpkırmızı ve yanaklarımı bile acıtan gülümsemelerle sıvanmış. Kalbimde bir sıcaklık kabarıyor çünkü bugünden en azından iyi *bir şey* çıktığını biliyorum.

İki yavru köpeğin birbiriyle tanışmasını izler gibi yüzümü cama dayayıp beni görmeden önce kabinde kendimi düzeltiyorum. Kapı açılıyor ve Naminé hemen bizim kabini buluyor.

"Neden burada oturuyorsunuz? Biz hep arkada otururuz." Kaşlarını kaldırıyor ve karşılaşmalarını görmüş olabileceğime dair gözlerindeki endişe parıltısını kaçırmıyorum.

Ellerimi ahşap masanın üzerine koyuyorum ve kendini beğenmiş bir şekilde parmaklarımı birleştiriyorum. "Sadece bu sabah güneşin doğuşunu görmek istedim."

Gözlerini kısıyor, saçmalıklarına bir parça bile inanmıyor. Camdaki yanak izimin yağlı çemberini fark ettiğinde gülmekten kendimi alamıyorum. Yaptığım şey karşısında gözleri açılmadan önce bir o noktaya, bir bana, bir de ize bakıyor.

Gülümsüyorum.

"Sen... sen bana tuzak kurdun! Ondan hoşlandığımı nereden bildin?!" Naminé parmaklarını endişeyle saçlarında gezdiriyor ve bana gülümsüyor. Kehribar rengi gözleri acı verici bir şekilde bana Wren'i hatırlatıyor. Bir an tereddüt ediyorum ama aklımdan onun görüntüsünü silkeliyorum. Eminim mutludur ve yeni, tatmin edici bir hayat buluyordur.

"Ve?" Çenemi avucuma dayadım, dirseğimi masaya dayadım. "Ve ne?"

"Ne dedin sen?"

Kaşlarını çatıyor ve dudaklarını büzüyor - gerçekten de kötü bir alışkanlığı var. "Evet dedim."

"Neydi o? Böyle fısıldadığında seni tam olarak duyamıyorum." Duymakta zorlanıyormuşum gibi kulağımı kapatıyorum.

"Evet dedim!" Öne doğru eğilip dirseğime vuruyor ve alnımı lanet masaya çarpmamı sağlıyor.

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum ve şok içinde ona bakıyorum. Onun gözleri de aynı derecede şaşkındı. Az önce... az önce bana tokat mı attı? Naminé, tatlı ve nazık muhafız? Bana tokat mı attı?

Dudaklarım yukarı kalkıyor ve alnımı ovuşturuyorum. "Senden hoşlanıyorum, sen de benim gibi tuhafısın," diyorum kıkırdamalar arasında. Dudaklarını sıkıca tutuyor, muhtemelen onu Kol'a ihbar edeceğimden endişeleniyor. Arulius ve Violet dışında kimse bana dokunmayacak. Ama onun dışında bana dokunacak biri olmadı.

Burada geçirdiğim onca zaman boyunca bana gerçek bir insanmışım gibi davrandılar. Bu yüzden mutlu bir şekilde alnımdaki zonklamaların acısını ve utancını içime akıtmasına izin verdim.

"Çok özür dilerim Elodie, bunu yapmamalıydım." Kaşlarını çatıyor ve kolunu ovuşturuyor. Ona bakarken Kastian ve Wren'i düşünmeden edemiyorum. O beni gerçekten mutlu ediyor, sanki hayatım tam bir bok çukuru değilmiş gibi.

"Bir şey değil." Onu el sallayarak başından savdım. "Sadece beni düğüne davet et, tamam mı?"

Greysil elinde içkilerimiz ve her zamanki siparişlerimizle köşeden dönerken gözleri açılıyor.

"Ne düşünü? Yemin ederim, böyle şeylere hiç davet edilmiyorum."

Naminé'ye bakıyorum ve daha fazla *yardım* etmemem için gözleriyle bana yalvarışını izliyorum. "Oh, sadece Yüksek Mahkeme'den biri. Tanıdığınız biri değil." Cevabımı alıyor ve kafeye daha fazla müşteri girerken mutfağa geri dönmeden önce Naminé'ye gülümsüyor.

"Yarın akşam yemeğe gidiyoruz," diye mırıldanıyor Naminé tatlı sosisinden büyük bir ısırık alırken. Ben de büyük bir ısırık alıyorum ve tat tomurcuklarımda dans eden lezzet girdabından keyifle mırıldanıyorum. Tuzlu ve tatlı, buradaki yiyecekler asla donuklaşmıyor, insanlar aleminde olduğu gibi değil.

Bir sonraki yumurta ısırığımdan önce "Rica ederim," diye cıvıldıyorum.

Gülüyor. "Yaşam Tanrıçası'nı korumam gerektiğini söylediklerinde beklediğim kişi kesinlikle sen değildin."

Ben alırım.

Arulius'un konağına çıkan merdivenler eski ve yıpranmış. Yosunlar her köşeyi kaplamış. Yükselmeye başlamadan hemen önce her zaman ayakkabılarımı çıkarırım. Ayaklarımın altındaki kayaların hissi bana ormanımı özletiyor.

İç çekiyorum ve dudaklarımda mutlu bir gülümseme beliriyor. Kulübemi düşünüyorum - onu bir daha nasıl göremeyeceğimi. Ben güzel bir kitap okurken Margo'nun ayaklarımın dibinde uzanmasını, bana yakışan rahatlığı özliyorum. Ama orada olamayacak olmam, zihnimde kalan görüntünün hâlâ elle tutulur olmadığı anlamına gelmiyor. Her adımımı yavaşça atarken gözlerimi kapatıyorum, ayaklarım taşların serinliğini çalıyor.

Oradayım, patika boyunca yürüyorum, Margo yanımda, ailemin evine gidiyoruz. Gölde güzel bir gün geçireceğiz. Hava keskin kokuyor, ama ponderosa çamları yok.

Gözlerim fıldır fıldır açılıyor ve gülümsemem anında kayboluyor. Nesbrim'de hiç çam ağacı yok, duvarların içinde bile.

Köşkün ortasındaki düz taşın üzerinde duruyorum. Normalde merdivenin her iki tarafı da yemyeşil bir örtüyle kaplıyken, kışın ortasında toprağa dikenler ve kırağıdan başka bir şey yapışmıyor. Tepenin üzerinde Arulius'un görkemli malikânesi uzanır. Taşların kendisi siyah, gece gibi oniks, altın pencereler, kapılar ve sütunlarla kaplanmış.

Yüzlerce kez gördüğüm bir manzara ama yine de durup seyrediyorum. Güzelliği için değil -ki çok güzel- ama Kastian'ın perili kayalığının ne kadar zıttı olduğu için. Onun parlak beyaz ölüm kalesinden.

Ölüm çok fazla yaşamla doluydu. Üç kat yüksekliğindeki tavanlara tırmanan ve cam bölmelerin üzerine serpiştirilen bitkileri özlüyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve yüksek sesle nefes veriyorum. "Neyin var?"

Omuzlarım gerildi. *Kahretsin. Neden kendime iki saniye ayıramıyorum?*

Başımı çeviriyorum ve Arulius'un birkaç adım arkamda durduğunu görüyorum. Altın kanatları aşağı sarkıyor ve taşlara sürtünüyor. Parıldayan ametist gözlerinden çıkan bir ışık benimkini yakalıyor.

O her zaman olduğu kadar güzel. Artık ona her baktığımda kalbim tamamen paramparça olmuyor. Bu savaş aylar önce pes ettiğimde sona erdi, ama hala bana verdiği sonsuz acı var ve zamanın sonuna kadar peşimi bırakmayacak.

"Ne istiyorsun?" Mırıldanıyorum ve bakışlarımı ona yöneltiyorum.

Kaşlarını çattı ve dudaklarının bir tarafını kaldırdı. "Bugün seninle yürüyeyim dedim. Hava soğuk ve *yine* ayakkabılarını çıkaracağını biliyordum."

İrkildim ve ayaklarıma baktım. Buzlu taşlar yüzünden şimdiden uyuşmuşlardı. Merdivenleri her gün yalınayak çıktığımın farkında olduğunu bilmiyordum.

Botlarımı alıp başını eğerek ayaklarımın dibine diz çökerken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Gel hadi. Bugün hava çok soğuk, aşkım."

Ona bakıyorum ama botumu tekrar giyebilmesi için ayağımı kaldırıyorum. Arulius'tan nefret etmek zor, ama kalbime onunla ilgili küçük bir umut bile besleme şansı vermeyeceğim.

"Asla çok soğuk olmaz. Artık değil," diye mırıldanıyorum.

Elodie

Violet bugün kapalı görünüyor.
Daha düşünceli ve daha az şiddetli, ki bu onun için garip.
Genellikle onu rahatsız eden bir şey olduğunda
hıncını benden çıkarıyor. Onu kızdırmaya çalışmak yerine dikkatle izliyorum.

Yüce Leydi bugün siyah dantel elbisesini giyiyor. Kolları bileklerine kadar iniyor ve etek ucu yere kadar uzanıyor. Elbise mükemmel vücudunun her kıvrımını sıkıca sarıyor ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Bacaklarında kalp kırıklığı var. Önümde adımlarken kıpkırmızı gözleri nefret dolu bakışlarla beni izliyor. Maviler ve morlarla renklendirilmiş muhteşem, galaksi siyahı saçları her dönüşünde sallanıyor.

Odayı inceliyorum. *Hadi, Elodie. Farklı olan ne?* Zihnimi keskinleştiriyorum ve her duvara ve köşeye yeni gözlerle bakıyorum. Muhafızlar her zamanki yerlerinde duruyor. Willow yoldaşlarını eğlendiriyor ve onlar da her zaman yaptıkları gibi ona bayılıyorlar, bana bakan koyu saçlı Dreadius hariç. Pencereleere bakıyorum ve bekliyorum-

Bu Dreadius neden beni izliyor?

Gözlerimi ona diktim. Düşündüm de, onu tanıyamadım. Yeni olmalı. Willow'un üzerine salyalarını akıtmamasına şaşırdım.

Herkes gibi.

Odanın geri kalanını araştırdıktan sonra, tek farkın Dreadius, Arulius'un yokluğu ve Violet'in garip davranışları olduğunu belirledim. Yani onunla bir ilgisi olmalı. Ama ne? Muhafızlarım mı değiştiriliyor? Yüce Leydi'nin topuğu önümdeki fayansın üzerinde durduğunda endişeyle yanağımın iç duvarını ısıırıyorum.

Başımı eğiyorum. Belki bugün onun kötü tarafına geçmemeye çalışırım.

"Elodie, başını kaldır."

Onun evcilleşmemiş ses tonundan ürperiyorum. Sesi vahşi geliyor, ki bu ona hiç benzemiyor. Terim yere damlarken başımı eğip kalçalarımın üzerine oturuyorum ve ellerimi saygıyla kucağıma koyuyorum. Tereddüt ediyorum ama gözlerimi onunkilerle buluşturmayı başarıyorum.

Sadece bana bakıyor. Normal bir öfke ya da kızgınlıkla değil, bakışlarında daha önce görmediğim garip bir hisle. Yüzümü düz ve ifadesiz tutmaya odaklanıyorum. Sol tarafımdaki muhafızların kıpırdanışını da kaçırmıyorum.

"Bugün senin şanslı günün, Elodie." Uzanıyor ve uzun, keskin tırnaklarıyla çenemi hafifçe kavırıyor. Dokunuşuyla ürperiyorum ama yüzümü gevşek tutuyorum. Gözlerindeki parıltıya bakılırsa korkuyla başa çıkmamdan etkilenmiş görünüyor. "Rune, canım, lütfen gelip merhaba de."

Yavaş ve sabit adımlarla yürüyen Dreadius'a doğru bakışlarımı kaydırıyorum. O yaklaştıkça alnımda boncuk boncuk terler oluşmaya başlıyor. Kol'a çok benziyor. Çok benziyor. Kardeş ya da üvey kardeş olmalılar. Boynuzları koyu kestane rengi ve gözleri... gözleri Violet'inki gibi kırmızı. Görünüşü midemi bulandırıyor. Çok güzel, çenesine kadar dövmeli ama şeytanın vücut bulmuş hali gibi görünüyor. Siyah kazağı dirseklerine kadar kıvrılmış, kollarındaki daha fazla dövmeyi ortaya çıkarıyor ve V yakası göğsünün ucunu gösteriyor.

Benden bir santim uzakta duruyor ve kendimi hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. Boyunu görebilmek için neredeyse kafamı geriye atmam gerekecekti.

-Kabul ediyorum, oturuyorum ama yine de. Üç inçlik topuklu ayakkabılarıyla Violet'i bile kısa gösteriyor.

Rune onun önünde eğiliyor ve ölü, kanlı bakışlarını bana çeviriyor. Tüylerim diken diken oluyor ve dikkatle Violet'e bakıyorum. Dudaklarına sıkı bir gülümseme yerleştirmiş, iyi düşünülmüş saçmalıklar vaat ediyor.

"Bugün kanın geri püskürtülmesinin lanetini alıyorsun."

Gözlerim açılıyor ama nefesimi tutuyorum. Kan tiksintisi, bu da ne böyle? Kirli kelimeler yüzünden dudaklarım kurumaya başladı bile.

"Arulius'la birbirinizden hoşlandığınızı biliyorum. Ama ilerlememiz konusunda sabırsız ve yorgunum. Ayrılacaksınız ve eğer sonuçları görmeye başlarsam, laneti kaldırmak hakkında konuşabiliriz." Arulius'u arıyorum ama daha önce odayı taradığımda onu görmediğimi hatırlıyorum.

Konuşmadan önce sağduyuma karşı koymak zorundayım; ona söylemek istediğim o kadar çok kötü şey var ki. "Hangi *sonuçlar* sizi memnun eder leydim?" Başımı öne eğiyorum. Bugün onun gözüne girebilirim belki yeniden düşünür. Çünkü bahsettiği bu kan pıhtılaşması olayını gerçekten istemiyorum.

"Lucius."

Lanet olası tanrılar. Ona kaç kere bilmediğimi söyledim? Gerçekten bu kadar çaresiz mi? Bu kadar hayalperest bir umuda tutunmak delilik. Geçen seferin ne kadar kötü bittiğini hatırlıyorum ve sözlerimi yemeye karar veriyorum.

Başımı sallıyorum. Onu bulmak için elimden geleni yapmalıyım ama Tanrı biliyor ki hiç umut yok. Nesbrim'de kapana kısıldım ve o cevabı zaten bildiğimi düşünüyor.

"Bugünden itibaren sadece Rune'un kanını içebileceksin." Başımı kaldırıyorum ve tereddütle ona bakıyorum. Kılını bile kıpırdatmıyor ve tek kelime bile konuşmuyor. "Onun kanı seni Arulius'un kanı kadar iyi iyileştiremeyecek, bu yüzden uslu durmanı tavsiye ederim canım."

Onun kendini beğenmiş gülümsemesini özlemiyorum. Kendinden memnun olduğu kesin.

"Evet, leydim."

Rune'a başıyla selam veriyor ve o da önümde çömeliyor. Erkek devasa ve kalçalarının üzerinde otururken bile üzerimde yükseliyor. Tanrım, ona bakmaya bile korkuyorum. Kan rengi bakışları yüzümden sadece birkaç santim ötemde mızrak gibi saplanıyor ve oturmaya devam etmek için her şeyimi harcıyorum. Metalik kokuyor... Kokuya bir anlam veremiyorum.

Kaçmak istiyorum. Ondan kan içmemin imkanı yok.

Violet bir elini benim başımın üstüne, diğer elini de onun ortasındaki kıvılcık boynuza bastırıyor. Mor aura ellerinin etrafında bir sis gibi kayıyor ve her birimizin içine giriyor. Rune'un küçük bir hareketle gözlerini kapamasını izliyorum.

irkildim ve saniyeler sonra aynı keskin acının kafa derime girdiğini hissettim.

Ağrı boynumdan geçip göğsüme *i n i y o r* ve orada dönüp duruyor. Sonra hiçbir şey olmuyor, farklı hissetmiyorum.

"İşte, sapasağlam," diyor gururla, geri adım atıp başlarımızı serbest bırakarak. "Willow, buraya gel. Bunu test edelim, olur mu?"

Güzel Eostrix, siyah saçları iki yana salınarak yanıma geliyor ve yanımda diz çöküyor. Yüzünde acıyan bir ifade var ama bir şey söylemeye cesaret edemiyor. Bileğini bana uzatıyor ve ben de yavaşça iki elimle kolunu kavıyorum.

Beklentiyle beni izleyen Violet'e bakıyorum. "Devam et," diye tersliyor sabırsızca.

Dudaklarımı Willow'un bileğine bastırıp hafifçe ısıyorum ve kanından tek bir yudum alıyorum. Kolunu bıraktıktan sonra Violet'e bakıyorum ve Tanrı bilir ne bekliyorum. Kendimi iyi hissediyorum, ben-

Kan boğazıma doluyor ve birden imparatorluk katlarının her yerine kismaya başlıyorum. Başımı yana çevirerek Rune'u zar zor kaçıyorum. Bağırsaklarım öfkeyle bana doğru dönüyor ve hayatımda hiç bu kadar hasta hissetmemiştim. Violet gülmeye başlıyor ve Willow şok içinde birkaç adım geri atıyor.

İçimden yeni bir mide bulantısı dalgası geçerken iki elimi de fayansın üzerine koyuyorum ve zemine bir yığın kan daha yayılıyor. Bu Willow'dan aldığımdan çok daha fazla kan.

Panik göğsümü kaşındırıyor ve umutsuzca Violet'e bakıyorum.

Gülmeye devam ederken ağzını kapatıyor. "Tam olarak işe yaradı! Kan akışını durdurmak için Dreadius'tan içmen gerekecek canım."

Rune'a doğru eğilecek kadar doğruluyorum. Gözleri kıpırdamıyor ve benim kan torbam olmaktan da pek memnun görünmüyor. Sikerim böyle işi. Her şeyin canı cehenneme.

Ama başka seçeneğim yok.

Etrafımızda duyulmaya başlayan kahkahaları duymazdan gelerek bileğini tutuyor ve ısıyorum. Daha önce hiç Dreadius kanı içmemiştim ve bir şeyin tadını ya da kokusunu alamayacak kadar korkmuş ve tiksintiden aşırı uyarılmış durumdayım. Kanından küçük bir yudum alıyorum ve elini ona geri itiyorum. Rune bileğini kavıyor ve duygusuz bakışlarını sürdürüyor.

Mide bulantısı hemen geçiyor ve boğazımdaki tehdit edici kan temizleniyor. Bu nasıl bir lanet böyle? Mesela, neden

Tanrı aşkına, bunu neden yapsın ve neden şimdi yapsın?

Willow burnunu bana doğru kırıstırdı. "Dreadius kanı içen bir Eostrix." Keskin dilindeki hoşnutsuzluk açıkça görülüyor. Normalde bir şeylerden utanacak biri değilimdir ama hepsi burada kusmamı ve yasak kan içmemi izlerken, kendimi iki kez çöpe atılmış bir çöp gibi kırık dökük hissediyorum. Düşündüğüm kadar iyi biri değilmiş. İyi ki yaklaşmasına izin vermemişim.

"Bu neden gerekliydi leydim?" O kadar içten soruyorum ki beni azarlamasına imkan yok.

Arkamdan geçerken siyah saçlarımı kulağımın arkasına tarıyor ve günlük kan toplama işlemi için bileğimi kaldırıyor. Bıçağını etimde gezdirirken kabı kolumun altına yerleştiriyor. İrkiliyorum ama dudaklarımı kapalı tutuyorum.

"Çünkü önümüzdeki haftalarda Nesbrim'e gelecek bir misafirimiz var ve senin herhangi bir fikre kapılmanı istemiyorum."

Bu bana bir şey anlatmıyor, o yüzden devam ediyorum. "Bu lanet için neden bir Eostrix değil de bir *Dreadius* seçtiniz leydim? Kendi kanımızdan başka bir şeyden içmememiz gerekiyor." Kişisel olarak kimin kanını içtiğimi umursadığımdan değil, ama kamusal **u t a n ç** bir Dreadius'tan içmek istememi zorlaştırıyor.

Kolumu bırakmadan önce kan miktarından tatmin olana kadar bekliyor. "Ah Elodie, gerçekten böyle aptalca sorular sormak zorunda mısın? Çünkü senden nefret ediyorum ve acı çekmeni istiyorum."

Hiç şaşırmadım. "Peki ya Rune? O bunu hak etmiyor." Ellerine bakıyorum. Öfkeyle sıkılmışlar ama o sakinliğini koruyor.

"Hayır mı? Peki sen onun hakkında ne biliyorsun, hmm?" Kovayı kaldırır ve köşedeki kapısına doğru yürür. "İyileşme günlerinin tadını çıkar, Elodie. Yeni kan torbanı tanımaya çalış."

Bugün gidişini izlemeye zahmet etmedim. Kendimi çok bitkin hissediyorum ve sadece yatağıma dönüp günün geri kalanında sızmak istiyorum. Yine Naminé ile kahvaltıya gitmeyi planlamıştım ama artık o benim korumam değil... Rune'a yan gözle bakıyorum.

Sabırla oturuyor ve bileğini tutuyor, gözleri benden hiç ayrılmıyor. Koyu renk saçları alnının hemen üzerinde tepe yapıyor. Eminim o da tüm bu olanlardan dolayı zihinsel olarak bitkin düşmüştür.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve ne kadar kan kustuğumu düşündüm. Kanalizasyonlar geride kalan su birikintilerini temizlemek için hâlâ çalışıyor. *Tanrım*. Rune da ayağa kalkıyor ve tanrım, sadece omuzlarına kadar gelebiliyorum. En az 1.80 boyunda.

Yüksek Mahkeme'nin koridorundaki yürüyüş bugün sessiz. Arulius'un nerede olduğunu bilmiyorum; kendisi içeride olmadığı zamanlarda hep dışarıda bekler. Düşündüm de, bu sabah da yatağında değildi.

Arulius'un malikânesine giden koridordan aşağı dönmek üzereydim ki Rune önüme çıkarak koridoru kapattı. Düşüncelerimden sıyrılıp ona bakıyorum.

Greeeeat. Çok iyi anlaşıcağız.

"Sorun nedir? Bu benim *hapishaneme* giden yol. Kenara çekil."

Dengeli ifadesini koruyor ve başını sallıyor. Aman Tanrım, bu adam beni gerçekten kızdırıyor.

"Ne demek *hayır*? Çekil lan önümden." Başını bir kez daha sallıyor ve bu kez bana doğru bir adım atıp göğsüyle sırtıma vuruyor. Dişlerimi sıkıyorum. "Seni parçalara ayıracağım, *Dreadius*. Çekil."

Kollarını kavuşturup ters yönde başını sallıyor. Tamam, şimdi gerçekten kendimi kaybediyorum. Bu gardiyanın uyanmaya ihtiyacı var. O kim oluyor da benim yolumu kesmeye çalışıyor? Nefes alıyorum ve tekrar deniyorum.

"Yolumu neden kapattığını söylersen belki dinlerim." Kafasını sallıyor ve tek anladığım bu.

Tamam, boş ver güzel konuşmayı. "Ciddi misin lan sen?" Yüzüne doğru bağıriyorum. Artık parmak uçlarımda duruyorum ve o da bana dişlerini göstererek karşılık veriyor. Kollarımı sıvadım. Burada mı tartışmak istiyor? Bana uyar.

"Elodie, Tanrı aşkına, konuşamıyor." Arulius malikânesinin koridorundan çıktı. Bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve kıvrılmış kollarına kaşlarını çatıyor.

Gözlerim açılıyor ve anında kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Konuşamıyor mu?

Soğuk kalbim beni düşündüğümünden daha fazla yıprattı sanırım. Rune'a dönüp bakıyorum. Hâlâ öfkeyle dişlerini gösteriyor ve kaşları çatılmış. Bu gösterdiği ilk duygu belirtisi ve sanırım boş ifadesinden daha iyi.

İç çekiyorum ve omuzlarımdan çökmesine izin veriyorum, saçlarımı geriye itiyorum ve ellerimin hızlı bir hareketiyle tüylerimi karıştırıyorum.

"Nerelerdeydin?" Altın Eostrix'e ters ters bakıyorum. Nesbrim zırhını giymiş, ki bu alışılmadık bir durum. Altın kemik parantezlerini o günden beri görmemiştim.

Arulius kaşlarını kaldırıyor ama yüz hatları bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. "Her şey... ayarlandı, aşkım. Kendine ait bir odan var-

artık Yüksek Mahkeme'de. Artık benimle kalmayacaksın."

Sözleri karşısında kalbim sıkışıyor.

Her gece onunla aynı yatakta uyumama düşüncesinin biraz olsun canımı acıtmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Çünkü acıtıyor. Ondan asla vazgeçmeyeceğim ama kalbimin bir parçası hep onun oldu. Hâlâ da öyle, üzücü ve acınası bir şekilde... Tüm mutsuzluğumun değişmezi oldu, her zaman yanımdaydı. Onun bu şekilde elimden alınması... *Hayır*. Düşüncelerimi temizliyorum.

Kırık organımın içime itmeye çalıştığı duyguları reddediyorum.

"Bu iyi. Hayır, bu daha iyi. Bu şekilde olmasını tercih ederim."

Arulius'un gözleri ona ihanet ediyor ve bağın çekilmesi içimde ağır, kederli bir ağırlık yaratıyor. Kendimi sabit tutmak için dişlerimi sıkıyor, düşmek için yalvaran gözyaşlarımı ısııyorum.

"Rune, lütfen ona yeni odasını göster," diye emrediyor Dread- ius'a ve koridorun hemen aşağısındaki savaş odasına gitmeden önce bana son bir kez bakıyor. Kendimi başka tarafa bakmaya zorlamadan önce sadece birkaç saniye uzaklaşmasını izliyorum.

Rune'un beni yakından izleyen kırmızı gözleriyle karşılaşıyorum. Arulius'la aramızdaki gerilimi fark etmediğini tahmin ediyorum çünkü gözleri tekrar bana dönmeden önce altın savaşıya kayıyor. Geçmişimizi bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Yorgunum," diye mırıldanıyorum, anlayacağını umarak. Tanrılara şükür, anlıyor. Bir kez başını sallarken gözlerini kırıştırıyor ve batı kanadına doğru yürümeye başlıyor.

Batı kanadına sadece birkaç kez gittim. Bir keresinde kaçmaya çalışmış ve başarısız olmuşum, diğerinde ise Arulius'la birlikte fazladan battaniye almak için gitmişim. Duvarlar ve koridorlar zarif ve lüksten sıradanlığa doğru değişiyor. Sarmaşıklar uzun zamandan beri kalenin bu tarafındaki duvarların çatlaklarından içeri girmiş, tavanlarda büyüyor ve pencereleri çevreliyor.

Eski tuğlaların ve bitkilerin toprak kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıyorum. Sanki soğuk bir bahar sabahında dışarıdaymışım gibi hissediyorum. Ama pencerenin önünden geçerken kar yağdığını görüyorum. Pencerede duraklıyorum ve camda küçük bir el izi olduğunu fark ediyorum.

Kulübeme geri götürülüyorum, ailemin ellerini gizemli bir şekilde pencereme dayayıp beni uyurken izledikleri, beni öldürmek için kulübenin güvenliğinden çıkmamı bekledikleri geceye.

Ürperiyorum ve kollarımı sıkıca kavrayarak Rune'u takip etmeye devam ediyorum. O geceye dair anılarımı yeniden kazandığımdan beri, kan rüyalarım

ve ağlamalar, ailem beni avlarken ormanda koşmaya, her gece ağlayarak uyanana kadar beni bıçaklamaya dönüştü. Kalbim her zaman o çarpıntıyı hatırlar, annem soğuk bıçağı içime bastırduğında ortaya çıkan aynı çarpıntıyı.

Arulius onu içime soktuğunda.

Kollarımı daha sıkı kavıyorum. Çok üşüyorum ve bir daha hiçbir şeyin beni ısıtabileceğini sanmıyorum.

Oof. Rune'un sırtına kafa üstü düştüm.

"Ah, pardon." Omzunun üzerinden bana bakarken kenara çekilip önüne bakıyorum.

Eski bir ahşap kapı var, Wren'in Caziell'deki kulübe kapısı gibi üstten kavisli. Hatırladıkça gülümsüyorum. Rune'un önüne geçiyorum ve kıymıklı kapıyı açıyorum. Odanın tek bir penceresi var ve çok büyük değıl. Bu oda genel olarak çok geniş değıl ama tek pencereden süzülen ışık ruhuma giriyor. Gülümsemem genişliyor ve odaya adım atıyorum, kollarımı açıyorum ve yatağın yumuşak çarşafına sırt üstü düşmeden önce üç kez dönüyorum.

Rune kapıya yaslanıp beni izliyor. Umurumda değıl. Sessiz biri ve benimle dalga geçemez ya da ne yaptığımı kimseye söyleyemez, bu yüzden sadece... kendim olacağım.

şaka yapıyorsun, Violet. Bu odayı seviyorum. Gülüyorum ve yeni penceremden dışarı bakmak için kalkıyorum.

Avuçlarımı pencerenin çerçevesine dayayarak, camın hemen ötesinde bekleyen manzarayı hevesle inceliyorum.

Tozlu çerçevenin köşelerini sarmaşıklar sarıyor ama aşağıdaki şehir bembeyaz karla kaplı. Her çatı, yol ve araba kış hayatıyla parlıyor. Aşğıda her türden yaratık yürüyor ve ben buradan onların konuşmalarını duyabiliyorum. Sadece üç kat yukarıdayım ama Arulius'un odasında her zaman sessizlik vardı. Burada, etrafımdaki dünyanın yaşamını duyabiliyorum, hissedebiliyorum. Elimi kalbime götürüp sıkıyorum. Beni buraya taşıdığı için ne kadar mutlu olduğumu kimsenin bilmesine izin veremem. Bunu benden almasına izin vermeyeceğim.

Odanın geri kalanına bakmak için dönüyorum ve Rune'un hâlâ kapının yanında durduğunu görünce irkiliyorum. Kahretsin, çok sessiz.

"Artık sana burada ihtiyacım yok." Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. Zorla bir tane çıkarmak beklediğimden daha zor.

Kollarını kavuşturmuş öylece duruyor, kırmızı gözleri içime korku dalgaları gönderiyor. Sanki Violet'in kendisi bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

Oookay. Bütün gün beni mi izleyecek? Gözlerimi deviriyorum. "Cidden, sana ihtiyacım yok-"

İçeri giriyor ve kapıyı kapatıyor. Kafamda alarmlar yükseliyor ve nefes alışım hızlanırken odanın köşesine geri çekiliyorum. Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

Ben köşede kuduz bir köpek gibi donup kalırken Rune beni süzüyor, sonra yatağa doğru yürüyüp sakince oturuyor ve bileğine dokunuyor.

"Ne?" Savunmaya geçiyorum.

Bileğine bir kez daha vuruyor. Daha fazla kan içmemi mi istiyor?

Güvenli olup olmadığına karar verirken onu dikkatle izliyorum. Violet'in onu özellikle seçmesinin bir sebebi vardı. Kendi doğrularını bile söyleyemeyen birine güvenemem.

Yirmi dakikadan daha uzun süren yoğun bir bakışmadan sonra nihayet köşeden kalkıp yavaşça ona yaklaştım.

Ya Tomorrow'daki en sabırlı insan ya da uğruna yaşayacak hiçbir şeyi yok. Onun iradesi kesinlikle benimkinden daha büyük, ki bu da bir şey söylüyor.

Kıpkırmızı gözleri ve boynuzları aynı kırmızı tonunda. Artık sakın olduğum ve Violet'in korkunç varlığı olmadan onu görebilecek kadar yakın olduğum için yüz hatlarını daha dikkatli inceleyebiliyorum. Koyu renk saçları yumuşak görünüyor ve cildini inanılmaz derecede solgun gösteriyor. Omuzları geniş ve giydiği kazak köprücük kemiklerinin ortada birleştiği yeri ortaya çıkarıyor.

Aramızda bir metre olacak şekilde yanına oturdum.

"Peki, seni bu karmaşaya ne soktu?" Cevap veremeyeceğini biliyorum ama yine de insanların onunla konuşmasından hoşlandığına eminim.

Yüzü bana dönük olacak şekilde kayıyor, bir bacağını yatağın üzerine koyup eğiliyor. Belli ki cevap vermiyor. Sadece... beni izliyor, gözleri yüzümü inceliyor ve geri çekilmeden önce boynuma kadar gitmeye cesaret ediyor. Boynundan aşağıya, adem elmasından göğsünün ucuna kadar uzanan kalın yara izini fark ediyorum.

"Birini mi öldürdün?"

Bu onun dikkatini çeker. İnanmaz bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Küçük bir kahkaha atıyorum ve omuz silkiyorum. "Bu bir evet mi?"

Başını sallıyor ve gözlerini yere dikeyor.

"Peki, haince mi davrandın?" Elimi onunkine uzattım. Bir kez daha başını salladı. Çoktan ısırılmış bileğini avucuma koydu. "O zaman sanırım kimse seni sevmiyor, ha?"

Bu kadar acımasız bir cevap vermesini beklemiyordum ama ciddiyetle başını salladığında soğuk kalbim biraz kırılıyor. Tereddüt ediyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. İncindiğine dair bir belirti göstermiyor ama içten içe bunu hissettiğine eminim, değil mi?

Kanını almak için eğildiğimde "Bu ikimiz için de geçerli," diye mırıldanıyorum ama dudaklarım tenine değmeden önce kokusuyla baş başa kalıyorum. O kadar baskın ki neredeyse öğürecektim. Kan gibi kokuyor.

Biliyorum, ironi benim için kayıp değil. O lanet şeyi içiyorum. Ama bir kez bile kan, kan gibi kokmadı. Genellikle o kişinin varlığının bir özü vardır. Wren'in çam özü var, Arulius'un ise hon- ey. Hiçbir zaman demir ve ölümün metalik acısı gibi kokmadı.

Elini tekrar kucağına atıyorum ve bana şaşkın şaşkın baktığında ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyorum, kapıyı açıyorum ve gitmesini işaret ediyorum.

"Kendimi hasta hissediyorum. Lütfen git."

Elodie

I Kapıma vuran gürültülü bir gümbürtü duyduğumda hava hâlâ karanlıktı. İnledim ve yastığımı başımın üzerine çektim. Erken sabahları sikeyim. Violet iyileşmek için birkaç günüm olduğunu söylemişti.

Arulius'un kanı beni iyileştirdi, peki beni kim uyandırmaya çalışıyor?

Cevabım *kesinlikle hayır*.

Yine gümbürtü geliyor ve bu da hoş bir vuruş değil. Dişlerimi sıkıyorum. *Tanrı aşkına, git başımdan*.

Birkaç dakika huzurlu bir sessizlik yaşıyorum ve kapı uçarak açılıp duvara sertçe çarptığında pes ettiklerini düşünerek kendi kendime gülümsüyorum.

"Ne oluyor lan!" Hızla doğruluyorum, yastığımı yumrukluyorum, az önce içeri giren her kimse ona fırlatmaya hazırım.

Karşımda çok sinirli görünen ve pislik gibi diyebileceğim bir Rune var. Elimdeki yastığa bakarken kaşları daha da aşağı iniyor ve yastığı ona fırlatmam için bana meydan okuyor. Parmaklarım bu fikirle irkiliyor.

"Ne halt istiyorsun, pislik herif?" Ona en iyi sabah bakışımı atıyorum. Buranın sahibiymiş gibi içeri dalmak için çok erken. Saçları dağınık, üzerinde hımbıl siyah bir kazak ve boxer var.

Ne oluyor, yeni mi uyandı? Yeni odasının benimkinin hemen yanında olduğunu hatırlayınca kaşlarımı güvensizlikle daha da çatıyorum. *Ugh. Komşuları seviyorum.*

Bana doğru sinsice yaklaşılmaya başladı ve lanet olsun, yastığımı tüm gücümle suratına fırlattım. Yastığı kolayca yere düşürüyor ve gözleri öfkeyle daha da kısılıyor.

Lanet ayıyı dürtmeyi bana bırak.

Bana doğru uzandığında şaşkınlıkla ciyaklıyorum. Karşı taraftaki yataktan fırladım. Ne yapıyor lan bu?!

"Rune, dur!" Ona tükürdüm, kanatlarımı esnetip piç kurusuyla savaşmak için avucumun etrafında bir aura yumruğu oluşturmaya hazırlandım.

Yatağımın üzerinden kolayca atlıyor ve büyük bir gürültüyle yere düşüyor. Çenemi sıkıyorum ve ona dişlerimi gösteriyorum. Beni korkutmaya mı çalışıyor? Tanrım, buraya böyle geldiği için onu eşek sudan gelinceye kadar döveceğim.

Bana doğru yaklaşırken bileğimi tutmaya çalışırken odamın ortasında yerimi koruyorum. Geri çekiliyorum ve diğer kolumu dangalaklar için yapılmış bir yumrukla ileri itiyorum.

Yanağı kesinlikle düşündüğüm kadar yumuşak değil ve eklemlerim acıyla parlıyor. Piç kurusu darbe karşısında irkilmiyor bile ve yumruğumla yüzü sadece hafifçe dönecek şekilde kendini çelikleştiriyor.

Oh. *Süper*. Siktir. Sen.

Yüzümü buruşturuyorum ve yaralı bir hayvan gibi zonklayan elimi tutarak birkaç adım geri çekiliyorum.

Çenesini esneterek bana bakıyor. Kan kırmızısı gözleri beni delip geçiyor ve bir sonraki adımda ne yapacağını kestiremiyorum ama kesinlikle vahşi görünüyor.

Sonraki birkaç dakika boyunca çatıştık. Yanağı kıpkırmızı, yani en azından *biraz* zarar verdiğimi biliyorum, ama orospu çocuğu gözünü bile kırpmadı. Konuşamaması da yardımcı olmuyor. Buraya bir psikopat gibi gelmek için bir mazereti varsa, o zaman şanssız demektir, çünkü ağzındaki baklayı çıkaramaz.

Sonunda derin bir nefes alıp omuzlarını gevşetiyor ve kapıya doğru bir adım atmadan önce beni inceliyormuş gibi bir aşağı bir yukarı bakıyor.

İrkiliyorum ve duvara doğru bir adım daha atıyorum. Odamdan çıkarken bana tamamen öfke dolu olmayan yan bir bakış fırlatıyor ve ben de çok fazla içine bakmıyorum.

Tanrım, bu da neydi böyle?

Kapı kolunun altına sıkıştırılmış bir sandalye ile biraz daha uyumayı başarıyorum ve bu da bana biraz huzur veriyor. Tabii ki tam olarak dinlendiğimi hissedemeden güneş pencereden içeri giriyor. Güne başlamak için kalkabilirim.

Banyomda elimi yüzümü yıkayıp gündelik bir kazak ve pantolon giyiyorum. Buraya geldiğimden beri giysilerim hizmetçilerden kalan tatsız gömlek ve pantolonlardan oluşuyordu. Naminé artık ihtiyacı olmadığını söylediği eski bir kazağı bana verme nezaketini gösterdi ama kazağın yeni olduğunu ve kendini kötü hissettiği için bana verdiğini söyleyebilirim. Geçen gün bana verdiği güzel beyaz pelerini de gözüme kestirdim.

Harika, şimdi sadece acıma partisi yapıyorum.

Yine de şikayet etmeyecek ya da hayır demeyecektim. Bedava bedava ve benim adıma hiçbir şey yok.

Bulutlar bugün kızgın görünüyor. Dışarı çıkıp çıkmamayı düşündüm ve çıkmamaya karar verdim. Gözümü Violet'in uzun süredir kayıp olan eşinin durumunu çözmeye diktim. Elimden gelenin en iyisini yaparsam, kesinlikle *bir şeyler* bulabilirim. Bu kale çok büyük ve eminim bir yerlerde saklanan ipuçları vardır.

Parmağımı eski püskü pencerenin camına vururken, içimden bir fikir geçiyor.

Bir kütüphane.

Buralarda bir yerde bir kütüphane olmalı, değil mi? Tanrı aşkına, burası lanet olası bir kale. Muhafızlarım yüzünden kalenin etrafında çok fazla keşif yapamadım ama artık beni gerçekten ispiyonlayamayacak birine sahip olduğum için artık beni tutan hiçbir şey yok. Ve bu sabahki karşılaşmamızdan sonra, intikam olarak bugün beni kalenin etrafında kovalamasını sağlayacağımdan emin olabilirsiniz.

Botlarımı giyiyorum ve saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. Bugün çok komplocu görünmediğimden emin olmak için aynayı kontrol ediyorum. Genelde saçlarımı toplamam ama kuzu kulaklarımın bu şekilde daha belirgin ve peluş görüldüğünü görünce dudaklarımın kenarına bir gülümseme yerleşiyor. Boynuzlarım son altı ayda birkaç santim uzadı ve daha ne kadar uzayacaklarını merak etmekten kendimi alamıyorum. Burada geçirdiğim zaman yüzünden yanaklarım biraz çökük görünüyor. Hâlâ hayatta olduğum için mutluyum.

Her neyse, boynuzlarım uzadıkça daha korkunç görüneceğim ve insanlar benimle uğraşmayı bırakacak. Rune gibi insanlar. Dışarıda olup olmadığına bakmak için kapımı yavaşça açarken gözlerimi kısıyorum.

Onu koridorda göremeyince rahat bir nefes alıyorum. Kapısı hâlâ kapalı. Tanrılara şükür. Bugün lanetli bir gün olmayabilir.

Odamdan hızla çıkıyorum ve koridorda parmak uçlarımda ilerlerken kapıyı sessizce arkamdan kapatıyorum. Taşlar soğuk yayıyor ve dışarıda rüzgâr uğulduyor. Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Umarım burada bir li-brary vardır ve şansım yaver gider de içeride bir de şömine bulunur.

Bugün o kadar çok kargaşa var ki inanamıyorum.

Birkaç dakika izlemek için ana fuayenin köşesindeki küçük bir kuytuya gizleniyorum. Bir kütüphanenin nerede olabileceğini bulmam gerekiyor - eğer varsa tabii - bu yüzden günü de değerlendirebilirim.

Burada, kalede olmak ve Arulius'un odasına tıklmamak çok garip. Nesbrim'in kalbinin ortasında oturup sadece... var olabiliyorum. İlk defa kendimi tamamen normal hissediyorum.

Soğuk havayı ve şöminelerde çtırdayan yanık odun kokusunu derin derin içime çekiyorum. Harika bir his.

Erkek Eostrix savaşçıları beyaz kemik zırhlarını kuşanmış halde içeri girerken bir cereyan geliyor. Altlarındaki siyah kıyafetler dar ve kaslarını gösteriyor. Kendini beğenmiş pislikler. Arkalarından bir grup dişi Eostrix geliyor, aynı şekildeler ve vücutlarını saran sıkı siyah ipekle hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyorlar.

Tamam, belki de boş zamanlarımda antrenman yapmaya başlamalıyım. Böylece bir dahaki sefere Rune'un suratına yumruk atıp onu yere serebilirim. Bu sabah kapımı nasıl tekmeleyerek açtığını düşünürken çenemi sıkıyorum. Kastian sonunda onun uyanma ve şiddeti seçme yöntemlerine başvurduğumu bilse gurur duyardı.

Fuayenin uzak ucuna, yemekhanenin ve işkence odasının ötesine bakıyorum. Büyük bir Dreadius ve Yosun Serçeleri grubu toplanmış, ellerindeki bazı belgeleri inceliyorlar. Neye baktıklarını merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Kalenin bu kadar hareketli olması önemli olmalı.

Yanımda biri oturuyor ve ona bir bakış attığımda irkiliyorum.

Oh tanrılar, kutsal olan her şey için. Bu lanet Kol.

Dreadius'lara bana verdikleri dehşetten dolayı böyle deniyor, ona benden uzak durmasını söyleyen sert bir bakış atarken düşünüyorum.

Uzun boylu, siyah pelerinini giymiş, abanoz derisinden eldivenlerini kollarına geçirmiş bir şekilde oturuyor. Başının tepesinde üç siyah boynuz var, uçları yukarı kalkıyor ve gece yarısı siyahı gözleri ölüm bakışlarıyla bana dikilmiş. "*Elodie.*"

"Kol." Kötü ses tonuna karşılık veriyorum ve kollarımı kavuşturup kaşlarımı daha da çatıyorum.

İyi bir eğitilmiş asker gibi ellerini dizlerinin üzerine koymadan önce bir an beni düşünüyor. "Violet'in bir sonraki duyuruya kadar seanslarınızı iptal ettiğini bilmek sizi rahatlatacaktır." Kaşlarını çatı. Eğer seansların iptal edilmesine üzülüyse hiç şaşırmam. Tam bir sadist.

Rune da öyle olsaydı şaşırmazdım ama ben öyleyim. Violet'in seanslara ara verdiğini duyunca şok oldum.

Kaşlarım daha da gerginleşti. "Ciddi misin?"

Pelerininin siyah kumaşındaki görünmez kırışıklıkları siliyor. "Evet, aksi takdirde seninle konuşmaya çalışmazdım." Gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve hakaretinden dolayı göğsümde öfke birikiyor.

"Lanet olası kardeşinin konuşamaması iyi bir şey, en az senin kadar büyük bir pislik olmasından korkuyorum."

Kol bana hırlıyor ve bu o kadar çığ ki onun yumuşak karnına vurduğumu hemen anlıyorum. "Sakin Rune hakkında konuşayım *deme*. O *da* en az senin gibi bir sürtük kadar acı çekiyor." Bana doğru alçak sesle homurdanıyor, sesi yakınlarda duran Eostrixe'lerin birkaç bakışını çekecek kadar yüksek. "Hak ettiğin her şeyi alıyorsun, *Talia.*" Adımı dudaklarından dökülürcesine tıslıyor ve yerimde irkilmeme neden oluyor.

"Tanrım, bugün kışına ne girdi senin?" Ona hırlıyorum ve yemin ederim bana saldırmak üzereyken Naminé araya giriyor. Kül sarısı saçları sırtında güzelce dalgalanıyor ve beyaz Vernovian Dikeni Nesbrim'in kendisi kadar zarif.

"Hey, Kol, Willow seni arıyor. Acil olduğunu söyledi," diyor ciddi bir ses tonuyla. Dreadius, konuşmamız bitmemiş gibi bir kez daha bana bakıyor, sonra ayağa kalkıp Namé'yi bir hamleyle geçip gidiyor.

İkimiz de devasa ön kapıdan çıkana kadar onu izliyoruz ve sonra rahat bir nefes alıyorum. "Tanrım, tam bir güneş ışığı, öyle değil mi?" Ben mırıldanıyorum ve Naminé yumuşak bir kahkaha atıyor. Gülümsemesi bugün biraz daha hafif görünüyor ve bunun nedenini merak ediyorum.

randevusuyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Normal olma ve sıradan bir randevuya çıkma fikri göğsümde bir çarpıntı yaratıyor. Wren ve benim Marley'le kafede geçirdiğimiz anı kalbime çarpıyor ve Tomorrow'da ortalık karışmadan önce geçirdiğim o keyifli öğleden sonraya gülümsüyorum.

Keşke ben de onun gibi özgür olabilsem.

Hüzünlü ruh halimi anlıyor ve yanıma oturuyor. "Yeni gardiyan nasıl? Kim olduğunu henüz duymadım." Geniş kehribar gözleriyle ona söylemem için yalvararak yaklaşıyor.

Bakışlarımı kaçırıyorum ve onun coşkusu karşısında homurdanıyorum. "Bu Rune-Kol'un kardeşi."

Sessizce soluyor ve sonra daha yakına eğiliyor. Biber-nane gibi kokuyor. "*Hayır.*"

"Evet."

"En azından oldukça sessiz, sanırım..." Kulağa olumlu gelmeye çalışıyor.

Ona baktım ve "Bu sabah odama daldı ve bana saldırdı" dedim. Tamam, belki bu biraz abartılı oldu ama yine de kızgıyım.

Gözleri büyüyor ve benim adıma dik dik bakıyor. "Ne?!" "*Ben de bunu söylüyorum!*"

O da benimle aynı vahşilikte gözlerini deviriyor. Lanet olsun.

Erkekler.

"Hıyarın teki olabileceğini biliyorum. Sessiz biri ama en azından seni çok fazla rahatsız etmemeli. Umarım." Yine de beni neşelendirmeye çalışıyor ve bu fikri gerçekten takdir ediyorum.

Uzun bir iç geçirdim. "Evet, şey, onun odası benimkinin hemen yanında.

Bunu gerçek bir ceza haline getirmek için ellerinden geleni yaptılar."

Naminé birinin yaklaştığını haber vermek için yanıma bakıyor ama ben dönüp bakmıyorum. "Şimdi nerede kalıyorsun? Artık Arulius'un malikânesinde olmadığını fark ettim."

Ondan ayrı kalma düşüncesiyle kazağımın kolunu tutuyorum. İyi hissettiriyor ama aynı zamanda içimde bir boşluk var. Sanki ondan uzakta olmak yanıltıcıymış gibi. Ondan nefret etsem bile, o her zaman yanımdaydı. Beni hep sevdi. "Kalenin batı ucunda, şu küçük odanın olduğu eski püskü taş alanda kalıyorum."

Kaşlarını çatar ve başını sallar. "Tanrım, üzgünüm Elodie. Buradaki onca güzel oda varken seni neden o dolapta tuttuklarını anlamıyorum-" Ona *saçma* sapan bir bakış attım ve o da dudaklarını sıktı. "Pekala... Yeni atanan arkadaşımınla birlikte gitmem gerekiyor."

Şu anda takımda değilsin ama senin için en iyisini diliyorum. Yakında seni kontrol etmeye çalışacağım." Uzaklaşırken el sallıyor.

Yarım bir gülümsemeyle el sallıyorum ve o gidince elimi bırakıyorum. Kütüphaneyi bulmaya devam etmeliyim.

İlk aradığım yer bodrum. Burası ne kadar karanlık diye altıma sıcıyorum. Etrafımda yankılanan ayak sesleri duymaya ve kapılardan geçerken hareket eden gölgeler görmeye devam ediyorum. Yarım saat karanlıkta dolaştıktan sonra aşağıda olmadığına karar veriyorum ve ikinci kata çıkıyorum.

Duvarlarında beyaz fayanslar ve güzel tablolar olan uzun, abartılı koridorlarda ilerliyorum. Tavanlar delicesine yüksek ve uzun pencereler içeri aldıkları ışık miktarıyla gölgeleri uzaklaştırıyor. Her odada birçok şömine ile burası çok daha sıcak.

Bodrumdan çok daha iyi.

Arkamdan bir grup insanın geldiğini duyuyorum ve korumasız dışarı çıktığım için sorgulanmak ya da gözetlenmek istemediğime karar veriyorum, bu yüzden köşeyi dönerken hızımı artırıyorum. Adımlarım sessiz ve-

Birine kafa üstü çarpıp kıcımın üstüne düşerken homurdanıyorum.

Bir grup genç Yosun Serçesi etrafta dolaşıyor ve her şeye kocaman gözlerle bakıyor. Başlarındaki yosun yumakları koyu yeşil ve dağınık saçları bana Marley'i o kadar çok hatırlatıyor ki içim acıyor. Buradaki tüm gençlerin diğer tarafta genç yaşta öldüğü düşüncesi kalbimi acıtıyor ama onların mutlu yüzleri ve kahkahaları bu kasvetli düşünceyi çabucak uzaklaştırıyor.

Karşılaştığım kişiye bakıyorum ve tabii ki o Rune. Bana dikkatle bakıyor ama kalkmama yardım etmek için eğilmiyor. Yosun Serçeleri onun bacaklarının etrafından kocaman gözlerle ve meraklı küçük gülümsemelerle bana bakıyorlar, ben de onların iyiliği için neşeli tavrımı koruyorum. Çok sevimliler.

"Oops, üzgünüm! Lütfen beni bağışlayın." Başımı eğip koridorda biraz ilerledikten sonra omzumun üzerinden Rune'un takım elbiseli olup olmadığına bakıyorum. Döndüğümde Rune'un gözleri hâlâ benim üzerimdeydi ama hemen küçük Serçe'ye baktı ve sargılı bir oyuncak uzatırken başını sıcak bir şekilde okşadı. Bunu onlar için mi tamir etti?

Küçük Serçe gözyaşlarını siliyor ve Rune'a gülümsüyor. Hepsi teşekkür ettikten sonra geldikleri yöne doğru koridorda koşuşturmaya başlarlar. Rune'un yüzü ifadesiz bir şekilde onların eğlenmek için kaçışmalarını izliyor. Bu etkileşim karşısında kalbim biraz ısınıyor. Yine de çok sevimli oldukları için Yosun Serçelerini suçluyorum. Onlar

Kalbim Marley'i özlüyor. Wren'i de. Şu anda ne yaptıklarını merak ediyorum. Benim onları düşündüğüm kadar onlar da beni düşünüyorlar mı? Düşündükçe iç çekiyorum.

Rune'u izlemeye devam ediyorum. Boynu tamamen dövmele ve çenesini mükemmel bir şekilde hizalıyor. Siyah kazağı ve pantolonu tüm havasına uyuyor. Karanlık ve düşünceli. Dreadius'un gözleri tekrar bana kayıyor ve ağır kırmızı bakışları altında irkiliyorum, ona baktığımı fark ediyorum.

Tüm bu etkileşimi izlememiş gibi davranarak koridorda yürümeye geri dönüyorum. Gözlerim koridorun sonundaki büyük bir çift kapıya takılıyor.

Bu *bir şeye* benziyor. Kendi kendime gülümsüyorum. Kapılar mat abanoz rengine ve eski görünüyor. Üzerlerine ağaçlar kazınmış. Bir kütüphane girişi başka neye benzeyebilir ki? Kapıya doğru yürümeye başlıyorum ama arkamdan yaklaşan adımları duyunca geri çekiliyorum.

Ben duruyorum ve beni takip eden kişi de duruyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Rune'un yüzünde sinirli bir ifadeyle beni takip ettiğini görüyorum. Naminé'ye göre insanları görmezden gelme konusunda iyi olabilir ama belli ki ben onun sinirine dokunuyorum. Güzel.

"Ne istiyorsun?" Sabahın erken saatlerindeki saçmalıkları zihnimde tazelenirken kaşlarımı çatıyorum.

Cevap olarak kollarını kavuşturuyor ve hepsi bu kadar. Oflayıp gözlerimi deviriyorum ve kütüphaneye doğru yürümeye devam ediyorum. Beni takip etmesi kimin umurunda? Beni rahat bıraktığı sürece sorun yok. Kime söyleyecek ki? Pislik kardeşi Kol'a mı? Alay ediyorum.

Tam kütüphane kapısına geldiğimde önüme geçip yolu kapatıyor. Dişlerimi sıkıyorum. "Çekil, pislik. İstedğin buysa seni yine yumruklarım."

Gözleri kararıyor ve bana unutulmaz bir sırtış, lanet olası bir bok yiyici sırtış atıyor ve omuz silkiyor.

Bir an için nutkum tutuldu.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi ya da bugünün hangi gün olduğunu bilmiyorum ama bu aşağılık herif bu yaptığının yanına kâr kalacağını sanıyorsa lanet olsun ona.

Ona istediğini vermek için kollarımı sıvıyorum ve sırtışı bana doğru yürürken kayboluyor, beni duvara yaslanana kadar göğsüyle geri itiyor.

Aman Tanrım, bu adam bugün ölmek istiyor, yemin ederim.

Yanaklarım öfkeden yanıyor ve *Tanrı*'ya gitmeme iki saniye kaldı. Kışında mod. Gözlerimiz çarpışıyor ve ben onunkinde de yanan ateşi görüyorum.

Ellerini başımın iki yanındaki duvara bastırıyor ve ben de yumruğumu aurayla sararak onun dişini kırmak üzereyken altımızdan küçük bir ses yükseliyor.

Kıpkırmızı gözleri hâlâ benimkilerin üzerinde ve bir anda açılıp netleşiyor.

İkimiz de aşağı bakıyoruz ve daha önce yardım ettiği küçük Yosun Serçesi kızı görüyoruz. Avucunda Tomor-row'da gördüğüm en küçük çiçek var. Soğuk hava yüzünden solmuş ama tamamen sağlam. Onu görünce kalbim sıcaklıkla doluyor.

"Merhaba, bayım. Size teşekkür etmek istedim." Çiçeği iki eliyle tutarken öyle geniş gülümsüyor ki ruhum parçalanıyor. Rune hediye kabul etmek için onun seviyesine kadar eğiliyor. Onun etkileşimini hayranlıkla izliyorum.

Kıpkırmızı gözleri yumuşaklıkla parlıyor ve çiçeği alırken dudaklarında sevimli, küçük bir gülümseme beliriyor. Serçe kıkırdıyor ve kollarını onun boynuna dolayarak sıkıca sarılıyor ve bunu yaparken gözleri bana takılıyor. Kocaman yeşil gözleri ve kumral saçlarına serpiştirilmiş gördüğüm en şirin yosun topları var.

"Vay canına. Bayan... çok güzelsiniz," diye mırıldanıyor Rune'u bırakıp dikkatini bana verirken.

Kaşlarımı çatıyorum ve arkamda duran başka bir kadın olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. Ben mi? Üzerime garip oturan ikinci el kıyafetlerimin içinde güzel olan ben mi? Son altı aydır iyi beslenemiyorum, bu yüzden oldukça berbat göründüğümü biliyorum ve bugün kesinlikle saçımı taramadım... ama eminim ki, onun ışıltılı yeşil gözleri benim üzerimde.

Tanrım, bu ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir iltifattı.

Onun seviyesine iniyorum ve sıcak bir şekilde gülümsüyorum. "Teşekkür ederim, çok nazıksınız." Neredeyse ışıltılı olana kadar bana bakıyor. "Ama Leydi Violet'in bunu söylediğini duymasına izin vermemelisin, tamam mı? Bundan hoşlanmayacaktır, ben bir tutsağım."

Kızın gözleri dönüyor ve biraz üzgün görünüyor, ama sert bakışım onu etkiliyor ve başını sallıyor. Rune beni dikkatle izliyor, sanki bana güvenmiyormuş gibi, ama onu görmezden geliyorum.

"Kulaklarına dokunabilir miyim?" diye mırıldanıyor ve evet desem sanki dünyanın en iyi şeyi olacakmış gibi yanaklarını şişiriyor. Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. Küçük elleri kabarık kuzu kulaklarımı kavıyor ve daha da parlıyor. "Vay canına. Tanrım, umarım bir gün benim de seninkiler gibi kabarık kulaklarım olur!"

Rune eğiliyor ve eli uzanıp tam onun yanında kulaklarıma dokunduğunda yerimden sıçramamak için kendimi zor tutuyorum. Gözlerinde bir ateşkes parıltısı beliriyor ve bir an için Kastian ve Arulius'un kulaklarımı ilk kez hissettikleri ana geri dönüyorum. Bu anı kırık or- ganımı ısıtıyor ve ona içten bir gülümsemeyi başarıyorum.

"Şimdi oyuna geri dönmeliyim. Tekrar teşekkürler bayım." Serçe koridorda koşarak uzaklaşıyor ve ikimiz de durup onu izliyoruz.

Rune çiçeği özenle tutuyor ve sanki onun için gerçekten bir şey ifade ediyormuş gibi çiçeğe bakıyor ve yardım edemiyorum ama belki de o ve ben yanlış bir başlangıç yaptık diye hissediyorum.

Kütüphaneye bir göz atıyorum ama belki de başka bir günü beklemem gerektiğine karar veriyorum. Oraya girmemi istemiyormuş gibi görünüyordu.

Kalenin bizim tarafına doğru sessizce yürüyoruz. Odama gittiğimizde sanki bir şeyler söylemeye çalışıyormuş gibi duruyor ama söyleyemediğini biliyorum.

"Pislik gibi davrandığın için üzgün müsün?" Mırıldanıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

Başını sallamadan önce birkaç dakika bana boş boş bakıyor.

Tamam, *bununla* çalışabilirim. "Bu sabah neden öyle geldin? Bana çok kızgın görünüyordun." Kaşlarımı çatıyorum ama sesimi hafif tutuyorum. Bunun üzerine başını sallıyor. "Kızgın değil miydin?" diye soruyorum.

Başka bir sallama.

"Tamam, peki... Nedenlerini bilmiyorum ama kes şu saçmalığı, yoksa o yumruk dertlerinin en küçüğü olacak." Çenemi kaldırıyorum ve bana yine o bok yiyen sırtışını atıyor. Bu sefer ben de sırtıyorum. "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" Öne doğru eğildim. Onu itecektim ama ayağım sivri taşlardan birine takıldı ve onu gafil avlayarak üzerine düştüm.

İkimiz de yere düşüyoruz ve ben sanki bilerek kıkına tekme basmışım gibi onun üstüne çıkıyorum. Tanrım, şimdi bunu yapmalıyım.

"Gördün mü? Şaka yapmıyorum-" Sözüm kesiliyor ve tiz bir ses çıkararak bizi çeviriyor, böylece onun altında kalıyorum ve içimden bir sıcaklık dalgası geçiyor. Kolları gergin ve tişörtü karnını açıkta bırakacak kadar kalkmış. Onu içime çekerken gözlerim onunkilerle buluşmak için gecikiyor, ama buluştuğumda orada yanan bir öfke bulmadığıma şaşıyorum.

Artık gözlerinde farklı bir ateş var.

Oh. Bu işe yarayabilir.

W

Elodie

S ğimdi pencereleri nazikçe fırçalıyor. Bozuk para büyüklüğünde ve kabarık pullar, penceremin dışındaki evlerin ve dükkanların etrafında sessiz bir dansla yavaşça toprağı düşüyor.

Violet'in beni itme lanetine maruz bırakmasının üzerinden neredeyse bir hafta geçti. O zamandan beri bir yudum kan içmedim.

Rune ondan içmem için beni ikna etmeye çalışıyor ama yapamıyorum... Kokusu çok sarhoş edici ve bunu her düşündüğümde göğsümün derinliklerinde korku uyandırıyor. Şimdiye kadar iyiydim.

Bu kansız kaldığım en uzun süreydi ve sonuçları var ama idare edilebilir.

Yorgun, huysuz ve güçsüz hissetmek Violet'in saçmalıklarına boyun eğmekten daha iyidir. Yine de bütün gün akşamdan kalma hissetmek berbat.

Pencereden uzaklaşıyorum ve omzumun üzerinden Rune'a bakıyorum. Sabahtan beri duvara yaslanmış, sadece beni izliyordu. Bakışlarımız buluştuğunda kırmızı gözleri titriyor ama yüz ifadesi hiç değişmiyor.

Yine de ona küçük bir gülümseme veriyorum, varlığından hoşlanmaya başlamıştım.

O da gözlerini kapatıp dinlenerek cevap veriyor. Hâlâ onu tam olarak anlamaya çalışıyorum ama beni görmezden gelmesinin iyiye işaret olduğunu anladım. Ve sabahın karanlık saatlerinde odama izinsiz girdiğı başka bir olay yaşamadık.

Tanrılara şükür.

Yine de uzun ve sıkıcı bir hafta oldu. Violet'le olan işkence seanslarım Kol'un söylediği gibi iptal edildi. İlk başta benimle dalga geçtiğini düşündüm ama bütün hafta boyunca beni bir kez bile aramadı, bu yüzden doğru olmalı. Onu en sevdiği eğlenceden, yani kanımı kurutmaktan uzak tutacak bir şeyler olduğunu biliyorum ve ritüelini bu şekilde tamamen değiştirmesi için büyük bir şey olmalı. Bahsettiği *misafiri* olmalı.

Dolabıma uzanıp tozluk ve dar, siyah, uzun kollu bir gömlek çıkarıyorum, beyaz pelerinimi almak için kapaklarımı açarken onları yatağa fırlatıyorum. Bugün Hollows'u ziyaret etmek istiyorum. Bu düşünce bile dudaklarımın kenarına bir gülümseme yerleştiriyor.

Asla serbest bırakılmadılar. Violet ve Arulius'un onları burada tutmak için sebepleri var ve yine... Bir cevap bulmaya yakın değilim. Belki de Ritim'i daha da mahvetmek içindir ya da sadece kaltak olmak istediği içindir.

Yalnız kaldığınızda ve müttfikiniz olmadığında bu çok zor. Tüm Hollow'ları kaçırmanın yollarını düşündüm ama o kadar çoklar ki... Atriyumun yan tarafında bir delik açmam gerekecek. Tanrılar biliyor ki bunu başaramam, en azından şimdilik.

Bu düşünce tüm erkeklerimin aklımdan geçmesine neden oluyor. Onların anıları ve tanrılarım ile geçirebildiğim kısa süre göğsümü sıkıyor. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca unutulmaz bağlar kurduk.

Kırık organım göğsümün içinde seğiriyor ve bana hala tamamen mahvolmadığını bildiriyor.

Beyaz pelerini alıp yatağın üzerine atıyorum ve onu bana verdiği için Naminé'ye sessiz bir teşekkür gönderiyorum. Emperyal beyaz kumaşı ve kapüşonunu kaplayan krem rengi kürk tutamlarıyla çok güzel. Broş, yeni muhafızım ile uyumlu bir yakut. Işıktaki dans eden kırmızı tonlara bakarken elimi mücevherin üzerinde gezdiriyorum.

Rune beni izlemek için başını kaldırıyor ve ben bunu fark ediyorum. Ona karşı ağzımı düzleştiriyorum. Genelde giyindiğimi anlar ve gözlerini kaçırır. Sakın şimdi benden hoşlandığını söyleme. Gözlerimi kısıyorum ama o hâlâ bana bakıyor.

"Bugün Pine Hollows'u görmeye gideceğim. Bu hafta daha fazla kapalı kalamam," diye mırıldanıyorum, kazağımı başımdan yukarı kaldırıp siyah uzun kollu kazağımla değiştirirken. Gözleri üzerimi inceliyor

Bakışlarındaki ateşle damarlarımdaki arzu ve sıcaklık alevleniyor, karnıma ve kalçalarımın arasına yerleşiyor.

Koyu renk saçları ve kıpkırmızı gözleri içimi ürpertiyor. Sert ve şimdiye kadar tanıdığım en gizemli erkek. Sadece konuşmadığı için değil. Yaptığı her şeyde o kadar temkinli ki... Aklından ne geçtiğini asla anlayamıyorum.

Cesur pislik, ama ben artık aşk arayan üzgün bir kız değilim. Menfaatim için her şeyi kullanabilecek, yaralı kalbimi bir daha asla kafesinden çıkaramayacak kırık bir aptalım.

Onunla göz göze geliyorum ve siyah gömleğimi yavaşça başımdan geçirip aşağı çekerken dudaklarımı ayırıyorum, başparmaklarım pantolonuma girerken parmaklarımın karnımda oyalanmasına izin veriyorum.

Bakışları ağır, bir sonraki hamlemi yapmamı bekliyor. Bana meydan mı okuyor? Bu da ne böyle-aslında umurumda değil, bundan büyük keyif alıyorum.

İpek pantolonumu indiriyorum ve dizlerime geldiğinde yere düşmesine izin veriyorum. Burun delikleri açılıyor ama ifadesi taş gibi. Lanet olsun, o kontrol tanrısı, yemin ederim.

Tamam, başka bir şey deneyeceğim.

Bakışlarımı ondan ayırmadan, bir dizimi yatağa koyuyorum ve sadece siyah bir tanga giydiğim arka tarafımı tam olarak görebileceği kadar öne doğru eğiliyorum.

Gözleri neredeyse çıplak olan amıma kayıyor ve yanakları kızarıyor. Kaşlarını çatarak hızla başka tarafa bakıyor.

Hafif. Taytı kaparken kendi kendime sırtıyorum.

Rune düşündüğüm kadar sert değil, ama en azından artık onun hakkında bir fikrim var. Onun hakkında ne kadar çok şey bilirsem o kadar iyi. Manipülatif olmak hiç düşündüğüm bir şey değildi, ama yine de travmatize edilmek ve sonsuza dek becerilmek için yeniden doğan bir tanrıça olacağımı da hiç düşünmemiştim.

İşte bu kadar.

Giyinmeyi bitiriyorum ve odamdan çıkarken Rune beni takip edince şaşırıyorum. Sürekli yanımdaydı. Kütüphaneye gitmeye cesaret etmeyi düşündüm ama nasıl tepki vereceğinden hâlâ emin değilim.

Naminé'yi ve ara sıra Willow'u özlüyorum. Eostrix'i artık görmemeyi pek umursamıyorum ama Cypress muhafızımı ve

Greysil ile randevusunun nasıl geçtiğini merak ediyorum. Onu fuayede son gördüğümde sormalıydım.

Koridorlarda yürüyüp Nesbrim sokaklarına girdiğimizde, arnavut kaldırımli yolları kaplayan karların dibinde duruyorum.

"Kahretsin, bu kadar çok olduğunu düşünmemiştim," diye mırıldanıyorum, yıpranmış botlarıma bakarak. Kış için yapılmamışlar. Pris- oner'ların her mevsime uygun kıyafet lüksü yok, bu kesin.

Rune'a bakıyorum. Gözlerini gökyüzüne dikmiş, yağan karı izliyor. Etrafımızdaki beyaz kış topraklarına bakarken melankolik bir havası var. Derin bir nefesle temiz havayı içine çekerken onu bölmek istemiyorum ama yine de bölüyorum.

"Siz gidin... Bugün Hollows'la ilgili fikrimi değiştirdim. Sonra görüşürüz." Botlarım yüzünden gitmek istemediğim için zavallı gibi görünmek istemiyorum. Ne kadar az şikâyet edersem o kadar iyi. Yüksek Mahkeme kalesine dönmek için dönüyorum ama kapıda bir figür görünce duruyorum.

Arulius sanki beni görmek bile sabahını güzelleştiriyormuş gibi bana sırtıyor. "Kahvaltıya mı gidiyorsun, aşkım?" Başımı sallıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Geçen hafta beni terk ettiği için ona hâlâ kızgınım ve son zamanlarda ortalıkta görünmüyor - onu görmek istediğimden değil, ama unutulmanın bu kadar kolay olması fikri berbat. "Bu sabah biraz boş vaktim var. Senin planın ne?"

Arkamdan Rune'a bakıyorum. Tekrar bana odaklanmaya başladı. *Ugh.* Arulius ve ben etkileşime girdiğimizde bir izleyici olmasından hoşlanmıyorum, ama Rune konuşmıyor, bu yüzden...

"Bininci kez söylüyorum, seninle vakit geçirmek istemiyorum." Kelimeler ağzımdan çıkarken göğsüm ağırlaşıyor. Zihnim onu affedemeyeceğim konusunda kararlı ama kalbim onunla yakın olmaktan başka bir şey istemiyor. Suçu aramızdaki bağa atmaya çalışıyorum ama bunun doğru olup olmadığını bilmemin bir yolu yok. Ona bağlandığım fikrinden nefret ediyorum. Ama aylardır sürekli yanımda olan tek kişi o. Nasıl olmayayım?

Arulius kaşlarını çatıyor ve başını eğiyor. Yumuşak ametist gözleri bana yaklaşmadan önce benden Rune'a bakıyor. "Hadi ama aşkım, beni özlemiyor musun? Seni dayanamayacağım kadar çok özledim." Bir kolunu etrafıma sarıp umutsuzca bana sarılırken gözleri kederle bana bakıyor.

Nefesimi verirken kısık bir kahkaha attım. "Arulius. Yaptığın şey *asla* geri alınamaz. Seni özlemiyorum ve seni istemiyorum."

Bugünkü cüretim beni biraz şaşırttı. Genellikle Violet kanımı emmedikçe ona karşı bu kadar sert davranmam. Belki de ondan uzakta geçirdiğim zaman kalbimin etrafına onun sevgisine karşı duvarlar ördü. Ya da belki de bu kan itici lanetle birlikte içimde oluşan açlıktır. Arulius'un kanı her zaman yakınımıdaydı, damarlarındaki altın coşkunun günlük bir vuruşu. Onu alamadığım için özellikle huysuz hissediyorum.

Altın Eostrix gözlerinde uzun bir bakışla saçlarımı kulağımın arkasına tarıyor. "Sorun değil... Ben sabırlı bir tanrıyım, aşkım. Bir gün beni tekrar isteyeceksin. Sadece seni sevdiğimi ve hazır olduğunda burada olacağımı bil."

Alnıma bir öpücük konduruyor ve bunun içimde bir ateş yakmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Aramızdaki bağın ne olduğunu söylemek zorlaştı. Benim duvarlarım yüksek, ama onunki de öyle. Bağın genellikle gönderdiği duyguların saldırısı günler öncesine göre daha az sarhoş edici.

"O zaman yakında görüşürüz, aşkım. Bu akşam katılmamız gereken bir yemek var, o yüzden Willow'un öğleden sonra odana getireceği elbiseyi giymeyi unutma." Dönüyor ve Yüksek Mahkeme'ye doğru yürürken başının üzerinden el sallıyor.

Katılmak için akşam yemeği mi? Ne sikimden bahsediyor bu? Bir açıklama için Rune'a bakıyorum ve o sadece omuz silkiyor.

"Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm. Eminim aramızda geçenleri duymuşsundur." Başını sallıyor ve kaşlarını kaldırıyor. Sesimdeki alaycılığa engel olamayarak, "Güzel, hikâye zamanı sonra. *Gazap ve Yalan Tanrısı*." Ben de şatoya doğru yürümeye başlarken kolunu okşuyorum.

Rune önüme geçip yolumu kapatıyor, ben de kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Sorun nedir?"

Sokaklara doğru başını sallıyor. Hâlâ Pine Hollows'u görmek istiyor mu?

Başımı isteksizce sallıyorum. "Sen bensiz devam et. Ayakkabılarım bir metre karı kaldırmaya hazır değil. Sokaklar kürekle temizlenene kadar bekleyebilirim." Ona içtenlikle gülümsüyorum. Bunu yapmak giderek kolaylaşıyor.

Kollarını kavuşturarak bana sinirli bir ifade veriyor ve tekrar sokağa doğru başını sallıyor. Başımı bir kez daha sallıyorum ve onu geçmek için ilerliyorum.

İnatçı pislik.

Bileğimi kavırıyor ve ben onun nasırlı ellerinden ürküyorum. Havadaki soğuğa rağmen teni sıcacık. Ona bakmak için dönüyorum, şaşkınlık

hala içimde dalgalanırken beni gerçekten durdurdu.

Kıpkırmızı gözleri ve üç keskin boynuzu, kar taneleri siyah saçlarına çarparken etrafındaki kış gökyüzünü deliyor. Üzerimde yükseliyor ve kesinlikle korkunç olmasına rağmen, bir sonbahar tanrısı gibi görünüyor. Kaba ve hırpalanmış, sessizliğiyle bana bakıyor ve sadece gözleri ve hareketleriyle konuşuyor. Karda bir damla kan gibi.

Nutkum tutuldu ve tek yapabildiğim onun bana baktığı gibi ben de ona bakmak oldu.

Yavaşça uzanıyor, beni kollarının arasına alırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, sanki yaralanmışım gibi beni kucaklıyor. *Ne halt ediyor ve neden bunu yapmasına izin veriyorum?* Kalbim inşa ettiğim duvarlara karşı savaşmakla tehdit ediyor ama canavarı çabucak yatıştırıyorum, ona zaten katlandığımız acıyı hatırlatıyorum.

Hiçbir şey söylememeyi seçiyorum. Onun kitabından bir sayfa almaya çalışıyorum.

Beni kollarının arasında sıkıca tutuyor. Kasları gergin ve ben onun kucağında kendimi kırılğan hissediyorum. Misilleme yapmayacağımdan emin olduktan sonra arnavut kaldırımli sokaklardan Pine Hollow'a doğru yürümeye başlıyor.

Yanağımı sıcak bir şekilde göğsüne bastırıyor, siyah kazağı yumuşak ve davetkâr. Attığı her adımda yavaş kalp atışlarını duyabiliyorum. Huzur verici ve asla ayrılmak istemiyorum.

Normalde onun benimkini izlediği gibi ben de onun yüzünü izliyorum ve baktıkça daha fazlasını görüyorum. Uzun yara izi çenesinin altından köprücük kemiğine kadar uzanıyor. Acımasız yaradan irkildim. Bu kadar yakından bakınca temiz bir çizgi olduğunu görebiliyorum ama kalın... yani biri bıçakla ya da aura bıçağıyla açmış olmalı.

Uzanıyorum ve parmaklarımı boğazından aşağı, yara izinin çıkıntısına doğru usulca gezdiriyorum. Rune nazik dokunuşum karşısında irkiliyor ve gözlerinde vahşi bir bakışla bana bakıyor.

Gerildim ve kaşlarımı ördüm. "Özür dilerim..." Tüylerim diken diken olurken fısıldıyorum. Yüz ifadesi donuklaşıyor. Yara izini fark etmediğim için kalbi kırılmış gibi görünüyor... ve işte yine kırık organım içimdeki duvarlara karşı savaşıyor. Uzanıp ona sarılmak, onu iyileştirmek ve kalbiyle bağlantı kurmak istiyorum.

"Keşke seni duyabilseydim."

Küçük bir dükkândan çıkan birkaç Yosun Serçesi'nin yanından geçerken ileriye bakıyor. Yüzümü tekrar göğsüne bastırıyorum. Sadece onun ağır kan kokusunu alabiliyorum, metalik ve keskin. Kastian gibi adaçayı yok, çamlar

Wren gibi, ya da Arulius gibi yağmur. Onda sadece kanın uğursuz ve karanlık kokusu var.

"Keşke hikâyelerini dinleyebilseydim," diye devam ediyorum, onun bir acı noktasına dokunduktan sonra bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum. "Belki bir gün bana anlattırırın."

Derin bir nefesin dudaklarından kaçmasına izin veriyor. Sert havada nasıl kıvrıldığını izliyorum.

"Bir gün... belki senin istediğin şekilde dinlediğim zaman."

Pine Hollow muhafazasının cam avlusu, camlarının üstündeki beyaz kar tabakasıyla çok güzel.

Buraya ilk geldiğimizde Naminé bana bunun *Gremitie* adı verilen yaratıklar tarafından kullanılan bir büyü türü olduğunu söylemişti. Onları ilk kez duyuyordum -deniz ruhları, dedi, dünyalara açılan kapıların yaratıcıları. Cam aslında başka bir yere açılan bir portal görevi görüyor, bu da buranın neden yemyeşil ve camın arkasından vuran güneşle sıcak olduğunu açıklıyor.

Camı hayranlıkla seyrederken Gremitie'nin neye benzediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Avluya girdiğimizde Rune beni yere bırakıyor. Teşekkür etmek için saçlarını okşuyorum, kaşlarını kaldırıyor ama hemen yüz hatlarını boş bir hiçliğe dönüştürüyor. Gülüyorum ve siyah saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu görünce gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Avludaki çimenler yemyeşil ve bitkilerle, Kovukların avlayabileceği küçük hayvanlarla ve tabii ki çok sayıda Çam Kovuğu ile zengin.

Girişin hemen yanında duran ödül maması dolu kabı alıyorum ve hayvanlar için ıslık çalıyorum. Haftalık ziyaretim sayesinde beni tanımaya başladılar. Onların etrafında olmak beni merkeze alıyor, geride bıraktığım tanrılarımı yaklaşıyor ve bir şekilde Margo ve Murph'e de bu şekilde yakın hissediyorum. Bazen onu uzaklardaki tarlalarda, diğer Hollow'larla oynasırken ve eğlenirken görüyormuş gibi yapıyorum.

Hayal gücümü serbest bıraktım ve Arulius bana hiç ihanet etmemiş olsaydı öbür dünyamı hayal ettim. Hepimiz gülüyor ve gülümsüyor, Hol- lows'a biniyor, Moro'nun kulübesinde çay içiyorduk. Kastian'ın evinde vakit geçirirdim.

Güzel bir saray, Arulius ile uçmayı öğrenmek, Wren'in Marley'i büyütmesine yardım etmek... Onlarla yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Hepsıyla.

Olabileceklere kaşlarımı çatıyorum. Çok uzakta görünen başka bir hayat.

Hollowlar bize doğru ilerlerken Rune tedirgin bir şekilde ayaklarının üzerinde kayıyor. Gülüyorum ve onu rahatlatmak için elini tutuyorum. Hızla bana bakıyor ve elini geri çekerek bana keskin bir bakış atıyor.

Evet, çünkü *el ele tutuşmak* sınırı aşmaktır. Tanrım. Gözlerimi deviriyorum ve tekrar tutuyorum, bu sefer daha sıkı tutuyorum ki çekip gidemesin.

"Sakin olun - Pine Hollows'u daha önce hiç ziyaret etmediniz mi?"

Kırmızı gözleri sabit ve başını sallamadan önce sorumu düşünüyor. Alnında bir kırışıkla birleşmiş ellerimize bakıyor. Hiçbir şeyden korktuğunu düşünmüyordum ama sanırım hepimizin güvensizlikleri ve bizi endişelendiren şeyler var.

Bir Nesbrim dükkâncısının Hollowlar için yaptığı et tanelerinden bir avuç alıp Rune'un eline tutuşturuyorum. Dükkânı birkaç kez ziyaret ettim. Dükkân sahibi kibar bir adam. Tıpkı Moro'nun seveceği gibi o da Kovuklar'ı seviyor, bu da hepsinin burada tutulmasından dolayı kendimi biraz daha az suçlu hissetmemi sağlıyor. En azından onlara iyi bakılıyor ve seviliyorlar.

Rune benden ikramlara bakıyor, bir açıklama bekliyor. Eğlendiğimi belli etmemek için dudaklarımı sıkıyorum. Daha önce hiç hayvan beslememiş mi?

Hadi ama, bu üzücü.

"Bunun gibi." Pine Hollows'un gelmesini beklerken elimi uzatıyorum, ortasında küçük bir ödül yığını var. O da beni taklit edip elini uzatıyor. Kıvrılmış kolları ve dövmeli kolları onu vahşi ve acımasız gösteriyor ama gözlerindeki korku beni öldürüyor, yüzümdeki gülümsemeyi engellemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. "Mükemmel, şimdi bekleyeceğiz."

Teredditle başını sallıyor ve gözlerini bize doğru koşturan Hollow kalabalığından ayırmıyor.

Muhteşemler, her biri kendi tarzında çok güzel ve eşsiz, bir zamanlar oldukları köpeklerin bir benzerini temsil ediyorlar. Siyah, ten rengi, kırmızı, kahverengi, gri, her türden renkli yaratık yaklaşıyor, yavaş adımlarla ilerlerken aşağıdaki çimenleri eziyorlar.

Rune nefesini içine çeker ve gözleri Hollow'ların gücü ve büyüklüğü karşısında büyür. Şaka yapmıyordu, daha önce hiç görmemişti. Kıkırdarak önüne geçiyorum ve elimi

kişisel favorim Hollow. Ona Brevik adını verdim. Gri kürkü uzun ve siyah, katran benzeri bir benekle kaplı. Sürücüsü dışarıda bir yerlerde ve umarım bir gün onları bulur.

Brevik beni selamlarken boğazının derinliklerinden alçak bir sesle mırıldanıyor. Ağzını okşuyorum ve güvenli olduğunu göstermek için Rune'a doğru dönüyorum.

Dreadius bakışlarındaki kararsızlıkla bana bakıyor, yanıma yaklaşıyor, o kadar yakın ki uyluklarımız birbirine değiyor ve karnımda oluşan ısıyı bastırmak için derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. Bana bu şekilde yaklaşmaya devam edemeyecek kadar sıcak.

Rune elini Brevik'e uzatıyor ve Hollow onu dikkate alıyor. Diğer canavarlardan birkaçı da yeni ziyaretçiyi merak ediyor ve onu koklamak için etrafımıza üşüşmeye başlıyor.

Rune'un gözlerinde panik olduğunu söyleyebileceğim bir titreşim var, ancak Hollowlar onu incelerken tamamen hareketsiz duruyor. Ten rengi bir dişi başını koklayıp kazağını dürtüyor, siyah olanı ise yanağını yalıyor. Çam Kuyruksürenleri ona dost canlısı doğalarını gösterdikçe Rune'un omuzları gevsemeye başlıyor ve Rune gibi duygusuz bir erkeğin çok sevdiğim hayvanlar tarafından sakinleştirilmesini izlemek buz gibi ruhumu biraz ısıtıyor.

"Gördün mü? Sana ne demiştim, harika değiller mi?"

Rune'a bakıyorum ve birkaç dakika bakışlarımı tutuyor, bir kez daha buzlanmadan önce bana başını sallıyor ve gülümsemesinin en küçük kıvrımını veriyor.

Ama ben gördüm.

O içeride bir yerde ve onu bulmayı planlıyorum.

Elodie

W Bu yemek boktan bir gösteri olacak.
Ben daha yeni geldim, Rune yanımda ve etrafımda olmasını istemediğim herkes burada. Kol ve onun hıyar askerleri

Elliden fazla kişinin rahatlıkla oturabileceği masanın ortasında oturuyorlar. Willow kapıların yanında nöbet tutuyor ve ben yanlarından geçerken bana sıkıca gülümsüyor. Ben de karşılık veriyorum ama aklımı başımda tutuyorum. Bu lanet olası odada kimseye güvenemiyorum ve bu beni boğuyor.

Neden bir *mahkûmun* bu aptal şeye katılması bekleniyor? Violet bir muamma.

Oda çok büyük, masanın her iki yanında muhteşem kemerli pencereler var. Duvarlar grimsi ten rengi taşlardan yapılmış ve ışıklandırma sıcak. Gece gökyüzü, evreni boyayan yıldızlarla parıldıyor. En azından manzara iyi.

Şık beyaz elbiseyi popomun altından geçirmeye çalışırken rahatsız oluyorum. Bunu Arulius mu seçti yoksa Violet mi? Buradaki her canlının bakışlarını hissedebiliyorum ve biri bana tokat atsa yanaklarım daha fazla kızarmazdı. Bu elbise çok güzel ama tamamen fazla açık. Göğüslerim gemiden atlayacakmış gibi hissediyorum ve kığım da bu tarz bir elbise için fazla büyük.

Tanrılar.

Rune her zamanki kömür grisi kazağını ve siyah pantolonunu giyiyor. Herkese kıyasla neden bu kadar rahat giyindiğini henüz çözebilmiş değilim ama öğrenmeye kararlıyım. Dreadius, Kol'un yanındaki bir sandalyeye doğru yürüyor ve koltuklar hızla dolarken ben uzun masanın ucunda tek başıma garip bir şekilde dikiliyorum.

"Buraya, aşkım." Arulius'un sesiyle irkiliyorum ve onu masanın başının yanında otururken buluyorum. Violet'in sandalyesi şimdilik boş ama yine de taht onu bekliyor.

Kendimi toparlıyorum ve ona doğru yürümeden önce derin bir nefes alıyorum. Altın Eostrix ayağa kalkıyor ve kalbimi okşayan nazik bir gülümsemeyle koltuğumu çekiyor. Onun ametist gözleriyle karşılaşmamak için elimden geleni yapıyorum. Onlar benim gerçek felaketim.

Gözlerim masanın üzerinde geziniyor. Kristal bardaklar ve etler, patatesler ve her türlü ekmeğin yanıyla dolu tabaklarla dolu. Tanıdık bir kırmızı dikkatimi çekiyor ve Rune'un ağır bakışlarını yakalıyorum. Masada benim karşımda ve birkaç koltuk aşağıda, ama birbirimizin karşısında da oturuyor olabiliriz.

Her zaman beni izliyor.

İçimde garip bir zonklama var. Uzun zamandır hissetmediğim bir şey. Artık buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum ama sanki... bir çağrı belki de? Bunu Kastian'ı ilk gördüğümde de hissetmiştim. Bu hissi kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum çünkü ne kadar cazip olursa olsun burada kimseye, *özellikle de* Rune'a karşı bir şey *hissedemem*.

Arulius beni masaya doğru iterken bağlantımızı koparıyorum ve sandalyeye oturuyorum.

Nefes alıyorum. *Zihnini boşalt, Elodie. Odaklan.*

Arulius bileğimi kavıyor ve acının altında irkiliyorum. Dönüp ona bakıyorum, saldırganlığına şaşıyorum. Bunca zamandır ona ne yaparsam yapayım nazik ve anlayışlı olmaktan başka bir şey yapmamıştı, peki şimdi neden bana bu kadar kızgın?

"Neydi o, aşkım?"

Kaşlarımı çatıyorum, kanım yoğunlaşıyor. "*Ne neydi?*"

Mor gözlerini bana dikti. "Aşkım, ben sabırlı bir tanrıyım ama paylaşmıyorum. Az önce bağın ötesine gönderdiğin şey neydi? Çünkü benim için olmadığını biliyorum." Sözlerinden zehir damlıyor ve ben farkında olmadan nefesimi tutuyorum.

Tüylerim diken diken oluyor ve başımı sallıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Ağız düz bir şekilde basılı kalıyor ve masanın diğer tarafına bakmak için dönüyor, kesinlikle Rune'u ve onun kıpkırmızı bakışlarını benim gibi buluyor. *Hay sikeyim. Neden iki saniyeliğine de olsa beni izlemeyi bırakamıyor?*

Arulius kısık bir hırıltı çıkarıyor ve bileğimi sıkıca kavlıyor. Acı ön koluma yayılıyor ve boğazımda düğümlenen çılgılığı bastırmak için dudağımı ısıyorum.

"Dur," diye tıslıyorum ona, diğer misafirlerin istenmeyen i l g i s i n d e n kaçınmaya çalışıyorum ama birkaçı yine de bize bakıyor.

Bana dönüp baktığında, bakışlarında kıskançlıkla karışık bir sahiplenme görüyorum. İçinde çirkin bir canavar kıvrılıyor ve sonunda oynamak için ortaya çıktı.

"Neden sana öyle bakıyor, aşkım? Sen. Benimsin. *Benimsin*. Eğer sana dokunursa onu öldürürüm." Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum. Arulius'u hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Hiç. "Beni anlamıyor musun? Onu öldüreceğim."

Başımı sallıyorum, moraran elinin altında kontrolsüzce titriyorum.

Titrediğimi fark ediyor ve beni hemen bırakıyor. Bileğimi kavrayıp dikkatlice göğsüme doğru tutuyorum, aşağıya bakıyorum ve çoktan kararmış ve morarmış olduğunu görüyorum.

Tanrım. Ona daha kötü yaralar verdiğimi biliyorum ama bunu bana yapması çok acı verici... özellikle de tüm bu insanların önünde.

Hasarı gizlemek için peçetemi kolumun üzerine kaydırıyorum. Kalbim hâlâ adrenalin ve mide bulantısıyla çarpıyor. Bana zarar vereceğini hiç düşünmemiştim... fiziksel olarak değil. Duygularımın kanıtını göz kırparak uzaklaştırmadan önce gözlerim sadece kısa bir saniyeliğine sulanıyor. Bunun beni ne kadar etkilediğini bilmesini istemiyorum.

Ana yemek odasının kapıları açıldığında masanın etrafındaki konuşmalar kesilir. Muhtemelen Violet giriyordur. Bakmak istemesem de şu anda kendimi çok kötü hissediyorum. Kolum acıyor ve hâlâ üzerimde hissettiğim gözlerden utanıyorum.

Tutsak olmasaydım şimdiye kadar çoktan odama kaçmış olurdum; belki ağlamak ya da somurtmak için. Pencerenin dışına bakar ve beklerdim... Kastian'ın çok uzun zaman önce yaptığı gibi gelip beni kurtarmasını beklerdim.

Yemek odasına girdiğinde bütün başlar Yüce Hanım'a doğru dönüyor. Küçük bir bakış atmaya cesaret ediyorum ve *tabii ki* hâlâ bana bakıyor.

Gözlerimi kapalı tutuyorum ama daha da önemlisi kalbimi kafese kapatıyorum.

Rune'un kırmızı bakışları duraksıyor. Arulius'un koluna ne yaptığını gördü ve ben bu konuda *asla* konuşmak istemiyorum. Tanrılara şükürler olsun ki gerçekten konuşamıyor, yine de gözleri herkesin görebileceğinden ve benim almak istediğimden daha fazlasını söylüyor.

Violet'in tahttaki yerini almasını beklerken boş tabağıma dönüp bakıyorum. Tam solunda oturuyorum. Beni yakınında tutmayı, hiç yapmadığım şeyler için beni olabildiğince utandırmayı seviyor.

Ah Talia, keşke sen olmasaydım.

Tırnaklar boynumun arkasına sürtünerek omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Violet'in lavanta kokusu burnuma doluyor ve kolumun zaten olduğundan daha fazla zonklamasına neden oluyor.

Yerine oturuyor ve bana sinsi bir gülümseme veriyor. Bakışlarını inceliyorum. Siyah saçları, kıpkırmızı elbisesini tamamlayan sıkı bir topuz şeklinde toplanmış. Göğüsleri hiç görmediğim kadar yukarı kalkmış ve beni biraz kışkılandırmadı desem yalan olur.

Burada kimi etkilemeye çalışıyor ki?

Ona uslu durduğumu göstermek için gözlerimi indirdim. Yemekten önce boğazımın kesilmesini pek istemiyorum. Şarabından uzun bir yudum alıp misafirlerine hitap etmeden önce neşeyle mırıldanırken bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyor.

"Bu gece hepinizi burada görmekten mutluluk duyuyorum." Violet ayağa kalkıyor ve kadehini tokuşturuyor ki bu gereksiz çünkü herkes zaten onu izliyor. "Bildığınız gibi önümüzdeki hafta kış festivali var. Hazırlık için yapmamız gereken çok şey var ve buraya gelmek için çok uzaklardan gelen önemli bir konuğum var. Her şeyin *mükemmel* olmasını istiyorum."

Masadakiler onaylarcasına mırıldanıyor, gözlerimi önümdeki tabaktan ayırmıyor ve ne zaman yemek yiyeceğimizi merak ediyorum. Festival kulağa eğlenceli geliyor ve ben şimdiden ne giyebileceğimi ve Rune'un ne yemekle ilgileneceğini planlıyorum. Tonlarca yiyecek ve içecek olacağından eminim.

Komutanları ve danışmanlarıyla konuşmaya devam ederken ben de onu dinliyorum. Arulius'a beni kandırıp uzun zamandır beklenen Yaşam Tanrıçası'nı ele geçirdiği için birkaç ödül veriyor ve *sonunda* nihayet yemeğe başlıyoruz.

Birkaç dilim et, bir kaşık patates ve tuzlu suyundan ağzımı sulandıran dumanı tüten bir çorba alıyorum. Bir parça ekmek alıyorum ve çorbama batırmadan önce tereyağına buluyorum.

En azından buradaki yemeklerin tadı her zaman harikadır. İnsan diyarındaki yemeklerle ilgili anılarım bunun yanında çöp gibi kalıyor.

Yemekten sonra herkes boş sohbete daldı. Arulius ve Violet benim üzerimden konuşurken ben garip bir şekilde oturuyorum.

"Lucius'u bulma konusunda bir gelişme var mı?"

Violet şarabından uzun bir yudum alıyor. "Hayır."

Arulius endişeyle bana bakıyor, gözleri kolumda bıraktığı çürüğün üzerinde geziniyor ve ıstırap dudaklarına ulaştığında Violet'le devam ediyor. "Onu daha ne kadar kan itici etkisinde tutman gerekiyor? Zaten bir haftadan fazla oldu... Biliyorsun ki bunun dallanmaları diğer kanların tatmin edemeyeceği yoksunluklara neden olabilir. En azından ona bir Eostrix kan torbası verin."

Hastalıklı bir kahkaha atıyor. "Bir hafta bir şey değil. Yüzlerce yıldır Lucius'suzum. Ne tür bir *yoksunluk* yaşadığımı sanıyorsun?" Gözleri Lucius'unkilerle aynı hizada, onunla bu konuda mücadele etmesi için ona meydan okuyor.

"Benden istediğiniz her şeyi yaptım leydim." Arulius'un sesi çaresizlikle titriyor ve ondan ziyade masaya bakıyor.

"*Ben* de sana altı ay boyunca onunla ne istersen verdim. Bunun fazlasıyla adil olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca, sensiz gayet iyi görünüyor. Eğer onu geri istiyorsan, fiyatını biliyorsun."

"Lucius."

"*Lucius*," diye yankılandı.

Birkaç saat daha ve insanlar gitmek için sandalyelerinden kalkmaya başladığında neredeyse koltuğumda uyuyakalıyorum. Hevesle ayağa kalkıyorum - burada lanet olası bir saniye daha kalmak istemiyorum.

Arulius da ayağa kalkıyor ve elini sırtımın alt kısmına doğru kaydırıyor. Violet parmaklarını ona doğru şaklatıyor ve ikimizin de kaşlarını kaldırmasına neden oluyor.

Bütün gece şarap içti.

oldukça sarhoş olduğunu tahmin ediyorum. "Bizi yalnız bırak Arulius, Elodie ile yalnız konuşmak istiyorum."

Tereddüt ediyor ve alışkın olduğu isyanla bana bakıyor, ama yorgunum, zihinsel olarak tükenmişim ve bu lanet geceden bıkmışım. Bakışlarına karşılık verme zahmetine girmiyorum. Başını çevreme doğru eğiyor ve sonra diğer herkesle birlikte dışarı çıkıyor.

Neredeyse herkes.

Rune kapının yanında duruyor, bekliyor. Violet onu düşünüyor ama dikkatini tekrar bana çeviriyor. Sandalyemde büzülüyorum, huzursuz oluyorum

onunla yalnız.

"Elodie, canım, bana bir hikaye anlat."

Kaşlarımı çatıyorum. "Leydim, size ilginç bulacağınız bir hikâye anlatabileceğimi sanmıyorum."

Şarap kadehini bana doğru çeviriyor. "Yine de bir tane söyle."

Bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama anlatmayı bildiğim tek bir hikâye var. Benim hikayem. Ona Margo ve Maggie Teyze'yi anlattım. Ona nasıl öldüğümü anlattım.

"Sonra ormanda dolaştım... ta ki Wren'i fark edene kadar ve bu hikayenin nasıl bittiğini biliyorsun," diye mırıldanıyorum. Rune hala kapıya yaslanıyor ve umarım bizi oradan duymuyordur. Bana acımasına gerek yok. İlişkimizin bu halini seviyorum.

"Hmm, bu üzücü bir hikaye, canım. Kayıp ve kasvetli bir hikâye." Fincanını yere bırakıyor ve çenesini avucuna dayıyor, dirseğini masaya dayıyor. "Şimdi sana bir hikaye anlatacağım."

Kemiklerim ağrıyor. Hikâyesini zaten biliyorum... ama sanırım onun bakış açısı söylentilerden farklı olabilir. Bu yüzden ilgiyle kulaklarımı dikiyorum.

"Öldüğümde yüzüyordum." Oh lanet olsun.

"Boğuldum... sonra uyandım, burada, bu harikulade yerde. Tomorrow. Ama gelenlerin çoğunun aksine ben denizin dibindeydim. Her şeyden ve herkesten çok uzakta, asla bulunamayacak ölü bir kızın tuz dolu gözyaşlarıyla ağlamaya terk edilmişim. Kayıp bir hazine. Kanımda su ruhları ile doğmuşum. Bir Gremitie. İçinde hapsedildiğim suyu da havayı soluduğum kadar iyi soluyabilirim."

Bir Gremitie mi? Naminé'nin bana anlattıkları gibi... Cam avluyu yapan oydu. Tanrılar, ondan nefret edebilirim ama büyüğü çok güzel.

Duraklıyor ve masanın karşısındaki boşluğa bakıyor. Onun sözleriyle ürpermeye hazırım ama dudaklarındaki gülümsemenin gerçek, kasvetli bir nostaljiye dönüştüğünü gördüğümde ağlamak istiyorum.

"Yine de komik, değil mi? İnsan hayatımda boğuldum çünkü yüzme bilmiyordum. Böylece orada, engin ve karanlık sulara yalnız ve soğuk bir şekilde kaldım. Bu durumda ne kadar kaldığımı söyleyemem. Sonunda durgunlaştım. Ne orada ne de burada, dinlenebilmek için ölümü bekledim."

Violet'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben rahatsız bir şekilde yerimde kayıyorum. "Sonra Lucius geldi. Beni en karanlık yerlerin derinliklerinde buldu.

denizin parçaları. Yanında taşıdığı ışığı hâlâ hatırlayabiliyorum. I

Kendini güneş sanıyordu... Bana ne dedi biliyor musun? Beni kıyıya getirdiğinde ve su öksürdüğümüzde, *beni duyduğunu* söyledi. Varlığımın onu çağırdığını hissetmiş. Yani tuhaf bir yalancı, değil mi? Mümkün olduğunu hayal etmek garip bir şey ama beni aşağıda başka nasıl bulabilirdi ki? Karanlıkta. Tek başıma."

Tahtına geri oturdu, gülümsemesi soldu. "Hepsi bu kadardı. Benim için başka kimse yoktu. O zaman biliyordum ki, kaderim ne olursa olsun, her şey yolundaydı. Her şey yoluna girecekti çünkü o benimleydi. Peki neden şimdi aynısını yapamıyorum? Neden beni çağırdığını duyamıyorum? Benim ona yaptığım gibi onun varlığının da bana bir şey gönderdiğini hissetmiyorum." Sesi çatlıyor.

Ben bir empatım. Başka biri olsa kalbim kolumda olurdu. Ama Violet kötü niyetli. Onu insanlaştıramam çünkü o zaman bana yaptıkları daha anlaşılır görünür.

Küçük, minicik, önemsiz bir parçam ona destek olmak istiyor.

Onun acısını anlayamıyorum. Ona baktığımda kendimi görmeden edemiyorum. Tamamen farklı bir insan oldum. Soğuk, soğukkanlı ve yaralı. Ben aynı Elodie değilim, asla da olmayacağım... ve bu onun hatası. Acılarımız ve travmalarımız bizi şekillendirir, onlarla birlikte değişene kadar ruhumuzu lekeler.

Üzücü bir gerçek ama bu bizim elimizde.

Benim vermediğim bir yanıt bekliyor ve birkaç dakikalık sessizlikten sonra tahtından kalkıp başımı okşayarak yanımdan geçip gidiyor.

"İyi uykular canım. Festival sonrasına kadar görüşmelerimize ara vermeye devam edeceğiz. Seni ya da Rune'u orada görmek istemiyorum, anlaşıldı mı?" Kapıda duraksıyor ve Dreadius'u tepeden tırnağa süzdükten sonra bana test eder gibi bir bakış fırlatıyor.

"Evet, Leydi Violet."

Elodie

Todama doğru yürümesi garipti.

Ben birkaç kadeh içtim, Rune da öyle. Tamamen sakın olmasına rağmen, bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissediyorum. Biliyorum.

Hikâyemi duydu çünkü gözlerinde endişelendiğim o korkunç acıma duygusu vardı.

Kapımda duruyorum ve iyi geceler demek için dönüyorum. Aslında onun odasının benimkinin hemen yanında olması oldukça uygun. Şatonun bu soğuk, dışlanmış bölümünde kelimenin tam anlamıyla komşuyuz. Burası dünyanın kendi iç karartıcı küçük köşemiz de olabilir.

"Yarın görüşürüz. İyi geceler." Esniyorum ve yanından geçerken gergin göğsünü okşuyorum.

Kapımı kapatmak üzereydim ki sert bir eliyle yavaşça durdurdu. Yorgun bir iç geçirdim. Nasıl oluyor da tamamen tükenmiyor? Saat şimdiye kadar en az iki olmuştur. Kapıyı aralayıp ona bakıyorum. Bana endişeli bir bakış atıyor.

"Ne?" Gözlerimi ona dikiyorum. Yine odaya dalmak isterse diye içimde hâlâ biraz mücadele gücü var.

Bakışları morarmış koluma kayıyor. Yanaklarım anında ısınıyor ve kolumu arkama götürüyorum. *Tanrılar aşkına, Arulius'un akşam yemeğindeki öfke nöbetini tamamen unutmuşum.* "Ben iyiyim, sadece yatağa git," diyorum sıkı bir gülümsemeyle ve samimi görünmesini umuyorum.

Kaşlarını çatıyor ve yine de odama giriyor. Tanrılar kahrolsun.

Yatağıma doğru ilerliyor ve yanındaki yeri okşayarak oturuyor. İsteksizce itaat ediyorum. Kolumu incelemesine ne kadar çabuk izin verirsem o kadar çabuk uyuyabilirim.

Kalçalarımız birbirine değecek şekilde yanına oturuyorum ve ona morarmış ön kolumu uzatıyorum. Bileğimi sanki çok hızlı hareket ederse kırılacakmış gibi nazikçe tutuyor.

Cildim koyu mor ve mavi lekeler daha derin çürükler içeriyor. İrkildim. Arulius kıskançlığını herkesin gözü önünde bana nasıl yapabilirdi? Dişlerimi sıkıyorum. Aşkının aşağılık olduğunu kanıtlayan bir başka yol. Kırık organım bu düşünceyle çatlamaya çalışıyor ama onu kapalı tutuyorum.

Rune başını koluma doğru eğiyor ve tenime ıslak ve ılık bir şey damlıyor. İrkiliyorum ama morarmanın solmaya başladığını görünce kaslarım gevşiyor. Gözlerim inançsızlıkla açıldı. Dreadius'ların iyileşebildiğini bilmiyordum, o nasıl-

Başını kaldırıyor ve mide bulantısı içime akıyor. Gözyaşları beni iyileştirdi... ve onlar kandan yapılmış. Yüzünden aşağı çizgiler damlıyor ve kıpkırmızı gözleri ölümün kırmızı lekeleriyle parlıyor. Kanlı gözyaşları döküyor. Hasta ve zayıf hissediyorum... başım dönüyor. Kahretsin, en son ne zaman kan içmiştim ki? İçimde bir acı dalgası dolaşüyor, kan içmemi istiyor ve göğsümün derinliklerinde kıvrılıyor.

Koluma bakıyorum ve orada kalan kan damlalarına dudaklarımı kıvırıyorum. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ve yüzüm çarşafıya çarpmadan önce karanlığa gömülüyorum.

"Elodie, aşkım. Neden kaçıyorsun?"

Babam altın hançerle beni kovalıyor. Elleri Mar- go'nun kanıyla kaplı ve gözleri çılgınlıktan kocaman.

"Baba, lütfen yapma! Lütfen bizi öldürme!" Çığlık atıyorum. Ciğerlerim yanıyor ve bacaklarım beni yeterince hızlı taşıyamıyor. Margo, zar zor kurtulduğu kesik yüzünden yaralı bacağıyla yanımda koşuyor. Kahretsin, bizi yakalayacak. Bizi yakalayacak ve o hançeri etimize saplayacak.

Kısa bir tepeden aşağı kayıyorum ve vadide koşmaya başlıyorum. Tam onu kaybettiğimi düşündüğüm anda, çok daha geniş gülümseyen sarı lekeli dişlerle karşılaşıyorum

hak ettiklerinden daha fazla. Annem mutfak bıçağını göğsümün derinliklerine saplıyor, darbe beni sanki bir duvara çarpmışım gibi durduruyor.

Yumruğu neredeyse göğüs boşluğuma girecek. Ciğerlerim bana ihanet ederken ayak bileklerimden kan sızıyor. Dudaklarımdan kan fişkırıyor ve yüzünü kaplıyor. Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor-

"Seni seviyorum Elodie," diye ağlıyor büyülenmiş halinden çıkarken.

Sıcakmış.

Gözlerim ağırlaşıyor ama yine de açıyorum. Odam karanlık ve yatağıma sıkışmış durumdayım. Pencereye kırağı yapışıyor ve nefesimi verirken nefesim dönüyor.

Soğuk gözyaşları yüzümü ıslatıyor ve yastığım sırılsıklam. Tenim terden sırılsıklam ve nefesim daralıyor.

Bu sadece bir rüya. Sadece bir rüya, ben iyiyim. Çoktan yapıldı.

Uyku sersemliğimden kurtulduğumda yalnız olmadığımı fark ediyorum. Isındım ve odam asla ısınmaz.

Elim belime doğru kayıyor ve orada birinin kolunun beni sıkıca sardığını görüyorum. *Arulus mu?* Kim olduğunu öğrenmek için dönmeyi düşünüyorum.

Ama çok sıcakım, ağlıyordum ve her kimse beni rahatlatmak için buradalar. Beni derin karanlığımdan, çılgılık atan düşmanlarımdan çıkar. Arkamı dönmek istemiyorum çünkü kalbim her zaman yaptığı gibi beni yakalamaya çalışacak. Bilmesem daha iyi.

Kim olduğunu tahmin etsem de.

Bedenimin bir kez daha rahatlamasına izin veriyorum ve beynimi biraz dinlenmeye ikna etmeye çalışıyorum. Yanımda yatan kişi elini kolumda gezdiriyor ve saçlarımı yüzümden nazıkçe çekip alıyor.

Gözlerim kapalı ama dudaklarım uyanık, sessiz sevgiye gülümsüyorum.

Daha da yaklaşp başımın arkasına bir öpücük konduruyorlar ve ben kucaklarında güven içinde uykuya dalana kadar ellerini sakince siyah saçlarımda gezdiriyorlar.

Elodie

R Ben saçlarımı çözerken ve Nesbrim vatandaşlarının şenliği hazırlama çalışmalarını izlerken, une kapımın yanındaki duvara yaslanıyor. Kül rengi sarı saçları dalgalanırken Naminé'yi görüyorum.

Arkasında. Yanında bir Dreadius var. Gözlerimi daha da kısıyorum ve kafe sahibi Greysil'i tanıdığımda gülümsüyorum.

"Sanırım randevuları iyi geçti." Dudaklarımı büzüp gülümsüyorum. Acaba Nesbrim'den romantik bir yere gitmek için mi ayrıldılar yoksa şık bir dükkânda güzel bir akşam yemeği mi yediler?

Fırçamı yatağın üzerine atıyorum ve ceketimi alıyorum. Rune gözlerini kapalı tutuyor. Uyuyor mu yoksa sadece gözlerini mi dinlendiriyor anlayamıyorum. Eğer lanet bir at gibi ayakta uyursa sık sık uyuyamam.

Huzurlu bir an için yüz hatlarını hayranlıkla izliyorum. Kirpikleri de saçları gibi haksız yere kalın ve koyu renk. Çenesi neredeyse köprücük kemiklerine dayanırken üç güzel kızıl boynuzu tavana doğru eğiliyor. Kollarını kavuşturmuş, damarları ve kasları dinlenme halindeyken bile çıkıntı yapıyor. Dövmelerinin her bir kıvrımı ve kıvrımı ne anlama geldiklerini merak etmeme neden oluyor. Burada mı dövülmüş? Yarın'a onlarla mı geldi? İnsan aleminde dövmeleri hiç deneyimlemedim, bu yüzden ondan öğrenmem gerekecek.

İnsanlar aleminde hiç yapamadığım şeyleri düşünmek canımı acıtıyor. Evlenmek ya da birinin evine yumurta atmak, Heirah'ı ziyaret etmek ve

tarihi yerler. Hiç huni kek yiyemedim. Yumuşak bir iç geçirdim ve iç karartıcı düşünceleri zihnimden silkeledim.

Uyumasına izin vereceğim, kardaki sessiz kan damlam.

Ben dışarı çıkarken kapı gıcırdayarak açılıyor ve o hareket etmeyince uyuduğundan emin oluyorum. Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Sonunda kendi başıma biraz araştırma yapabilirim.

Kapıyı sessizce kapatıyorum ve normal yürüyebileceğim kadar uzaklaşana kadar koridorda sessizce ilerliyorum.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve şatonun fayans zemininin serinliğinin iliklerime işlemesine izin veriyorum. Ayakkabılarımı pencere kenarına koyarak koridorlarda ilerliyor ve kafamdaki özgürlük ve umut şarkısı eşliğinde zıplıyorum. Çocukken annem bana bu şarkıyı çok söylerdi. Sanırım Fernestia'nın şarkısıydı, savaşın sonuydu. Yine de savaşla ilişkilendirilemeyecek kadar güzel bir şarkı.

Koridordaki bir kavşağın yakınında duruyorum ve derin bir sohbete dalmış birkaç Yosun Serçesi'nin etrafından dolanıyorum. Dosyalarına karalanmış planları var. Festival için hangi ışıklandırma ve yiyecek seçeneklerinin daha iyi olacağını tartışıyorlar. Kulağa çok güzel olacaktı gibi geliyor ve Violet'ın Rune'la benim gitmemizi yasaklamasına şimdiden sinirlenmiş durumdayım.

Kütüphane hemen sollarında. Tüm şatoda *kütüphane* diye bağırarak tek çift kapı onlar. Gelişigüzel içeri giriyorum, ne mutlu ki Yosun Serçeleri fark etmemiş gibi görünüyor. İçeri girdiğimde rahat bir nefes alarak sırtımı kapıya dayıyorum.

Kim bilir ne kadar zamandır el değmemiş kitapların küflü ve bayat kokusu burnumu istila ediyor. Burası karanlık. Arka duvar boyunca yerden tavana kadar uzanan üç pencere ve birinci kat ile ikinci kat arasında yer alan muhteşem kemerli bir pencere var ama ağır, kalın perdeler içeri sızmaya çalışan ışığı örtüyor. Cama doğru adım atarken ayaklarımın altına yapışan toz tabakasını gözden kaçırmıyorum.

İğrenç. Bir dahaki sefere ayakkabılar.

Perdeleri kavrayıp her birini açıyorum, ışık hemen durgun havayı delip geçiyor ve gölgeleri odanın köşelerine doğru kovalıyor. Toz zerrecikleri güneş ışınlarında dans ediyor, sırlar ve gömülü hazinelerle dolu parıldayan bir hayalet kütüphane gibi görünüyor.

Her birini bulmaya niyetliyim.

Kapı arkamdan gıcırdayarak açılıyor ve kafamı kapıya çeviriyorum. Naminé'nin kahkahası havada çınlıyor ve ben bu düşünceye kapılıyorum

yakalanma korkusu. Beni ispiyonlayıp ispiyonlamayacağını bilmiyorum ama kimseye güvenmemenin en güzel yanı sıfır beklentiye sahip olmaktır.

Uzun bir kitap rafının arkasına geçip tozlu kitapların üzerindeki boşluktan bakıyorum. Asker zırhını ve kızıl pelerinini giymiş, büyük bir kutuyu taşıyor ve devasa kapıların yanındaki köşeye yerleştiriyor. Gitmek için hamle yaptığında rahat bir nefes alıyorum ama kapı tekrar açılıyor ve perişan haldeki Rune içeri giriyor.

Tanrım, neden benden nefret ediyorsun?

Naminé hızla doğrulur ve sanki gitmek istiyormuş gibi başını sallar ama Naminé onu durdurur. Neye ihtiyacı olduğunu söyleyemediği için kötü hissediyorum ama bir muhafızın birini koruması gerektiğini anlamış gibi görünüyor.

"Elodie'yi mi arıyorsunuz?"

Ona keskin bir baş selamı veriyor ve tozlu kütüphanenin etrafına göz gezdiriyor. Gözleri ikinci kata doğru kayıyor ve iyi bir önlem için onları araştırıyor.

"Onu görmedim. Bugün işim bitti, istersen sana yardım edebilirim?"

Naminé, hayır!

Avucumla alnıma vuruyorum ve nefesimin altında küfrediyorum. O kadar zeki ki, beni anında bulur. Tam bu düşünce aklımdan geçerken, bakışlarım yere iniyor ve tam da saklandığım yere giden ayak izlerini *gün gibi açık bir şekilde* görüyorum.

"Hey, ayak izleri var... Tüm Nesbrim'de ayakkabısız gezen sadece bir kişi tanıyorum." Naminé saklandığım yere yaklaşırken gülüyor.

Köşeyi döndüğünde gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarımı sıkıyor ve gülmemeye çalışıyorum. Rune onun bir adım gerisinde ve kaşları sanki yalınayak gezdiğim için psikopatmışım gibi çatık.

Geride bıraktığım ayakkabıları kaldırıyor ve ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. Daha fazla tutamıyorum ve kahkahayı patlatıyorum. Naminé de benimle birlikte gülüyor.

"Allah kahretsin, lütfen söyleme," diye birkaç kıkırdama arasında idare ediyorum.

Naminé gözlerini siler ve başını sallar. "Tabii ki hayır. Hem burada ne işin var, seni yalınayak ucube?" Gerçekten meraklı görünüyor ve Rune da öyle.

Onlara söylemenin ne zararı olabilir ki? Belki bana yardım ederler.

"Lucius'u bütün gün odamda otururken bulamayacağım, değil mi?"

Naminé'nin gözleri heyecanla parlıyor. "Aman Tanrım, onun nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. Bana o kadar kolay inanmıştı ki. Neden daha önce çıkıp ona söylememiştim ki? Onun için üzülmekten kendimi alamıyorum... Benim bir zamanlar olduğum gibi o da çok güveniyor. Güzel bir aptal. Umarım asla kırılmaz. "Yardım edebilir miyim? Ona ne olduğunu hep merak etmişimdir!"

"Ne kadar çok o kadar iyi." Rune'a bakıyorum. Gözlerini tekrar bana çevirmeden önce tüm kitaplara hayranlıkla bakıyor. "Bize katılmak ister misin?" Naminé ona bakıyor ve hayır demese iyi olur der gibi bir bakış atıyor.

Onu görmezden geliyor ama bana yarım gülümsüyor ve başını sallıyor. Burada saatler geçirdik... Tamam, bütün gün.

Naminé, li- brary'nin ortasındaki büyük masayı kaldırıp temizledikten sonra *Yarının Yaratıkları* kategorilerini sıralayarak yığınlar yapmaya başlıyor.

Rune kemerli pencerenin altındaki kitap raflarını araştırıyor ve ben pencere kenarına tünerken değerli bir şey bulursa bana uzatıyor. Oturmak için yeterince geniş olduğunu görünce şaşırdım. Küçük bir okuma köşesi gibi ve bu noktaya anında aşık oluyorum.

Eski sayfaları karıştırırken güneş ışınları beni ısıtıyor. Parmaklarım dokunduğum onca sayfa yüzünden uyuşmuş, beynim ise bugün bulduğum onca önemsiz şey yüzünden pelteleşmiş gibi hissediyor. Bir an durup arkadaşlarıma bakıyorum... *Bekle-arkadaşlar* mı? Bu düşünce beni korkutuyor ama onlara bakarken bunu inkâr edemiyorum.

Şu anda bulunduğum yerde bile bir şekilde onlar gibi insanlar bulmayı başardım. Geride bıraktıklarımın yerini asla dolduramazlar ama... onlar benim karanlık dünyamda kendi ışıklarını yarattılar ve istesem de istemesem de kalbimde yerlerini aldılar.

Naminé masanın üzerinde çaprazlama oturmuş, eski bir kitabı karıştırıyor, Rune ise kenara yaslanmış ve... bana bakıyor.

Gün batımının turuncu ışıltısında onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Gözleri milyonlarca yakıcı güneşin sıcaklığıyla bana bakıyor. Tüylerimden birkaçı güneş ışınlarının arasından süzülüyor ve biri geçerken o başka tarafa bakıyor.

Yanaklarım kızarıyor ve nabzım hızlanıyor.

O da neydi öyle? Başımı iki yana sallıyorum ve kitap yığınma geri dönüyorum, az önce onunla paylaştığım o güzel an hakkında kendime hiçbir şey itiraf etmeyi reddediyorum.

Belki faydalı olur diye seçtiğim kitap yığını benden daha uzun. Onları yaşlarına ve kategorilerine göre sıraladım. Burada her bir ruhun, tanrının ya da varlığın neler yapabileceğini bilmediğim için tarih, Menekşe, Ritim Tanrıları ve yaratık rehberleri ile ilgili her şeyi. Rune'un kanlı gözyaşı beni iyileştirdikten sonra, daha fazla araştırmamak için çok meraklıyım.

Güneş artık batı duvarının üzerinden tepeye doğru yükseliyor ve muhtemelen zamanı geldi. Kitapları üçe indirdim ve pencere kenarından atlamadan önce dikkatlice beyaz pelerininim iç cebine yerleştirdim. Kanatlarımı açarak usulca aşağıya süzülüyorum.

Naminé kitabından başını kaldırıp esniyor, kehribar rengi gözlerinde hâlâ arama yapmama yardım etmenin heyecanı var. "İşe yarar bir şey bulabildin mi?" Geriniyor ve masanın üzerinden kayıyor.

İçinde ipucu bulmayı umduğum üç kitabı elime alıp omuz silkiyorum. "Umarım öyledir. Elimden geldiğince daralttım. Peki ya siz ikiniz?"

Elindeki kitabı bana fırlatıyor ve bir şey bulmuş gibi sırtıyor. "Bu Ritim Tanrıları hakkında. Üst kattaki bir yığının altında saklı buldum." Gözlerim irileşiyor ve o da memnun görünüyor.

"Aman Tanrım, Naminé, harikası." Kollarımı ona doluyorum ve ona sarıldığımı fark ettiğimde irkiliyorum. O da tereddüt etmeden karşılık veriyor ve beni sıkıyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor gülerek. Kalbim onun kucaklamasıyla anında yerinden fırlıyor. Birine bu kadar sıkı sarılmayalı ne kadar oldu bilmiyorum... ama bırakmak istemiyorum. Rune'un gözleri de sıcaklıkla doluyor - tamam, çok fazla duygu. Naminé'yi bırakıyorum ve pelerinimi düzeltiyorum.

"Festivalden sonra tekrar buluşalım mı?" Cy-press'ten Dreadius'a bakarak soruyorum. İkisi de başını sallıyor ve gülümsemelerimiz gözlerimize ulaşıyor. Aramızdaki hava, arkadaşlar arasında olması gerektiği gibi tamamen ağırlıksız hissediliyor.

Naminé koridorda bizim gittiğimiz yönün tersine doğru yürürken el sallıyor. Koridorlar karanlık ve boş. Saatin kaç olduğunu merak ediyorum. Rune'a bakıyorum. Onun da elinde bir kitap var.

"İlgini çeken bir şey buldun mu?"

Bana bakıyor ve omuz silkiyor. Ofladım. *Tamam, sırlarını sakla.*

Kanatlarımı sırtıma yaklaştırmadan önce koridora göz atıyorum ve parmak uçlarımla ana koridorlara doğru ilerliyorum. Rune o kadar sessiz değil,

Ona dönüp baktığımda, sinsice etrafta dolaşmaya çalışmamı izlerken boktan bir sırtışı vardı.

İğne.

Ürkütücü bir sessizlik var ve koridorda kimse yok. Mükemmel.

Sonunda son düzlüğe giriyoruz ve Arulius'un odalarımızın yanındaki pencerede beklediğini gördüğümde endişem doruğa çıkıyor.

Ametist gözleri benimkileri yakalıyor ve anında bana doğru fırlıyor. Yumrukları sıkılı ve neden bu kadar kızgın olduğunu anlayamıyorum ama sanki bütün gece seks yapmışız gibi gözleri Rune'dan bana doğru kayıyor.

Ay ışığı arkasındaki camdan süzülüyor ve yanardöner görünüyor, bana onu Caziel'de alacakaranlıkta ilk gördüğümde tatlı Kastian'ımı hatırlatıyor. Ama bu tanrı kızgın ve saçlarındaki altın rengi ışıktan yansıyarak parlıyor.

Kalbim sıkışıyor.

Beni odama sürüklemesi için kendimi hazırlıyorum. Kolları beni tutmak için uzandığında gözlerim kapanıyor. Dün akşam yemekte beni nasıl tuttuğunu hatırlayınca ön kolum acıyor. Anında kitaplarımı düşürüyorum ve yere çarpıyorlar.

Rune beni geri çekiyor ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede önüme geçiyor. Arulius'un gözleri Dreadius korumamla parlıyor ve bir saniye bile kaybetmeden Rune'un yüzüne bir yumruk atıyor.

"Çekil yolumdan, seni işe yaramaz-"

"Dur!" Çılgılık atıp aralarına girmeye çalışıyorum ama Rune'un sert bir kolu var ve beni engelliyor. Vahşi bir hırıltı çıkarıyor.

Lanet olsun, ses çıkarabiliyor mu?

Rune, Arulius'un yanağına ağır bir yumruk atar ve Eostrix zamanında engelleyemez. Altın kanatları düşüşünü yumuşatıyor ama sert bir *çatırtıyla* yere çarpıyor. Kalbim güm güm atıyor ve adrenalin içimde zonkluyor. Auram dışarı çıkmak için kaşınıyor. Bağ, Arulius'un taze yaralarını bana doğru gönderirken acı yanağıma ve omurgama saplanıyor. Sendeliyorum ama ayakta kalmaya devam ediyorum, yanağımı hafifçe avuçluyorum ve Rune'un dikkatini üzerime çekmemeye çalışıyorum. Bağın ortak kader saçmalığını bildiğinden gerçekten şüpheliyim, bu yüzden bunu ona karşı kullanamam. Ayrıca, Arulius bunu hak etmişti.

Tanrım, Rune çok iyi vuruyor.

"Bana dokunmaya nasıl *cüret* edersin, seni pis Dreadius." Arulius'un mor gözleri uğursuz ve ayağa kalkıp dudağındaki kanı silerken içime bir korku dalgası yayıyor. Altın aurası etrafını sarıyor

Kolları ve etrafımızdaki hava elektrikle doluyor. Arulius'un parmakları arasında küçük şimşekler çıkıyor.

Çenem titriyor. Onun *bu* gücü kullandığını hiç görmemiştim. "Arulius, ne halt ediyorsun!?"

Gözleri bana takılıyor ve o yumruğu benim de hissettiğimi anlayınca tamamen çıldırmış gibi görünüyor. "Siz ikiniz nerelerdeydiniz, aşkım? Seni arıyordum... Bağ aracılığıyla tedirgin edici duygular gönderiyorsun. Sana söylediğimi sanıyordum-"

Rune'un kolu kıpkırmızı bir ateşle parlarken Arulius'un çenesine kafatasını parçalayan bir yumruk daha indirir. Eostrix'in kafası hafifçe eğildi ama bu sefer buna hazırды. *Ama ben değildim*. Dişlerimi sıkıyorum, anında başım dönüyor ve yere düşüyorum. Rune bana bakıyor ve bağın acıyı paylaştığını fark edince bakışlarında bir farkındalık belirliyor.

Arulius'un indirdiği kolunun yanında bir dizi altın aura oluşuyor ve parıldayan oku tanıyorum; tıpkı saldırı sırasında Pine Hollows'un korusuna yağdırdıklarına benziyor.

Rune'u öldürecek.

"Arulius!" Tökezleyerek ayağa kalkıp Rune'u tüm gücümle iterken bağıyorum. Tanrılara şükür, onu gafil avladım ve Arulius okunu bir mızrak gibi havaya kaldırırken onu yoldan itmeyi başardım. Elektrik telleri bedenimle birleşiyor ve derim ısınıyor.

Kendimi ok darbesine hazırlıyorum ama altın ok göğsümü delemeyen güzel bir toza dönüşüyor ve etrafımızdaki havada parıltı gibi dönüyor. Gözlerimiz buluştuğunda kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve nefesim daralıyor.

Arulius kesinlikle mahvolmuş görünüyor.

İfadesi ıssız ve neredeyse yaptığı şeyden dolayı dehşete düşmüş. Öne doğru eğilip beni kollarıyla sarmadan önce birkaç sendeleyerek geri adım atıyor, yüzümü geniş göğsüne gömüyor ve beni neredeyse bu dünyanın gölgelerine kaptıracakmış gibi umutsuzca kucaklıyor. Eliyle başımın arkasını kavriyor ve yüzünü saçlarıma bastırıyor. Ona ne oldu böyle? Dişlerimi sıkıyor ve titreyen uzuvlarımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Yanağım ve çenem çok fena zonkluyor.

"Aşkım... Tanrım, çok üzgünüm."

Kırık organım. Göğsümü yırtıyor ve onunkine tutunuyor. Arulius'un kalbi o kadar sert atıyor ki yanağımda çırpınışlarını hissedebiliyorum.

Ama yaptığı şey... Bir elimi göğsüne bastırıp onu itiyorum ve geri çekilip başımı sallayarak Rune'a bakıyorum. Hâlâ onu ittiğim duvara yaslanmış oturuyor ve nefret dolu gözlerle Eostrix'e delikler açıyor.

"Gitmelisin," diye fısıldıyorum ve kelimeler havada bir ilmik gibi asılı kalıyor.

Tereddütle elini kaldırıyor ve zonklayan yanağımı avuçlayamadan sıkıyor. Nefesinin altında küfrederek yanımdan geçip gidiyor ve adımları uzaklaşana kadar nefesimin kesilmesine izin vermiyorum.

Karanlık duvarlar ile ay ışığı arasındaki perdede durmuş, taş zemindeki kavgadan kalan kan lekelerine bakıyorum.

Rune duvara yaslanmaya devam ediyor... Ona bakmaya bile cesaret edemiyorum. Ya Arulius onu öldürseydi? Onu kurtaramazdım. Düşmek üzere olan gözyaşlarımı ısırarak geri çekiyorum.

Mehtaplı sessizliğimizin birkaç dakikasından sonra nihayet fısıldadım, "Özür dilerim."

Rune ayağa kalkıp bana doğru yürüyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni inceleyebilmek için bir kol boyu uzağa itiyor. Kırmızı gözlerindeki acıyı ve endişeyi görebiliyorum. Bu beni kahrediyor. *Benim* gibi biri onu nasıl endişelendirebilir? Bunu durdurmak için özellikle ona karşı mesafeli olmaya çalışıyorum ama belli ki ikimiz için de işe yaramıyor.

"Bana öyle bakma."

Kaşlarını acıyla birbirine yaklaştırıyor. Beni önemsemesine izin vermeyeceğim.

Onu itiyorum ve elleri kollarımdan kayıp yorgun bir şekilde yanına sarkıyor.

"Sana sadece *acı* getireceğim, Rune." Kelimeleri ısırarak söylüyorum ve yüksek sesle söylemek fiziksel olarak acı veriyor.

Kitaplarımı toplamak için eğildiğimde ve odama dönmek için onu geçtiğimde, yenilmiş bir şekilde orada duruyor. Başım dönüyor, acı çekiyorum ve yorgunum - kan eksikliği beni uyuşturuyor ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim.

Kapımın eşiğinde tökezleyip dizlerimin üzerine düşüyorum, kitaplarım yerde kayıyor. Karnım kendi içine kıvrılıp dişlerimi sıkarken bedenim hareket etmeyi reddediyor. *Kahretsin.*

Rune bir saniye içinde yanımda oluyor ve endişeli ifadesi kalbimi sızlattıyor. "Ben iyiyim, ben-" Öksürüyorum ve yere kan sıçırıyor. Tamam, ben de endişeli trene katılıyorum.

Yumuşak bir nefes veriyor. Sesini neredeyse nefesinden duyabildiğime yemin edebilirim ama titreyen bilincim beni yanıltıyor olabilir.

Rune beni yerden kaldırıyor ve hızla yatağa götürüyor, otururken beni kucaklıyor ve yüzümü boynuna doğru tutuyor, soğuk dudaklarımı tenine bastırıyor.

Bana içki içirmeye çalıştığını biliyorum ama sanırım içmeden çok uzun süre geçirdim. Çenemi hareket ettiremiyorum ve çılgın zihnimin şu anda odaklanabildiği tek şey, her nefes alışımında daha ağır ve daha acı verici hale gelen yavaş nefesler.

Başımı eliyle sallıyor, onu ısırمامı sağlamaya çalışıyor ama görüşüm kayboluyor.

Rune küçük bir inilti çıkarıyor ve bana bakmak için beni aşağı çekiyor. Gözleri panik içinde ve ona *tamam, bırak öleyim* diyemediğim için kendimi kötü hissediyorum.

Bu şekilde gitmek en kötü şey olmazdı.

Kolunu kaldırıyor ve etini ısıyor. Çok derinden ısırsa kan kaybından ölmeyeceğini umarak bıkkınlıkla izliyorum. Kanı dirseğinden sıcak bir şekilde damlıyor ve ağzına kan emerken karnımda patlıyor.

Yanaklarımı kavrayıp dudaklarını dudaklarıma bastırırken çenesinden aşağı kıpkırmızı akıyor.

Kısa bir an için bir öpücük. Gözlerim açılıyor. onunki kadar yumuşak dudaklar öptü mü? Ezici ve sıcak.

Dili ağzıma giriyor, onu açmaya ikna ediyor ve sonra içime kan pompalıyor. Sıcak ve boğazımın arkasını sıvı ateş gibi ısıtıyor. Rune'un dudaklarından içiyorum ve auralarımız birbirine değişiyor gibi görünüyor. Ruhum onunkine tepki veriyor ve kan aşağı indiğinde başını çekip aynı hissi hissetmiş gibi beni izliyor.

Onun kanı hastalıklarımı anında iyileştiriyor. İçimde hala Eostrix kanı isteyen bir açlık zonklaması olsa da, şimdilik bu yeterli olacak. Lanet olası itme laneti.

Gözyaşlarım yüzümün kenarlarını ıslatıyor. Neden ağladığımı gerçekten söyleyemem. Sadece... Çok yorgunum.

Her şeyden.

Dudaklarıma sıcaklık geri dönerken kıpkırmızı bakışları yumuşuyor ve zihnimdeki sersemletici sis dağılıyor. Kalan gözyaşlarımı kırıştırmaya çalışıyorum ama gitmiyorlar. Yavaşça doğruluyorum, hâlâ kucağındayım, ayağa kalkmaya tam olarak hazır değilim.

Tekrar yalnız kalmaya hazır değilim.

Eli hemen arkamda, ihtiyacım olursa diye bana destek oluyor. Ona bakıyorum, burunlarımız birbirinden sadece bir santim uzakta. O da benim ona baktığım kadar dikkatle bana bakıyor.

"*Rune*." Gözyaşlarım dökülmeye başlarken sesim çatlıyor.

Beni sımsıkı kucaklıyor ve bu, bunun için kanayan kalbimden gelen her fısıltının başlangıcı ve sonu oluyor. Onun için canıyor.

Bizi yavaşça sallarken kollarında ağlıyorum, güçlü kolları beni gerçekliğimdeki korkunç ve karanlık her şeyden koruyor. Zihnim umutsuzluğa kapılmakla tehdit ediyor. Bu acı verici, anlamsız yolculuğa devam edemem.

Rune'un boğazından bir uğultu yükseliyor.

Düşüncelerim kayboluyor. Sesinin tınısı ve açıkçası bana mırıldanıyor olması beni çok şaşırtıyor.

Bizi yavaşça sallamaya devam ederken tüylerim diken diken oluyor. Bana bir şarkı mırıldanıyor. Melodisinin her titreşimini dikkatle dinliyorum. Sessiz ama onu duyabiliyorum. İlk mısradan sonra nakaratı yakalıyorum ve onunla birlikte mırıldanmaya başlıyorum.

Elleri tenimde sıkılaşıyor ve gözlerimi kendisine çekiyor. Bana acıyla gülümsüyor, sanki beni bu halde görmek onu benden daha çok incitiyormuş gibi. Bu bana verdiği ilk gerçek gülümseme ve güzel dudaklarının mükemmel kıvrımlarını ve gözlerinde dans eden ışığı asla unutamayacağım.

Beni mahvediyor.

Biraz daha yüksek sesle mırıldanıyorum, gözyaşlarım kollarıma dökölüp çarpıyor ve ona gülümsüyorum. Başını benimkine yaslıyor ve bir süre böyle var oluyoruz. Güzel, karanlık bir süre.

Benim nazik, düşünceli ve tatlı
Dreadius'um. Rün.

Arulius

T Malikaneme geri dönerken çok ıssızdı.

Artık ne yaptığımı bilmiyorum. Görevime odaklanamıyorum ve Elodie'yle olan bağım sürekli içimi kemiriyor. iç burkan bir acı. Geceler en kötüsü... Rüyalarına neyin musallat olduğunu bilmek istemiyorum ve asla sormayacağım. Ona ne yaptığımdan eminim ve bunun düşüncesi beni öldürüyor.

Yolun geri kalanını malikaneme uçarak geldim. Boktan bir ruh halindeyken kış havası beni çok daha kötü ısıyor ve lanet olsun... ona sarılacağım zaman gözlerindeki bakış. Ona tekrar zarar vereceğimi düşündü.

"Siktir!" Dişlerimi sıktım ve saçlarımı yumrukladım.

Odamın balkonuna iniyorum ve bir saniye bile kaybetmeden içeri girip kendimi yatağıma atıyorum. Kıyafetlerimi çıkaracak enerjim bile yok.

Tavana bakıyorum ve sessizliği içime çekiyorum.

Onu çok özlüyorum. Violet'in onun yerini değiştirmesinin ve kan iticiliğini koymasının iyi bir nedeni olduğunu biliyorum, ama lanet olsun... bu bana her şeyden çok bir ceza gibi geliyor. Öyle olduğunu biliyorum. Dreadius denen hıyarı koruması olarak tutuyor ve Dreadius'un ona yaptığı gibi o da Dreadius'a büyülenmiş gibi görünüyor. Ona bakışları... Ellerimi saçlarıma bastırıp sıkıca kavriyorum.

Kadına bakışları Kastian'ı bir kez daha hatırlatıyor.

Violet, Elodie'ye bu kadar şefkat gösterdiğim için bana çok kızgın. Geçmişin tekerrür edeceğinden endişeleniyor ama bu gülünç.

Aynı hatayı *asla* iki kez yapmam.

Çenemi sıkıyorum ve saçlarımı serbest bırakıyorum. Yüzüm acıyor amına koyayım. Bu Dreadius tam bir orospu çocuğu gibi vuruyor. Eğer bu kadar yorgun olmasaydım kışını tekmeler ve onu bir hücreye atardım... ama bu Elodie'nin kalbini kırardı ve onun bana karşı daha fazla acı ve öfke hissetmesini istemiyorum.

Rune'dan nefret etsem bile, ona tekrar sahip olmasını arzuladığım şeyleri hissettirdiğini biliyorum. İçimi çekiyorum ve yanağımı ovuyorum.

"Yoğun bir gece mi?"

Kol'un sesiyle irkiliyorum ve odayı araştırmak için doğruluyorum. Görünmezliğini kaybetti ve pislik herif kanlı kıyafetlerime bakıp gülümsüyor. Her zamanki yerinde, bal- koniye açılan cam kapılara yaslanmış duruyor. Koyu renk saçları ve kahverengi gözleri geceleyin zor seçiliyor. Boynuzları bile gece yarısı siyahı.

Her seferinde yanından geçiyorum ve orada olduğunu hiç fark etmiyorum. Görünürde olsun ya da olmasın, aurasını hissetmeliyim, dikkatsizleşiyorum.

"Ne istiyorsun?" Mırıldanıyorum ve *g ö m l e ğ i m i* çekiştirerek çıkarıyorum, şifonyerimi açıp temiz bir tane buluyorum.

Duvarı itiyor ve şifonyerin üstündeki madalyalarımı karıştırmaya başlıyor. Elleri vuruyorum ve homurdanıyorum. Konu başkalarının eşyalarına gelince her zaman eli açık olmuştur. Hâlâ onun bir hırsız olduğunu düşünüyorum.

Ellerini kaldırır. "Sakin ol. *Kahretsin*, havandasın. Ne oldu?"

"Güven bana, bilmek istemezsin." Elimini yanağıma götürüp iyileştiriyorum. Acı anında kayboluyor ve rahatlamak için bir nefes alıyorum. Kendime zorba bir hıyar olmayı bırakmam gerektiğini hatırlatmak için biraz daha tutmak istedim ama Kol'un bunu benim için yapmaya çalışmasındansa kendim iyileştirmeyi tercih ederim.

Kol kollarını kavuşturur. "Her neyse. Glades'te Lu-cius'la ilgili bir şey buldun mu?"

Her gün o lanet Glades'e uçmaktan kanatlarım acıyor. Yüce Leydi'nin uzun zamandır kayıp olan aşkını aramak tüm Tomor-row'un sırtında bir yük. "Hayır tabii ki. Orada da Ölüm Tanrısı'ndan iz yok. Güney topraklarındaki araştırman nasıl gidiyor?" Yatağıma uzandım ve

Kollarımı başımın arkasına koyup kanatlarımı açarak yarınki uçuşa hazırlanmak için gevşemelerine yardımcı olmayı umdum.

"Hayır, orada da bir şey yok. Gerçi sahilde çam kovuğuna binmiş bir adam gördüm." Kol parmaklarını şifonyerin üzerinde gezdiriyor ve bu ses beni çok rahatsız ediyor ama Hollow'a binen adam ilgimi çekiyor.

"Neye benziyordu?"

"Hmm? Oh, binici... Şey, formda görünüyordu ve sivil kıyafetler giyiyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel Hollow'a biniyordu. Onu aldığımız gece Yaşam Tanrıçası'nı koruyan beyaz olana çok benziyordu."

Doğrudum ve altımdaki battaniyeyi yumrukladım. "Ne yapıyordu?" Moro... Bu Moro olmalıydı, ya da belki Wren. Çok uzun zamandır sessizlerdi ve onlarla tekrar karşılaştığımda ne bekleyeceğimi hâlâ bilmiyorum. Arkadaşlıkları benim için çok şey ifade ediyordu ve Violet için bir kukla olmak zorunda kalmak ruhumda bir delik açıyor.

Böylesi daha iyi. Bırak kötü adamları ben olayım... Hepsi nefes aldığı sürece umurumda değil.

"Bir mağaradan çıkıyordu ve hepsi buydu - hemen sonra ormanın içinde kayboldu."

Bölgeyi kafamda canlandırıyorum ve hiç mağara hatırlamıyorum. Lanet olsun.

-Tam da dinlenebileceğimi düşündüğüm anda. "Teşekkürler, Kol. Gidip kontrol edeceğim. Violet sorarsa, ona Glades'e geri döndüğümü söyle."

Kol başını eğiyor ve ben onun gitmesini beklemeden balkondan soğuk gece göğüne atlıyorum.

Her neyin peşindeyseniz, buraya gelmeyin... Henüz değil.

Seni öldürmem için beni zorlama.

Elodie

I Bütün gün Rune'a aval aval bakmakla meşgulüm. Birkaç gece önce birlikte olduğumuz andan beri, ona karşı beslediğim şehvet dolu düşünceleri dizginlemeye çalışıyorum. O beni Arulius'un morartıcı pençesinden korudu ve benim için savaştı.

On bin puan Rune-negatif bir milyon Arulius.

Duvarıma yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yürek parçalayıcı bir yakışıklılıkta.

Arulius kadar zarif ve düzenli değil. Bu yönünü seviyorum. Saçları her zaman dağınık ve kesinlikle koruma lastiği giymeyi reddediyor. Çoğu gün ya hımbıl bir kazak ya da kapüşonlu bir pelerin giyiyor. Cehennem kadar alçak. Umarım bu yönünü hiç kaybetmez.

Dün Rune'u çok fazla göremedim - ilk başta hala uyuduğunu düşünmüştüm ama penceren altındaki sokaklarda kırmızı boynuzlar gördüm ve o olduğunu anladım. Diğer Dreadius'lardan oluşan bir grupta birlikteydi ve onu kendi arkadaşlarından bazılarıyla görmek kalbimi kendi arkadaşlarım için duyduğum acıyla doldurdu. Gülümsüyordu ve kolayca yemeklerini paylaşıyorlardı, güzel kadınlar keşke ben de yapabilseydim dediğim gibi ona bayılıyorlardı. Yanaklarını öptüler ve kollarına yapışmaya çalıştılar.

Başkalarının hikâyesinin ana karakteri olmadığımı unutmak kolay, ama tanrım, keşke ben de onunkilerden biri olsaydım. Benim korumam olmak dışında normal bir hayat yaşadığını görmek canımı acıtıyor...

Onun varlığından gerçekten hoşlanmaya başladım. Her ne tür bir ilişki kurduysak, olması gerekenin ötesine geçti - ama belki bu korkunç yerden kurtulduktan sonra *bir şey* olabiliriz.

Başımı geriye eğip omzumun üzerinden ona bakıyorum. Her zamanki gibi yine içimde delikler açıyor.

"Rune, beni bu kadar yakından izlemene gerek yok, biliyorsun. Kütüphaneye ya da başka bir yere gizlice gitmeye çalışmayacağım. Senin yapacak başka işin yok mu? Bugün senin izin günün, değil mi?" Yaratıklar kış festivali için aşağıda toplanmaya başlarken pencereden dışarı bakıyorum.

Belli ki cevap vermiyor.

"Neden arkadaşlarınla festivale gitmiyorsun?" Ona bakmak için döndüm. Onların yanında benim yanımda olduğundan daha rahat gülümsüyordu. Bu berbat bir şey çünkü onun da benim arkadaşlığımdan benim kadar hoşlandığını düşünmek isterdim ama anlıyorum.

O benim gardiyanı, ben onun tutsağım.

Biz buyuz, daha fazlasına dair küçük bakışlar alsam bile... Bize dağıtılan kartlar bunlardı.

Başını eğiyor ve soğuk bir ifadeyle benden uzaklaşıp zeminle duvarın birleştiği köşeye bakıyor. Gözlerimi deviriyorum ve onu bu gece eğlenmeye nasıl ikna edebileceğimi düşünüyorum. O bunu hak ediyor.

Pencereye yaslanıyorum, cam sırtımdaki deriyi serinletiyor. "Peki ya kardeşin?"

Bana hızlıca bakıyor ve cevap olarak kaşlarını çatıyor. Sanki böyle saçmalıkları düşündüğüm için lanet olası bir aptalmışım gibi. Katılıyorum, Kol pisliğin teki.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Yumuşakça kıkırdıyorum.

Yatağıma doğru yürüyorum, ortaya doğru sürünüyorum ve karnımın üzerine uzanıyorum. Beni izlemek için başını çevirdiğinde, gelip oturması için yanımdaki noktaya vuruyorum. Taş duvarı itiyor ve itaatkâr bir şekilde yanıma oturuyor.

Sırt üstü dönüyorum ve bir iç çekiyorum. Başı görüş alanıma girecek şekilde biraz eğiliyor. Koyu renk saçları alına dökülüyor. Kıpırmızı gözleri bana Violet'inkileri hatırlatıyor ama onunkiler daha nazik, daha derin. Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde bunu öğrendim ve bir şekilde ona gerçekten bağlandım. Gözlerimiz sessiz birkaç dakika boyunca kilitleniyor ve o en ufak bir tereddüt göstermediğinde, gözlerimi ayırıp dövmeli boynuna bakmak zorunda kalıyorum. Yara izini tekrar inceliyorum.

"Neden konuşmuyorsun?"

Bir süredir sormak istediğim bir şeydi bu. Muhtemelen hassas bir konu olduğunu düşünüyorum, çünkü neden olmasın ki?

Sadece omuz silkiyor ve kaşlarını çatıyor.

"Sesin olmadan mı doğdun?" Başını yavaşça sallıyor, bakışlarını hiç ayırmıyor. İtirafı karşısında soğuk kalbim güm güm atıyor. "Bunun yaranla bir ilgisi var mı?" Cevap vermiyor ama ruhundaki kederi görebiliyorum. Kahretsin, sormamalıydım. Konu değişikliği.

"Bunu hak etmiyorsun, biliyorsun, benim kan torbam olmayı." Kaşları kırışıyor, sanırım aynı fikirde olmadığını söylüyor.

"Kimse benim korumam ve kan torbam olmayı hak etmiyor. Bu senin için onur kırıcı. Bence bu gece gidip festivalin tadını çıkarmalısın. Dışarıda aşık olduğun bir kız olmalı." Onun için umutla kaşlarımı kaldırıyorum.

Sıkı bir sırtışıla hızlı bir nefes veriyor ve başını kolayca sallıyor.

"Gerçekten mi? Yani, sessizsin tabii ama yakışıklı bir yüzün var Rune." Çenesi bükülüyor ve karşılığında gözleri vücudumda geziniyor.

Bunu sevdim.

Gitmesini sağlayacak bir şeyler düşünmeye çalışıyorum. Gerçekten gidip festivalin tadını çıkarmalı. Tanrı biliyor, eğer giderse biraz eğlenir.

"Eğer kalırsan... senden besleneceğim." Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde emin olmaktan başka bir şey yapmıyor. Başıyla onaylıyor.

Şaka yapıyordum!

"Rune, ben-" Elini dudaklarımın üzerine sertçe bastırarak beni susturuyor. Ona kaşlarımı çatıyorum ama avucunu ağzımın üzerinde birkaç dakika daha tuttuktan sonra yastıklara yaslanıp kazağını kafasına geçiriyor.

Siktir, siktir.

Manzara karşısında dudaklarımı sıkıyorum. Vücudu mükemmel. Kasları gergin ve karın kaslarındaki her bir kıvrım dilimin ağzımın içinde açlıkla dönmesine neden oluyor. Koyu renkli dövmeler tüm gövdesini kaplıyor ve gözlerim pantolonunun çizgisine takılıyor. Kazağını yanımdan fırlatıp atıyor ve kumaş başımın yanından uçup giderken onun kokusunu alıyorum. Sadece kalın metalik kan değil, onun gerçek kokusu.

Güller.

Kan gölünde boğulmuş kıpkırmızı çiçekler gibi kokuyor. Kokusunu azaltmak için içgüdüsel olarak kolumu burnuma götürüyorum.

Çok sarhoş edici ve kendimi kontrol etmemin hiçbir yolu yok. Dişlerimi boynunun derinliklerine gömmek ve sonsuza kadar onunla beslenmek istiyorum.

Kırmızı gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve sanki benimle alay ediyormuş gibi elini boğazına götürerek boynuna vuruyor.

Sertçe yutkunarak başımı sallıyorum. "Hayır, Rune. Senin kanını içmeyeceğim. Violet'in istediğini yapmayacağım. İkimiz *de* bunu sadece bana zarar vermek için yaptığını biliyoruz ve sen... sen bunu istemiyorsun."

Çatık kaşlarıyla bana homurdanıyor ve atardamarına bir kez daha vuruyor. Ona kaşlarımı çatıyorum ve yatağın kenarında duruyorum. Piç kurusu bana ne yapacağımı söylemiyor.

Ben uzaklaşırken kolumdan tutup beni kendine doğru çekiyor. Gözlerim açılıyor ve çığlığım boğazımda bir yerde takılıp kalıyor, çünkü beni belimden tutup ağırlıksızmışım gibi kaldırıyor ve kolayca kucağına oturtuyor. Isı merkezimde kıvrılıyor.

"Rune, yapmayacağım-"

Boynumun arkasını kavırıyor ve dudaklarım tenine değecek şekilde başımı tutuyor. Diğer kolu belimin arkasına hafifçe sarılıyor ve beni sıkıca tutuyor. Güller duyularıma saldırıyor ve lanet dişlerimi ona gömme dürtüsüyle boğuluyorum. Neden onun özüne bu kadar çekiliyorum? Onun kanı beni Yarın'daki hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde çağırıyor.

Bunu yapmayacağım. Rune'a değil.

Kastian ve Arulius'un anıları aklıma geliyor. Wren de. Kanlarını içmeme izin veren erkeklerim.

İtmeye çalışıyorum ama o çok güçlü. Kanatlarım kolunun altında sıkışmış durumda ve çırpınışlarım bu vahşiye karşı hiçbir işe yaramıyor. Birkaç uzun dakika mücadele ettikten sonra yoruluyorum ve bitkin bir halde kollarına yığılıyorum.

"Siktir git, Rune." Dişlerimi sıkıyorum. Atardamarı dudaklarıma o kadar yakın ki, sunabileceği her şeyin tadını şimdiden alabiliyorum ve vahşi bir hayvan gibi salyalarım akıyor.

Beni yumuşak bir şekilde kandırıyor ve kucağında sabit kalmamı sağlıyor.

Bana her böyle dokunduğunda kalbim etimi pençeliyor, onu içinde tuttuğum kafesten kurtulmak için çığlık atıyor.

Boynuna karşı nefeslerim kısılıyor. Bir eli boynumu kavrarken diğer elini sırtımda küçük, durgun hareketlerle gezdiriyor,

gergin kaslarıma masaj yapıyor.

Kaşlarım çatılıyor ve dudaklarım titriyor. Kibar bir yaratık, çok nazik ve sakinleştirici, görünüşünün tam tersi. Tüm saçmalıklarımı dinlerken, ne istediğini söyleme şansına asla sahip değil.

Bu benim soğuk kalbimi kırıyor.

Kırılıyor çünkü bir zamanlar, ruhum başka bir aşk tarafından tamamen paramparça edilmemişken daha fazla önemseyebilirdim. Ona asla bir zamanlar Arulius'a güvendiğim gibi güvenemem.

Bir daha kimseye güvenmeyeceğim. Değil mi? Aklım evet diyor ama kalbim bir şans daha vermem için yalvarıyor.

Tanrılar.

Ama bana bu kadar yakından dokunduğunda, yorgun göğsümden geçen ilk sıcaklık kordonunu hissedebiliyorum. Ona doğru eğilip yanağımı omzuna yaslıyorum. Bir an nefesi kesiliyor, sadece bir an, sonra başını benimkine yaslamak için eğiyor.

Ne halt ediyoruz biz? Birbirimize acıdan başka bir şey vaat edemeyiz.

Bizi yatırmadan önce birkaç dakika bu şekilde, sessiz bir kalp ve rahatlık anlaşıması içinde kalıyoruz. Sırtı yatağa yumuşak bir şekilde bastırıyor ve ben kendimi gözleriyle buluşacak kadar onun üzerine kaldırıyorum, kalçalarım kalçalarının her iki yanında.

Kıpkırmızı bakışları beni delip geçiyor ve ifadelerimi yakalıyor. Ben de onu aynı dikkatle izliyorum, bu anda kendimi savunmasız bırakıyorum.

Sanki bir emirmiş gibi boynuna bir kez daha vuruyor.

Kaşlarımı çatıyorum ama kendimi çoktan ona teslim olmuş hissediyorum. "Daha uzun süre dayanabilirim. Bu gece kana ihtiyacım yok. Lütfen, Rune... lütfen sadece festivale git." Ona bakacak kadar doğruluyorum. "En azından birimiz eğlenmeli ve... gerçekten yaşamalı. Birimiz mutlu olmalı... ve ben bunun sen olmasını istiyorum." Ona en sıcak gülümsememi vermeye çalışıyorum ama bakışları içimi gördüğünü bildiğim kadar yumuşuyor.

Avuç içi yanağımı buluyor ve ben şefkate doğru eğiliyorum. Herhangi bir şefkat görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kabul etmeye istekli olduğum bir şefkat. Ölümünden daha acı verici bulduğum tek şey zaman.

Zamanın bir ruha yüklediği sonsuz acı. Ölümsüz olmak acı verici derecede acımasız olacak, çünkü tek düşünebildiğim bir zamanlar sevdiklerim ve onların beni sevmek şekilleri. Bir daha asla böyle sıcak, masum deneyimler yaşayamayacağım. Onlarla değil.

Gözlerimi açtım ve kalbim durdu.

Rune bana gülümsüyor, gerçekten gülümsüyor ve bu çok ezici. Bu çok nadir bir şey. İçime çekiyorum. Güzel dudakları kasvetli bir şekilde kıvrılıyor. Ama gerçek gülümsemeyi gözlerinde buluyorum; o mutlu. Gözlerinde herhangi bir şüphe bulmaya çalışıyorum ama boş çıkıyor.

"Festivale gitmek istemiyor musun?"

Başını sallıyor.

"Yaşamak ve mutlu olmak istemiyor musun? Sana bayıldığını gördüğüm güzel Dreadius'ları sikeyim mi?"

Bir kez daha sallar ve kaşlarını çatar.

Sırıtiyorum ama tereddüt ediyorum. "Zamanını burada benim gibi biriyle geçirmekten yeterince mutlu musun?" Başını salladığında ya da salladığında yüz ifadesini görmek istediğimden emin olmadığım için bakışlarımı kaçırıyorum. Ama yüzümü tekrar kendisine çeviriyor ve bakışlarında yumuşak gül yapraklarıyla karşılaşıyorum.

Bir zamanlar onlarda gördüğüm kan ya da ölüm gibi görünmüyorlar - omurgamda ürperti yaratmıyorlar ya da midemi bulandırmıyorlar.

Hayır, bunun yerine kalbime doğru düşüşümü yumuşatıyor, beni uzun zamandır güvenliğini sağladığım parmaklıklara doğru gönderiyorlar.

Kaba bir şekilde başını sallıyor, burunlarımız bir nefes uzakta.

Burada benimle mutlu mu? Onun için beladan başka bir şey olmadım.

Zihnimdeki feryadı durdurmak için dudağımı ısırıyorum. Gözyaşlarım çenemden düşüp onun yanaklarına çarpıyor. Neden ağladığımı bilmiyorum. Belki de tüm bu saçmalıklar sonunda beni yakaladı... Sadece çok yorgunum ve çok fazla düşünüyorum. Ona karşı kendimi şımartırsam kıyametin kopacağına dair uğursuz hissi içimden atamıyorum.

Rune elini bir kez daha boynumun arkasına geçiriyor ve beni kendine doğru çekiyor. Siyah saçlarım etrafımıza dökülüyor ve ben artık bununla savaşmak istemiyorum.

Atardamarının üstündeki deriyi nazikçe yalıyorum, dilimi köprücük kemiğinden kulağının arkasındaki hassas yere doğru gezdiriyorum. Nefesleri kısıyor ve kalbinin atışını duyabiliyorum. Korkuyor ve lanet olsun, ben de korkuyorum.

Dişlerim onu delip geçiyor ve dişlerimi kabzasına kadar etine gömüyorum.

Vahşi ısılıkla altımda irkiliyor ama ilk acı geçince çabucak rahatlıyor. Gül kokulu kanını içime çekmeden önce ona alışması için bir an veriyorum. Kıpırmızı kanı dilime değdiği anda onun tadıyla inlemeye başlıyorum. Kesinlikle sarhoş edici.

Sadece orada burada küçük yudumlar aldım ve hiçbir zaman *onun* tadını tam olarak çıkaramadım. Dreadius'ların tadı o kadar güzel ki, kimin aklına gelirdi ki? Sıcaklık içime yayılıyor ve onun kanından çok daha fazlasını istiyorum. Keşke onun kanı Arulius'un kanının eksikliğinden dolayı içimde açılan boşluğu doldurabilseydi.

Ondan daha sert çekiyorum ve dudaklarından sıkı bir nefes geçerken kollarını sırtımda kenetliyor. Leğen kemiği benimkine daha fazla gömülmek için yukarı kalkıyor ve siki şimdiden o kadar sertleşmiş ki. Tanrılar kahretsin, ben de onun için sıırılsıklam oldum. Elleri sürtünme için beni kabaca aşağı iterken bana karşı öğütüyor.

Aleti ince bacaklarımın altından klitorisimi okşarken boynunu serbest bırakıyorum ve bir kez daha ısırmadan önce haykırıyorum. Isırmanın baskısıyla kulağıma doğru yüksek sesle inliyor ve bu noktada ellerimizi birbirimizden nasıl uzak tutabileceğimizden emin değilim. Ben istemiyorum.

Kalçalarımı onun dikkat çeken ereksiyonuna karşı sallıyorum ve o da bana yardım ederken ellerini kığımın her iki yanına koyuyor.

Sikeyim.

Ben.

Ciddiyim.

Dişlerimi çekip boynunu yalayarak temizliyorum. Doğrulup iki avucumu da onun geniş, dövmeli göğsüne koyuyorum. Onun terli ve nefes nefese altımda olması gördüğüm en seksi şey. Kırmızı gözleri arzuyla bana dikilmiş. Kukum onun için atıyor ve bunu inkar etmeyeceğim. Zevk almayalı haftalar olmuştu.

Beslenmenin etkisi azaldıkça gözleri açılıyor. Yanakları kırmızı bir allıkla kızarıyor ve gözleri orada yanan uyarılmadan arınıyor. Rune'un elleri sallanmayı yavaşlatıyor ve ben de protesto için bir inilti çıkarıyorum.

"Beni istemiyor musun?"

Başını çeviriyor ve boş duvara bakıyor. Bu bir hayır değil ama evet de değil. Vay canına, daha önce hiç böyle reddedildiğimi söyleyemem.

Utanç içimi dolduruyor ve bunun beslenme çılgınlığından başka bir şey olduğunu düşündüğüm için utanıyorum. Tabii ki başka bir şey olamazdı. Ben bir Eostrix'im ve o da bir Dreadius. Ben burada lanet olası bir mahkûmum ve o da benim korumam. Ne düşünüyordum ki? Beni gerçekten istediğini mi?

Elimi alnıma bastırıyorum ve iç çekiyorum. "Üzgünüm, Rune. Kendim gibi hissetmiyorum... Artık gidebilirsin."

Üzerinden yuvarlanıp sırt üstü uzanıyorum ve dışarıda festivalin sesleri canlanırken tavana bakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve pek çok özel olmayan ruhun ve tanrının kahkahalarını ve neşesini dinliyorum. Keşke ben de onlara katılabilsen ve normal şeyler yapan normal bir insan olabilsen.

Önemsiz olmak istiyorum.

Yatak kayıyor ve ayağa kalkan Rune'a bakmaya zahmet etmiyorum. Onun bakışlarıyla karşılaşmak için kendimi zor tutuyorum. Kendimi zaten olduğundan daha fazla istenmeyen biri gibi hissetmemeyi tercih ederim. Reddedilmek berbat bir şey ve ben kötü bir sporcuyum.

Bacağıma dokunuyor ama elimle onu geri çekiyorum. "Çık dışarı, Rune. Yoruldum." Bir dokunuş daha.

Elimi saçlarımda gezdirip bir avuç avuçluyorum. Anlamadığı şey ne?

Ayağa kalktım ve ona ters ters baktım. "Siktir git dedim!"

Kazağını omzuna atmış, kollarını yontulmuş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kara bir kaş çatmayla beni dikkatle izliyor. Ne istiyor bu herif? Dışarıda bir kahkaha tufanı daha kopuyor ve müzik başlıyor. Festivalin nasıl bir şey olduğunu düşündükçe kalbim sızlıyor. Sadece uyumak istiyorum. Bu gece hissettiğim şeylerin herhangi birini hissetmekten daha iyi.

Rune bileğimden çekiştirerek beni ayağa kalkmaya zorluyor ama bileğimi onun elinden çekip alıyorum. Bana ters ters bakıyor ve bir an için bu irade savaşını kimin kazanacağını merak ediyorum.

Başımı salladım. "*Lütfen...* sadece git."

Ofluyor ve bu geceki inatçılığına neredeyse gülecektim.

Ona ne oldu böyle?

Uzanıp beni çarşaftan kaldırıyor ve benden birkaç tekme ve çizik yiyor. Ben debelenirken irkilmedi bile. Şifonyerimin yanına gelince beni yere bıraktı ve üst çekmeceyi açtı.

Aman Tanrım. Bu benim iç çamaşırı çekmecem.

Dantelleri ve iç çamaşırlarını görür görmez yüzü kıpkırmızı oluyor ve hemen kapatıyor. Yaptığı şey karşısında dudaklarımın kenarını tekmeliyorum.

İkinci dolabı açıyor ve içinden yeni bir çift bacak jingi çıkarıp başımın üzerine atıyor. Dolabımı açıp kırmızı bir elbise seçmesini izlemek için kumaşı tam zamanında aşağı çekiyorum, Naminé'den bir başka elden düşme olan dökümlü kısa bir elbise. Gözlerine mükemmel uyuyor.

Kalbim acıyla çarpıyor ve terk edilmiş soğuk odalarına istenmeyen sıcak bir nabız daha gönderiyor. Neden benim için kıyafet seçiyor? Festivale adım atmamıza izin verilmediğini o da benim kadar iyi biliyor.

Rune bakışlarını benimkilerle birleştiriyor ve bana doğru yürüyüp görebilmem için elbiseyi uzatıyor. Başımı sallıyorum.

"Gidemeyeceğimi biliyorsun," diyorum acı dolu bir fısıltıyla. Elbiseyi sallıyor ve başını sallıyor.

"Hayır." Elinden alıp taytı ve elbiseyi yere fırlatıyorum. "Violet'in her yerde gözleri var. Bunun için seni azarlatmayacağım." Pencereye doğru geri dönüyorum ve aşağıdaki insanların kutlamalarını ve müzik eşliğinde dans etmelerini izliyorum. Dize ışıkları her kulübeyi birbirine bağlıyor ve bu neşeli gece için mükemmel bir ambiyans yaratıyor.

Rune'un adımları arkadan yaklaşırken gıcırıyor. Onu görmezden geliyorum ve melankolik bir şekilde sahaya bakmaya devam ediyorum. Önü sırtıma değişiyor ve kısa bir şaşkınlık nefesi veriyorum.

Ne zamandan beri bu kadar samimi oldu? Beni istese de istemese de, en azından bana değer verdiğini göstermeye çalışıyor... ve ben bu duyguyla ne yapacağımdan emin değilim.

Beni kendisine doğru çeviriyor ve elinde bir kez daha elbise ve tayt tutuyor. Uzun uzun içimi çektim. Bir türlü vazgeçmiyor. Seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Onu bayıltmaya çalışabilirim ya da planının ne olduğunu görebilirim.

Onu ölçüp biçiyorum ve planımı anlamış gibi görünüyor. Sırıttıyor ve her iki bileğimden tutup beni duvara doğru itiyor. O kadar güçlü ki iki kolumu da hareket ettiremiyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Ona hırladım.

Kaşlarını kaldırarak ve yenilgiyi kabul etmemi bekleyerek yanıt veriyor.

"Tamam, iyi. Seni bayıltmaya çalışmayacağım."

Rune başını sallıyor ve beni bırakırken tekrar sırıttıyor. Güçlü biri; Arulius'a iki vuruş yapabilmesine şaşmamalı. Yine de Violet'in onu sebepsiz yere korumam olarak atamadığını düşünüyorum. Sanırım işe yarıyor.

Bu oyunda iki kişi oynayabilir.

Sırılsıklam olmuş taytımı aşağı kaydırıyorum ve sıırılsıklam olmuş iç çamaşırlarımı çıkarıp görmesi için yere bırakıyorum. Çenesi düşüyor ve gözleri çıplak alt yarıma kayıyor. Şifonyere doğru yürüyüp yeni bir çift külot alırken gülüyorum.

"Bana ne yaptığını gördün mü Rune? İyi ve şefkatli bir zalim olma maskaralığına devam edersen Arulius'un yaptığı gibi beni de *mahvedebilirsin*." Ona karşı adil olmadığını bilsem de bunu söylemekten kendimi alamıyorum. O bana hiçbir şey yapmadı... henüz.

Gözlerimle buluşmadan önce bakışları birkaç dakika daha oyalanıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Diğer erkeklerin çoğundan daha cesur ya da kendine daha fazla güveniyor.

Giyiniyorum ve aynada kendimi seyrediyorum. Kıpırmızı elbisem kıvrımlarıma çok yakışıyor. Krem rengi kanatlarım neredeyse yere değiyor, kulaklarım ve boynuzlarım da onların rengine uyuyor. Bal rengi gözlerimin altındaki koyu halkaları özlemiyorum ama yine de bir dereceye kadar gönderilebilir görünüyorum.

Rune arkamdan yaklaşıyor ve aynada onun gülümsemesini yakalıyorum.

Gözlerimiz birleşiyor ve kırık organım kafesinde sertçe çarpıyor.

Elodie

I Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Karlı, iplerle aydınlatılmış sokaklara bakarken taşların kenarında duruyorum.

"Biliyor musun, fikrimi değiştirdim. Bu aptalca ve ben beni buna ikna etmene izin vermemeliydim." Odama geri dönmek için dönüyorum ama Rune beni engelliyor. Dudaklarından sinsi bir sırıtma geçti.

Oooh, burada bir kural bozucumuz var.

Benim kapüşonumu yukarı çekiyor ve aynısını onunkine de yapıyor. Cüretkârlığıyla alay ediyorum ama kıkırdamaktan da kendimi alamıyorum.

"Hadi ama, bu işe yaramayacak Rune. Tanrı aşkına, haydutlara benziyoruz."

Gülümsemesi geriliyor ve eğlence gözlerine ulaşıyor. Piç kurusu.

Rune'un kırmızı aurası beni sararken etrafımızda sıcak bir ışık yayılıyor. Neredeyse bağıracaktım ama saklandığımız yeri ele vermeden önce kendimi tutmayı başardım. "Ne halt ediyorsun sen?" Onun gücü karşısında gözlerim açılıyor. İtiraf etmeliyim ki Dreadius'ların neler yapabildiğine dair en ufak bir fikrim bile yok (kanlı gözyaşları dışında - o çok çılgıncaydı). Bulduğum kitapları hâlâ okumam gerekiyor ama günlerdir devam eden festival hazırlıkları yüzünden odaklanmakta zorlanıyorum.

Gözleri kapanıyor ve ışık bizi tamamen tüketiyor. Neredeyse kör olmak üzereyken gözlerimi kapatıyorum ve tekrar açtığımda iki kez göz kırpmak zorunda kalıyorum.

hiçbir şeyin değişmediğini görmek için.

Sözlü olarak açıklayamayacağını bildiğim halde yine de bir cevap bekleyerek kaşlarımı çatıyorum. Rune sokağa adım atıyor, botları ayaklarının altındaki karı çıtırtıyor ve takip etmem için elini uzatıyor.

Çok rahat görünüyor. O ışık gösterisiyle bir *şeyler* yaptığını biliyorum.

"Ne yaptın sen?" Kollarımı kavuşturdum.

Rune gözlerini devirerek bir grup Eostrixe'nin yanına gidiyor ve onlardan birinin yüzüne doğru el sallıyor. Neredeyse dönüp kaçacaktım; burada yakalanmaya hiç niyetim yok. Kendimi sokağa çıkma yasağından sonra gizlice dışarı çıkan bir ergen gibi hissediyorum, lanet olsun. Ama daha iyi düşündüm ve bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için bekledim.

Bekle. Az önce *bana* gözlerini mi devirdi?!

Tüm bu olanları sindirmesi birkaç saniye sürer. Ama sonra Eostrix'in onu göremediğini fark eder.

"Biz... görünmez miyiz?" Nefesim gecenin sert havasında kıvrılıyor.

O lanet gülümsemesi geri dönüyor ve yanına gelmem için bir kez daha elini uzatıyor. Etrafımızdaki dünya biraz daha parlak görünüyor, kar biraz daha yavaş yağıyor. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Burada olmak istiyor... benimle.

Onunla buluşmak için yavaşça adım atıyorum, soğuk elim sıcak elini bulmak için kalkıyor ve birleştiklerinde tenim canlanıyor. Gülümsüyor ve bana yol gösteriyor.

Nesbrim sokaklarında ilk kez özgürce yürüyorum... yani, hiç. Hiçbir zaman yüzünü sıcak ekmeklerle doldurabilen ve fark edilmeden dünyayı hayranlıkla seyreden görünmez bir kız olmadım.

"Hey, ben de sana sormak istiyordum." Rune başını bana doğru çevirmiyor ama yan gözle bakıyor. "Dövmelerini nerede yaptırdın? Yarın'da böyle bir şey yapıyorlarsa ben de yaptırmak istiyorum."

Gözleri parlıyor ve dudaklarından hınzır bir sırıtma geçiyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

Bana umursamaz bir tavırla el sallayıp başını sallıyor, dudaklarında yeniden beliren sırıtiş tüylerimi diken diken ediyor. Pekâlâ, sanırım buna daha sonra döneceğiz.

İlk başta birilerinin bizi gizleme yeteneğini göreceği konusunda biraz endişeliyim, ancak sürekli geçtikçe korkularım azalıyor

Festival kıyafetleri içindeki güzel yaratıklar, muhteşem mavi kışlık elbiseler içindeki kadınlar ve parlak gümüş takımlar içindeki erkekler.

İkinci kattaki kır evlerinin balkonlarının kenarlarına tutturulmuş tel ışıklar başlarının üzerinden geçiyor. Büyük kar taneleri güzel turuncu bir parıltıyla yanlarından düşüyor. Eğer kar sıcak olabiliyorsa, işte o budur.

Rune'a bakıyorum. Sıcak ekmeklerin olduğu yemek standına bakıyor ve bir anlığına -güzel, aptalca ve mantıksız bir an- dünya yavaşlıyor.

Kıpkırmızı gözlerini bana çeviriyor, bana yemek standını falan göstereceği için heyecanlı, şu anda umurumda bile değil, çünkü sadece o var.

Sadece o var, elimi tutuyor ve sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bana gülümsüyor, gri kazağı ve koyu renk pantolonuyla, boynuzlarında eriyen kar kırmızısıyla.

Hayal kuran gözlerimi yakalıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

Başımı salladım. "Ballı börek yemeyi *çok* isterim."

Onları gizlice almak ve parayı tüccarın arka cebine bırakarak ödemek zorundayız. Yaramazlığımıza gülmek elde değil ve her birimiz üçer tane yiyoruz. Tamam, ben dört tane aldım.

Rune gözlerine kadar ulaşan bir gülümsemeyle bana bakıyor. Ana caddenin dışındaki ara sokakta sessiz bir yer buluyoruz ve şık giyimli yaratıkların dansını izlerken dürümlerimizin tadını çıkarıyoruz. Coşkulu bir ritme sahip güzel bir müzik sokaklarda dolaşıyor. Sabahın fısıltısını taşıyan bir gece yarısı ninnisi. Daha önce hiç duymadığım bir müzik, ama sanki iliklerime kadar işliyor. Acaba Talia bu şarkıları hatırlıyor mu?

Güzel kadınlar erkeklerin yanında yerlerini alırlar. Eostrix'e'ler kendilerinden olanlarla, Yosun Serçeleri ve Dreadius'larla dans ediyor. Keskin bir nefes alıyorum ve müzik sustuğunda ve figürler işaretle durduğunda tutuyorum.

Rune bana yaklaşıp kalçalarını benimkilere dayadığında neler olduğunu sormak için neredeyse başımı çevirecektim. Yanaklarım ısınıyor ve

-Siktir et. Fark etmemiş gibi davranacağım. Onun yanında ne zaman utangaç oldum bilmiyorum ama bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Müzik yeniden başlar ve kar yavaşlayıp dansçılar kaldırım taşları üzerinde güzel bir savruluşa geçerken ip ışıkları biraz daha parlaklaşır, Eostrixler partnerlerinin etrafında zarafetle dönerken havayı yakalamak için kanatlarını açarlar.

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Rune yanımda duruyor ve bana elini uzattığında gözlerim açılıyor. Bakışlarını karşılamak için yukarı bakıyorum ve kızıl gözleri nazik. Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor ve dans eden ruhani varlıklara doğru başını sallıyor.

Elini tuttuğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Beni dans eden yaratıklara doğru yönlendirirken içimde kabaran sıcaklıkla savaşıyorum. Görünmez olduğumuzu biliyorum ama sokağın ortasındaki yerimizi alırken midem hala çalkalanıyor. Kraliyet mavisi ve gümüş rengi dalgalar etrafımızda sihirli dalgalar gibi titreşiyor, kar ve ışıklarla melan-kolik bir melodi eşliğinde oynuyor.

Rune ellerini bileğimden aşağı kaydırıp parmaklarımızı birbirine geçirirken boğazımda bir yumru oluşuyor, dudaklarında muzip bir sırıtış beliriyor.

"Dans etmeyi bilmiyorum," diye fısıldıyorum, beni kendine çekerken gözlerimin onunkilerden ayrılmasına asla izin vermiyorum. Önemi yokmuş gibi başını sallıyor ve boğazımdaki yumru büyüyor.

Şarkı değişir ve bir anda Eostrix'ler kanatlarını açıp auralarını güzel bir şekilde yayarlar. Pembe, gümüş, mavi, adaçayı ve sarı renklerin hepsi havada ışıltılı tozlar gibi dönüyor. Soğuk hava, gökyüzünde buğulanan nefesimi kışkırtıyor.

Bu çok *heyecan verici*. Rune'a dönüp bakarken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Bana sanki başlangıç ve sonmuşum gibi bakıyor, sanki daha önce hiç bu kadar büyüleyici bir manzara görmemiş gibi. Kırmızı gözleri auraların ve karın içinde parıldıyor, başını benden etkilendiğini anlatacak kadar eğiyor ve benim de ona aynı şekilde baktığımı bilmemi sağlıyor.

Ona pek çok şey söylemek istiyorum ama son kalp kırıklığının acısı bana kendimi bir daha çaresizce bir başkasının kollarına bırakamayacağımı hatırlatırken dudaklarımı sıkı bir çizgide tutuyorum.

Rune değişimimi fark ettiğini belli etmek için kaşlarını kaldırıyor ama kaşlarını çatmak ya da geri çekilmeye çalışmak yerine elimi biraz daha sıkıyor ve diğer kolunu belime doluyor. Şarkı hızlanıyor ve etrafımızdaki tüm bedenler bir arada hareket etmeye başlıyor.

Şarkıya kolayca ayak uyduran kıpkırmızı Dreadius'uma hayranlıkla bakıyorum. Dans edebiliyor mu? Onu asla bu kadar ritmik hareket eden biri olarak görmezdim. Kalbim hızla çarpıyor ve şüphesiz tüm Yarın'daki en kötü dansçı olmama rağmen, ayaklarım onunkiyle adımlarını buluyor ve şarkının birkaç dizesinden sonra tamamen senkronize oluyoruz.

İçimdeki heyecan arttıkça soluk soluğa bir kahkaha atıyorum ve şarkı neşeli ve mutlu bir ritme kavuştukça Rune'un gülümsemesi daha da büyüyor. Ellerimi bırakıyor ve herkesle birlikte dönmeye başlamadan önce bir an için afallıyorum. Ellerini kaldırıp ritimle birlikte alkışlıyorlar ve bu o kadar büyüleyici ve sürükleyici ki ben de katılıyorum.

Şarkının son kısmı da gökyüzünden kaybolduğunda terliyor ve zor nefes alıyordum. Rune'un benden çektiği kahkahalar yüzünden yanaklarım acıyor. Diğer tüm erkek varlıklarla birlikte eğiliyor ve bana bir kez daha elini uzatıyor.

Ben ona bakarken ve onun hararetli gözleri bana bakarken, gerçekten görmek istemediğim bir şeyin titreşimini görüyorum.

Bir an için, sadece bir an için, o Arulius'tur, gözleri olabileceğimiz her şey için umut ve şefkatle doludur. Sanki kaderimizin yükünden kurtulabilirmişiz gibi. Vahiyden önce, her şeyden önce.

Havadaki Eostrix-es'in tüyleri çırpınarak, cam bir küreye düşen beyaz taneler gibi karı savururken kalbim göğsümde sıkışıyor.

Yüz ifadem asılırken Rune kaşlarını çatıyor. Keşke Kastian burada olsaydı.

Anımsarken, gözümün ucuyla kalabalığın arasından abanoz ve altın tüyler uçuşuyor ve ruhum kıpırdamıyor.

Kastian?

Bu düşünce daha bilincimden bile geçmeden kalabalığın içinde ilerliyorum. Havadaki durgunluk elle tutulur gibi.

Bu o.

O olmalı.

Onu görmek için umutsuzca ileri atılırken sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Ona dokunmak, onu koklamak, onu hissetmek. Herhangi bir şey. Elde edebileceğim her şeyi alacağım, çünkü çektiğim tüm acıların sonunda bir anlamı var. Sokakta koşarken tüylerim diken diken oluyor.

Ölüm Tanrım benim için geri geldi. Bu hayatta.

Beni kurtarmak için burada.

Nefesim havada kıvrılıyor ve heyecandan parmaklarım uyuşuyor. Birkaç kez tökezliyorum ama çabucak ayağımı tekrar yere basıyorum.

Bu o. Kastian, seni bekledim. Seni hayal ettim, birlikte yaşadığımız hayatları ve diyarları bir arada tutmak için sayısız günler geçirdim.

Ben-

Acı kalbimi delip geçiyor. Gözlerimi kırpmadan önümdeki dehşete bakıyorum. Tam anlamıyla boktan bir manzara.

Boğazıma bir safra düğümleniyor ve bir çekiç kırık kalbimi parçalıyor - yarı yarıya bir araya getirmeyi başardığım üzücü bir kalp bahanesi toza dönüşüyor.

Kastian'ın inci gibi gülümsemesi çok güzel, acı verici ve mükemmel derecede güzel. Bu o, gerçekten o.

O zaman neden okyanus gözleri Violet'in üzerinde?

Gülüştü o kadar gürültülü ve sinir bozucu ki, yemin ederim her an kulaklarımdan kan damlayabilir.

Nasıl... yapabilir?

Wren ve Moro'nun da burada olup beni kurtarmak için kenarda bekledikleri umuduyla gözlerim festivali tarıyor. Çünkü bu çok kötü, değil mi? Çok çarpık. Kırık kalbimi zaten paramparça olmuş bir halde tutmalıydım.

Omzuma inen yumuşak el omuzlarımdan gerilmesine neden oluyor. Rune'un beni izlediğini görmek için dönüyorum. Lanet olası tanrılar, hiç havamda değilim.

Baktığım yönü takip edip Violet'i kara kanatlı Eostrix'in yanında bulduğunda endişeyle kaşlarını çatıyor. Onun kim olduğunu bildiğinden hiç şüphem yok, çünkü gözleri bana dönmeden önce bir anlığına titriyor.

"Onun burada ne işi var? Sakın bana palavra sıkma, Rune." Sesimden zehir damlıyor, çalınan gücüm Arulius'un zincirlerine karşı bir savaşta mırıldanıyor. Bunu hissettiğini biliyorum çünkü başını sallamadan önce bir adım geri çekilip beni düşünüyor.

"'Konuşmam' saçmalığından bıktım. Kibar olmaktan ve her şeyden bıktım!" Arnavut kaldırımli sokaklarda koşmaya başlamadan önce yüzüne bağırıyorum.

Bunu ona söylediğim için şimdiden kendimi suçlu hissediyorum. Çok aptalca ama dürüst olmak gerekirse şu anda umurumda bile değil. Herkesten uzaklaşmam lazım.

Her şeyden.

Festivalin ışıkları sönene ve küreksiz dış sokaklarda kar kalınlaşana kadar koşuyorum. Hâlâ görünür olup olmadığını anlayamıyorum ama herkesin kutlama yapıyor olmasına şükrediyorum. Burada tamamen yalnızım ve kar sessizce yağarak savaşan duygularımı bastırıyor.

Kuzey duvarında nihayet duruyorum, kapalı kapılara bakıyorum ve bir daha dışarı adım atıp atamayacağımı merak ediyorum... Fark eder mi? Kime güvenebileceğimi bulmaya çalışırken zihnim dönüp duruyor. Kastian bir Arulius gibi davranmaz, değil mi? Ama o burada, festivalde, her gün kanımı emen kadınla kutlama yapıyor.

Aylardır bana işkence ediyorsun. Bekle.

Violet dahil herkes festivaldeyse, bu onun kan deposuna ya da aşağıda her ne halt varsa oraya girebilmem için tek şansım olabilir.

Dişlerimi sıkıyorum. Eğer var olmaya devam edeceksem, o zaman bu sürtüğü öldürmenin bir yolunu bulmalıyım.

Artık beklemek yok.

Artık merhamet yok. Arkadaş yok. Bunu kendim yapabilirim.

Arkamda karın çitirtisini duyuyorum ve beni kimin takip ettiğini şimdiden biliyorum.

İçimi çektim. Yüce Leydisine karşı gelmeme yardım edip etmeyeceğini bilmiyorum ama bu şansı kaçırmayacağım. Hayatta olmaz.

Topuğumun üzerinde dönerken, neredeyse yüzüstü erkeğin üzerine düşüyordum. Ne kadar yakın durduğunu ciddi şekilde yanlış değerlendirmişim.

"Kahretsin, Rune, neden sağda duruyorsun-"

"Aşkım, sen misin?"

Arulius?! Oh, Tanrım. Beni görebiliyor mu? Elimini ağzıma kapatıyorum ama beni çoktan duyduğunu biliyorum. Başımın hemen üzerinden bakıyor, yani beni göremiyor. Ayak izlerimi mi takip etti?

Kahretsin.

Tamam, sorun yok. Bunu hâlâ kurtarabilirim. Mahkemeye ulaşabilirsem, ayak izlerini göremez ve Violet'in odasında gerçekte ne yaptığını ortaya çıkarabilirim.

Arulius'un altın kanatları titriyor ve üzerlerindeki karı serbest bırakıyor. Ametist gözleri önündeki boşlukta beni arıyor. Göğsüm bağımızla ısınıyor, sadece onu gördüğümde ısınıyor, ama duyguları itiyorum. Bağ bir şekilde daha zayıf hissettiriyor, kaçmak daha kolay.

"Sen olduğunu biliyorum aşkım. Violet dışarı çıktığını fark etmeden önce seni odana geri götürelim." Eli beni bulmak için ileriye doğru uzanıyor ama ben geri sıçrayıp solumdaki ara sokağa doğru koşuyorum. O

kısıık bir kahkaha atar. "Sanki saklanabilirmişsin gibi, aşkım. Hadi, peşinden koşturma beni."

Siktir et onu.

Bir metre derinliğindeki karda olabildiğince hızlı koşuyor ve alt katmanın buz tutmamış olmasına şükrediyorum, yoksa çoktan bok yemiş olurdu. Arulius peşimden geliyor ama daha önce Nesbrim'de kovalamaca oynamıştım.

Dudaklarım beni kovalayan Selvi'min anılarıyla kıvrılıyor. Kendimi çok canlı hissediyorum. Kış havası ciğerlerimi yakıyor ve küflü taşların kokusu üzerime siniyor. Buna değer. Başım belaya girse bile buna değer.

Mahkeme görünmeden önce birkaç tanıdık dönüş yapıyorum. Çok hoşnutsuz görünen bir Rune mahkemenin ön girişinde bekliyor.

Sadece benim şansım.

Beni hemen görüyor ve sonra sanırım Arulius'u da görüyor, çünkü kaşları çatılıyor ve yerini şaşkınlığa bırakıyor. Arkama bakmaya cesaret ediyorum ve altın rengi Eostrix'in gözlerinde açlıkla beni hevesle takip ettiğini görüyorum.

Yavaşlamıyorum. Rune'a yaklaşırken kalbim küt küt atıyor. Beni yakalayacak mı yoksa geçip gitmeme izin mi verecek bilmiyorum. Gözlerimiz birleşirken kıpkırmızı bakışlarında bana karşı en ufak bir kızgınlık yok. Onu kolayca geçiyorum ve avlunun iç duvarlarına ulaştığım anda, Arulius içeri girmeden botlarımı çıkarıyorum.

Çoraplarım ıslak ve ayak parmaklarım soğuk fayanslara çarparak anında donuyor. Sağ taraftaki işkence odasına doğru olabildiğince sessiz adımlarla ilerliyorum.

Arulius içeri dalıyor, Rune da hemen peşinde; Arulius onu fark etmediği için hâlâ görünmez olduğu anlaşıyor. Tanrım, ondan özür dilemeliyim. O gelmiş geçmiş en iyi muhafız. Ona bir sürtük gibi küftettikten sonra bile.

Plana odaklanmak için zihnimi boşaltıyorum. Rune'un beni görebildiğini biliyorum ama Arulius'un etrafında oyalanıyor, sanırım ona göz kulak olmak için.

Arulius'un yanlış koridora girdiğinden emin olduktan sonra büyük, boş işkence odasına giriyorum. Fayanslar hâlâ ortadaki giderin yanında kanımla lekeli. Omurgamda bir ürperti geziniyor ve onu atmaya çalışıyorum. Ay ışığı ve festival ışıklarının sıcak parıltısı, uzak duvar boyunca uzanan tavandan tabana pencerelerden içeri süzülüyor.

Buradan nefret ediyorum.

Hiç vakit kaybetmeden Violet'in aylardır kanımı almasını izlediğim odanın köşesindeki küçük kapıyı denemek için harekete geçiyorum. Kapının kilitli olmadığını görünce şaşıyorum - vay canına, gardiyanlarına bu kadar güvenmek büyük cesaret. Bu bir sonraki seviye aptallık.

Kapıyı geçerken taşlardan yapılmış spiral merdivenler buluyorum. Duvarların üzerime çöktüğünü hissedene kadar onları takip ediyorum. Burası boğucu ve kan kokusu burnumu yakıyor. Duvarlar ıslak ve burası küf kokuyor.

Cehennemden gelen karanlık, dar merdivenlerde neredeyse üç panik atak geçirdikten sonra, en alttaki başka bir kapıya ulaşıyorum. Yavaşça iterek açıyorum, belki bu geceki tek geç ziyaretçi ben değilimdir diye göz ucuyla bakıyorum.

Zifiri karanlık. Hiçbir şey göremiyorum.

Kapı sessizce gıcırıyor ve küf ve eski taş kokan bayat hava yanımdan geçip gidiyor. Burnum bu davetsiz misafirden dolayı kırılıyor.

Elimi uzatıyorum ve auramı avucuma odaklıyorum. Mum ışığı gibi loş, sıcak bir parıltı odayı aydınlatıyor. Violet'in burada ne halt ettiğini anlamama yardımcı olacak herhangi bir şey ararken bir saniye daha kaybetmiyorum.

Sıra dışı bir şey yok. Ürkütücü, köhne bir bodrum.

El değmemiş masaların üzerinde yoğun toz var. Eşyalar altlarında saklanıyor, boş şişeler ve paçavralar yere serilmiş. Işığım uzak duvarlara değene kadar arka tarafa doğru yürüyorum ve sonra üzerinde battaniye olan bir şeyin önünde duruyorum.

Önümdeki küçük tümseğe bakarken kanım donuyor.

Kemiklerimdeki bir şey *bana* bağılıyor - *işte* bu.

Tereddüt ediyorum ama kendimi sabitlemek için ellerimi iki yanımda yumrukluyorum. Bunu yapmak *zorundayım*.

Battaniye hiç tozlu değil, bu yüzden Violet her seansımızda onu hareket ettiriyor olmalı. Yavaşça kaldırıyorum ve battaniyenin etrafımdaki tozlara değmemesine dikkat ederek yan dönerken dişlerimi sıkıyorum.

Arkama baktığımda kalbim durdu.

Ne oluyor lan?

Koyu kan dolu bir kâsenin içinde kıpkırmızı bir kafatası ve bir avuç korkunç kemik duruyor.

Elodie

O Gördüğüm *onca* boktan şey arasında yemin ederim ki bu en kötüsü.

Kanıyor - kafatası *kanıyor* ve kalın damarlar kıpkırmızı yüzeyinin etrafında kıvrılıyor. Zonkladıklarını görebiliyorum, sup-

Uzun zaman önce ölmüş tanrıyı kanla beslemek... ama Tanrı aşkına, neden?

Bir adım geri çekiliyorum, başka tarafa bakamıyorum ama içimdeki ses kaçmam için bağılıyor. Akşam yemeğimi zapt etmeye çalışırken boğazım sıkılıyor.

Violet neden benim kanımı... bu her kimse ona veriyor?

Kafatasını tanımlayıcı herhangi bir özellik için incelemeye çalışıyorum, ama uzaktan benzersiz olan tek şey keskin dişler. Köpekbalgı dişlerine benziyorlar. Burada bu özelliklere sahip bir yaratıkla kesinlikle karşılaşmadım.

Pekala, buraya gelme sebepimi anladım, siktir olup gitme zamanı.

Battaniyeyi rahatsız edici kafatası kanı çorbasının üzerine geri atıyorum ve gitmek için dönüyorum.

Of. Lanet olsun. Elbette. Rune kollarını kavuşturmuş kapının pervazına yaslanıyor. O çok iyi sakladığı okunmaz yüz ifadesiyle beni izliyor. Ben battaniyeyi tutarken ve bedenim görüşünü engellerken kafatasını görmesine imkân yok. Arkamda ne olduğunu da biliyor gibi görünmüyor. Gözleri sadece benim üzerimde.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum ama onun gibi dik duramayacağımı biliyorum.

Sessizce birbirimize bakıp kimin önce hareket edeceğini beklediğimiz iki dakikanın ardından ben öne geçmeye karar verdim.

Sikerim böyle işi. Ben odama geri döneceğim. Belli ki Rune beni ispiyonlamayacak, Arulius'tan kaçmama yardım etti ve buraya gelmeme izin verdi, bu yüzden onu da ispiyonlayacağım.

Rune kapının önünde durarak bodrumdan çıkmamı engelliyor. Metalik gül kokusu anında burnuma doluyor.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun Rune? Bu bodrum cehennem gibi ürkütücü. Bırak geçeyim," diye hırlıyorum ona, gözlerimde öfkeyle. Bana doğru hamle yaptığında o piçin göğsüne vurmaya hazırım.

Beni soğuk duvarlara doğru itip kollarını başımın iki yanına yerleştirdiğinde gözlerim açılıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve o kırık organım onunkine ulaşmak için çok çabalıyor.

Bakışlarını inceliyorum, bana vereceği bir şey arıyorum ve ne yazık ki aradığım şeyi buluyorum... Gözlerinde derin bir ateş yanıyor.

Gerçekten mi? *Şimdi* de sevişmek mi istiyor?

Fiziksel şeyler yapabilirim, hatta buna bayılırım. Dağınık, kanayan kalbim uzak durduğu sürece.

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve sanki beni yutmamak için kendini tutuyormuş gibi alt dudağını dişlerinin arasına alarak alçak sesle mırıldanıyor.

Dreadius bu gece masada ve ben açlıktan ölüyorum.

Ona gevşek bir gülümseme veriyorum ve bacaklarımı biraz açıyorum. Hemen fark ediyor ve yanaklarını renklendirerek aşağıya bakıyor. Ellerimi gömleğinin altından geçirip gergin karnını buluyorum.

Kollarımı ona doluyorum ve göğüslerimiz birbirine değene ve kanının derisinin altında nabız gibi attığını duyana kadar yaklaşıyorum. Ağzım sulanıyor ama bu sefer beslenmeye değil, ondan gerçekten zevk almaya odaklanıyorum. Dudaklarımı kulağının kabuğuna götürüyorum ve fısıldıyorum, "Beni yeme sırası sende."

Sizin iki katınız büyüklüğünde bir erkeğin sözleriniz karşısında ürperdiğini hissetmek başka türlü bir seksilik. Tüylerinin diken diken olduğunu ve kalbinin sabit atışını kaybettiğini hissettiğim anda amım zonkluyor.

Dudaklarını tenime bastırıyor ve - kahretsin - onu hissederken erimek istiyorum. Tenim onun dokunuşuyla canlanıyor ve tek istediğim daha fazlası.

Rune omzumu ısıyor, acıyla tıslamama neden oluyor ama diliyle okşayarak çabucak yatıştırıyor. *Beni kışkırtma, anasını siktiğim.* Konuştuğumuz gibi atardamarına bakıyorum.

O boynuma öpücükler kondururken ben göğsünü keşfetmeye devam ediyorum. Eli çıplak kalçamdan yukarı kayıyor, ıslak kıvrımlarıma girerken tangamı kolayca itiyor.

Parmaklarını içime sokarken nefes verirken sessizce "*Siktir,*" diye inliyor. Kukum şimdiden kasılıyor ve o zevkle mırıldanıyor, ama aklım anında *az önce konuştuğu* gerçeğine takılıyor.

Sarsılıyorum ve ona bakmaya çalışıyorum, ama vücudunu bana bastırıyor, böylece hareket edemiyorum. Parmakları acımasızca içime pompalıyor ve içimi ihtiyacım olan zevkle dolduruyor.

"Rune! Konuşabiliyor musun?!" Güzel yüzüne bakmaya çalışmak için tekrar ona karşı mücadele ediyorum, dudaklarının adımı söylediğini görmek için çaresizim, ama boşuna.

Parmaklarını içimden çıkarıyor ve klitorisimi ovmaya başlıyor. İçim aydınlanıyor ve o benden inilti çıkarırken ben de sürtünme için elini gıcırdatıyorum. Ben orgazmın eşiğine gelene kadar hassas yumruma tam olarak baskı uyguluyor ama ben onun güzel sesini tekrar duymadan önce parmaklarını tekrar içime sokuyor.

"Sadece birbirimize bağlı olduğumuzda, yavrurum. Bir olduğumuzda."

Oh, sik beni. Amım kasılıyor ve parmağını kavırıyor, açlıktan ölmek üzere olan bir orospu gibi emiyor. "Bu hiç mantıklı değil."

Kutsal olan her şey için. Eostrixes arasındaki bağın bir sapkınlık olduğunu sanıyordum. Sessiz muhafızım sadece içimdeyken konuşabilmek mi?

Sonraki. Seviye.

Parmaklarını benden çekiyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kucağına alıyor. Kırmızı elbisem çok uzun değil ve tangam beni tamamen örtmeye yetmiyor, bu yüzden beni spiral merdivenlerden yukarı taşırken karnına doğru yayılıyorum. Kıcımdan aşağı akan kaygan sularımın tamamen farkındayım.

İki kolumu boynuna dolayarak onu sıkıca kavırıyorum. Bizi zahmetsizce işkence odasına taşırken burunlarımız birbirine değiyor. İlk başta endişeliyim çünkü burada sayamayacağım kadar çok kez boğazım kesildi.

Rune beni umutsuzluğumun karanlığına doğru güvenle taşıyor. Dudakları dudaklarımı buluyor ve dili ağzıma giriyor. Beni o kadar derinden öpüyor ki kalbimi bunun dışında tutmak için her şeyimi harcıyorum.

"Elodie."

"Öyle mi?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum. Sesi çok güzel ve zihnimin derinliklerinde. Tekrar duymak için can atarken gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Bana güveniyor musun?"

Sorusu karşısında ruhum kıvrılıyor.

Dudaklarımı onunkilerden hızla çekiyorum. Kıpırmızı gözleri yüzümdeki her ifadeyi incelerken yumuşacık.

"Hayır, bilmiyorum" diye kestirip atıyorum.

Tereddüt etmiyorum. Son seferden sonra olmaz. Aptal Yaşam ve Şafak Tanrıçası Elodie bir daha sikilmeyecek.

Anlayışla başını sallıyor ve beni bir kez daha öpüyor. *"Eğer yaparsan tayin edilmemiş olurum."*

Bu itiraf karşısında dudaklarına karşı inliyorum. Anlıyor ve ona güvenmediğim için üzülüyor.

Kardaki kan damlam. Bana yaptığın şey.

Bizi karo zemine oturtuyor. Dört ay tüm odayı muhteşem bir şekilde aydınlatıyor. Koyu renk saçları alnına dökülüyor ve üç kızıl boynuzu ay ışığına doğru eğiliyor.

Kanlı gözleri beni yutuyor. Bu soluk ışıktaki daha siyah olsalar da, yine de beni kolayca delip geçiyorlar.

Beni sırtüstü yatırıyor ve ben soğuk zeminin acısıyla kıvrılıyorum. Ben daha ona bakmadan Rune göğsümü öpüyor. Göğüslerimi ortaya çıkarmak için elbisemi aşağı çekmeye çalışıyor ama elbisem buna izin vermiyor. Göğsünden alçak bir homurtu yükseliyor ve kumaşı yırtıp beni sadece tangamla bırakırken neredeyse ciyaklıyorum.

"Hey-bu sahip olduğum tek güzel elbise!" Ona kaşlarını çatıyorum ama onun dikkati göğüslerimde. Dudakları dolgun göğsümü kavlıyor, dilini mememin üzerinde gezdiriyor. Parmakları içime kaymadan önce kıvrımlarımı okşuyor.

Tamam, elbisenin canı cehenneme.

"Tadın tozlanmış güneş ışığı gibi, şafağın ta kendisi. Bunu biliyor muydun?"

Bunu nereden bildiğimi söylemek üzereydim ki mememi ısırıldı ve diliyle düzeltmeden önce beni inletti.

Tanrılar bana yardım etsin.

Kalçalarımın arasına yerleşene kadar karnımdan aşağı iniyor. Onu içimde o kadar çok istiyorum ki ama önce beni gerçekten tatmasına izin vereceğim.

Tozlanmış güneş ışığı, kıcımın tatlı sözleri beni bir zamanlar olduğu gibi kazanamaz. Yine de onun sesine bayılıyorum, ister telepatik olsun ister dudakları olmadan konuşma yeteneği her neyse.

Diliyle klitorisimde daireler çizerken nefesimi içime çekiyorum. Sırtım yaylanırken amımdan zevk damlıyor. Kalçalarımın başını ezmesini engellemek çok zor çünkü beni yiyip bitiriyor. Kalçalarımın her birini kavırıyor ve beni açık tutuyor ve gözlerim başımın arkasına doğru yuvarlanıyor.

Tanrıçasına tapıyor ve bundan sonra her gün bunu yapmasını sağlayacağım.

"Siktir, Rune," diye nefes alıyorum. Giriş yerimle alay ediyor ama bana ihtiyacım olanı vermiyor. Onun aleti tarafından doldurulmak istiyorum ama Tanrı aşkına, en azından bana bir şey ver.

"Gelmek ister misin, yavrum?"

Kırık organım göğsümden kopmak ve bunun her parçasını ve zihnimde yankılanan derin sesini kucaklamak istiyor. *Pup...*

"Evet." Ondan daha fazla sürtünme almak için kalçalarımı gıcırdatmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor.

"O zaman yalvarmak zorunda kalacaksın." Tamamen duruyor ve boşalmaya bu kadar yakın olup da boşalmamın engellenmesinin acısı beni çileden çıkarıyor. Bana bakıyor, kıpkırmızı gözleri yalvarmamı duyma arzusuyla dolu.

Bunu gerçekten yapacak
mıyım? "Lütfen-Rune,
lütfen."

"Lütfen ne?" Sabırla beklerken gözleri titremiyor, hâlâ parmağıyla amımı okşuyor.

"Rune! Lütfen beni boşalt, lütfen." Saçlarını avuçluyorum ve aptal, güzel yüzünü beni bitirmesi için geri itiyorum. Kahkahası göğsünde gümbürdüyor ama ben sadece zihnimde o güzel sesi duyabiliyorum. Gözlerimi kapatıp kendimi bu sese gömüyorum.

Tanrılara şükür, tam olarak istediğim şeyi yapıyor. Rune açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi klitorisimi okşuyor ve parmaklarını tekrar içime sokarak kayganlık karşısında inliyor. *"Siktir, Elodie. Benim için çok sıkısın."* Gittikçe yükseliyorum ve sonunda o kadar sert boşalıyorum ki amımın onu kavradığını hissedebiliyorum. Keşke onun yerine siki olsaydı, beni tohumuyla doldursaydı.

Rune bacaklarımın arasından gülümseyerek sularımı son damlasına kadar içiyor. Az önce bana yaptığı şey yüzünden titriyorum. Bir kadına böyle tapmayı nereden öğrendi? Şimdiden dokunduğu her kadına kızgınım.

Dirseklerime kadar yükseliyorum, etrafımızdaki parçalanmış kırmızı elbisemi görüyorum. Harika. Hâlâ görünmez olduğumuzu umsa iyi olur yoksa onu mahvederim. Ayağa kalkmak için çaba sarf edemedim üzerimde sürünmeye başladı,

Gözlerimin hemen onun tıka basa dolu aletine kaymadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Bu manzara karşısında ağzım sulanıyor, onu içime almak ve boğazımdan aşağı boşalmasını sağlamak istiyorum. Beni öpmeden önce dudağının köşesi yukarı kalkıyor, ucu girişime baskı yapıyor. Bir Dreadius'un içimi doldurduğunu hissetmek beni heyecanlandırıyor.

"Dizlerinin üstüne çök, yavrum."

İki kere söylemene gerek yok. Bir saniye içinde dizlerimin üzerine çöküyorum ve o ayağa kalkıyor, aleti dudaklarımın hizasında. Ona bakıyorum ve beni izliyor-her zaman beni izliyor.

Ama şimdi tek istediğim buydu, kalın sikini dudaklarımın arasına alırken gözleri sadece bendeydi.

Onu tamamen içine alabileceğimden emin değilim. Onu tamamen almadan önce şaftını pompalarken etini yalıyorum. Anında başını geriye atıyor ve inliyor, ağzımı sikmeye başlarken eli başımın arkasını kavıyor.

Tanrılar.

Aleti boğazımın arkasına çarpıyor ve onu derin ve sert bir şekilde içime alıp kalınlığında boğulurken gözlerim sulanmaya başlıyor. Onu daha sert emmek için yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve ona bakıyorum.

Kıpkırmızı gözleri kapüşonlu, bana odaklanmış. *"Ne kadar iyi bir kızsın sen. Tohumumu ağzında mı istiyorsun, yavrum? İyi bir kız gibi, eminim yutarsın."*

Aletin üzerinde inliyorum, hava almak için çaresizim. Onun bu kadar pis bir ağzı olduğunu hayal *etmemiştim* ama bu onu daha çok istememe neden oluyor. Ağzımı sikerken daha sert ve daha hızlı pompalıyor ve sonra beni tutuyor, boğazımdan aşağı dökülürken aletin gidebileceği kadar içeri bastırıyor.

Beni doldururken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor, siki dilimin üzerinde zonkluyor. Sikini yavaşça çıkarıyor, çıkarken boşalmasının tuzluluğunu tatmama izin veriyor.

"Siktir, Rune. Beni bu kadar çok istediğini bilmiyordum." Ona gülümsüyorum, bir şekilde içimde olmadığı sürece benimle konuşamayacağı için biraz hayal kırıklığına uğradım, ama bu sadece bunu yapabileceğim anlamına geliyor.

Ayağa kalkıyorum ve başını kendime doğru çekip onu derinden öpüyorum.

"Tanıştığımız günden beri seni istiyorum. Ama sen..."

Geri çekiliyorum. "Biliyorum... Kırıldım ama zayıf değilim. Bir daha asla kimseyi sevmeyeceğim, bu yüzden ne istersek yapabiliriz Rune, sadece... kalpler birbirine bağlı olmasın, tamam mı?"

Gözleri kısılıyor ve dillerimiz dans ederken, birbirimizin günahkâr tatlarını tadarken beni derinden öpüyor. "*Kalp takmak yok. Hadi seni odana geri götürelim.*" Sıcak dudakları dudaklarımdan ayrılıyor ve ayrılığımızdan dolayı üşüdüğümü hissediyorum.

"Keşke hep konuşabilsek. Sesini, sessizliğini sevdiğimden daha çok seviyorum." Bana gülümsüyor ve beni yerden kaldırıyor, yırtık elbiseyi omzunun üzerinden atıyor, böylece az önce ne yaptığımızın hiçbir kanıtı kalmıyor. Gömleğini çıkarıyor ve özür dilercesine kaşlarını kaldırarak üzerimi örtmem için bana uzatıyor. Tanrım, o çok mükemmel. Gömleği üzerimde kocaman duruyor ve beni o kırmızı elbiseden daha fazla örtüyor.

Koridora açılan kapılara doğru yürümeye başladık ve göğsüm alev aldı.

İrkildim. Öfkeyle yanıyor. Tanrım, bağ.

Arulius biliyor.

Rune'a kendimi o kadar kaptırmıştım ki, bağ tüm duyguları Arulius'a gönderiyor olmalıydı.

"Rune... Arulius biliyor," diye ısııyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Midem bulanıyor. Güçlerim bu kadar zincirlenmişken kimseyi koruyamam. Sadece küçük bir bıçağı idare edebilirim ve Arulius'a karşı durabilen birini hiç görmedim.

Rune umurunda değilmiş gibi sırtıyor.

"Çok kızacak. Hâlâ görünmez miyiz?" İşkence odasından çıkarken gerildim. Her yerde insanlar var; festival sona ermiş olmalı. Şimdi yaratıklar görevlerine geri dönüyor ve diğerleri yatmaya gidiyor.

Benim üçüncü bir gözüm yok, ama Rune'un saçının görünüşüne bakılırsa muhtemelen unutulmaya terk edilmiş gibi göründüğümü biliyorum, bu yüzden insanlar bize bakmadığında hala görünmez olduğumuzu *biliyorum*.

"Tanrılara şükür, hadi acele edip yatağa gidelim." Kalenin bizim kanadına doğru koşuştururken gülüyorum.

Elodie

Rune bu gece benim odamda kalıyor ve sesini şimdiden özlemiş olsam da biraz sessizlikten memnunum. Zihnim bugün olan her şeyle dolup taşıyor.

Festival, Rune'un görünmez olma ve telepatik olarak konuşma yeteneği, Nesbrim'deki Kastian, bodrumdaki kafatası, Rune'un aleti - hayır, hayır, bunu düşünmeyin.

Ama Kastian'ın burada ne işi var? Violet'le... Dişlerimi sıkıyorum ve duygularımı fazla belli etmemeye çalışıyorum. Rune arkamda, göğsünü sırtıma yaslamış yatıyor ve nefesleri yavaş. Onu gerçekten uyandırmak istemiyorum.

Kara kanatlı Eostrix'im bana ihanet etmezdi, Arulius'un yaptığı gibi. Ama bir parçam o kadar yırtılmış ve harap olmuş durumda ki, hangi ex- planation'ı yaratırsam yaratayım, zihnimde her zaman, *her zaman* şüphe olacak. Arulius'un benden çaldığı güven yüzünden ruhum kararmış gibi hissediyorum. Dünyayı daha parlak gözlerle gördüğüm zamanları özleyorum... beni gerçekten sevenlere inandığım zamanları.

Kelimelerin anlatamayacağı türden bir acı. Bu süreçte kaybedilen kanla birlikte hissedilir.

Tatlı Kastian'ıma bile güvenemiyorum. Bir parçam bu konuda çok kötü hissediyor ama yapacak bir şey yok.

Göğsüm hâlâ öfkeyle zonkluyor. Arulius kızgın, ama Violet'in onu buraya girmekten ve kardaki kan damlalarımı öldürmekle tehdit etmekten alıkoyan her ne halt ediyorsa onunla meşgul olmalı.

Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım.

Rune kıpırdamasın diye yatakta yavaşça dönüyorum. Hiç bana göre olmayan bir şey yapıyorum. Ama tanrım, şu anda endişemi yatıştırmak için her şeyi yaparım.

Rune'u izliyorum.

Bana birçok kez yaptığı gibi onu izliyorum. Sessizce ve hiç çekinmeden. Derin nefes alışını izliyorum. Güzel siyah kirpikleri solgun yanaklarını yumuşacık gösteriyor.

Burada olmak istiyorum. Nesbrim'de değil. Yaşam ve Şafak Tanrıçası olarak değil. Burada, bu yatakta onunla olmak istiyorum.

Benim sessiz ve sevimli Rune'umla.

Huzurlu yüz hatlarına doyduktan sonra kendimi göğsüne iyice yaklaşıtıyorum. Ona yakın olmak istiyorum, olabildiğince yakın, çünkü *hiçbir şeyin* sonsuza kadar sürmediğini öğrendim.

Hiçbir şey. Sonsuzluğun mümkün olduğu bir dünyada bile.

Bu anın ne kadar süreceğinden emin olamıyorum. Bu yüzden elimden geldiğince sıkı tutunuyorum. Asla bırakmamak için çaresizce.

"Elodie."

Ormanımın bataklık bölgelerinde yuvarlanırken pantolonum soğuk çamurla kaplanıyor. Neden yine İhtiyar Bruno'nun evine doğru koştuğumu bilmiyorum ama koşuyorum.

Çok korkuyorum. Margo'nun sıcak nefesleri, yolu gösterirken sert havaya karışıyor.

"Sonsuza kadar kaçamazsın. Hepimiz bunun nasıl biteceğini biliyoruz," diye sesleniyor annemin ürkütücü sesi gölgeli ormanda bir yerlerden.

Panik damarlarımda dakikada yüz mil hızla pompalanıyor. Kalbim her an duracakmış gibi hissediyorum ama İhtiyar Bruno'nun evini görebiliyorum.

"Devam et, Margo! Başarabilirsin!"

Dönüp yorgun gözlerle bana bakıyor ve tamamen duruyor. Duruyorum, çamurda kayıyorum - hayır, bu kırmızı. Hiç de çamur değil.

Her şey kırmızı, çamurlu ve soğuk, çürüme ve ayazla karıncalanıyor. Gözlerim tekrar Margo'yu buluyor, vücudu koştuktan titriyor ve her zaman olduğu yerde kanamaya başlamış bile. Vücudu yana düşüyor ve ben çığlık atıyorum.

"Neden... Sadece uyanmak istiyorum. Lütfen. Lütfen buna bir son verin," diye ağlıyorum ve ellerimdeki kan ve çamuru silmeye çalışıyorum. Kafamı kaldırdığımda, iki karanlık figürün yavaşça ormanın örtüsünden çıktığını görüyorum, her birinin elinde bıçaklar var.

Ama acı göğsümde zonklamaya başladı bile. Aşağı bakıyorum. Kan düzenli bir şekilde akıyor. Çoktan bıçaklanmışım ve kalbim dünyaya kızgınmış gibi benden hayat pompalıyor. Elimde bir kase var... ve ortasında bir kafatası var, nabızı atıyor, sızdırdıklarını emiyor.

Beni yiyip bitiriyor.

Sırtım soğuk terle kaplı ve nefeslerim keskin ve düzensiz. Rune üzerimde, kocaman gözleriyle beni yatağa yapıştırıyor. Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Rune?" Boğazım düğümleniyor. "Rune, neler oluyor?" Bana bakıyor, elleri bileklerime o kadar sert bastırıyor ki biraz acıyor. Yüzümü buruşturuyorum ve o bunu kaçırmıyor.

Az önce gördüklerini aklından çıkarmaya çalışır gibi gözlerini kırıştırıyor ve beni yavaşça bırakıyor. Uzanmaya devam ediyorum ve yüzünü ovuşturup koyu renk saç tellerini geriye atarken onu izliyorum.

Tekrar deniyorum. "Sorun ne? Ne oldu?" Rüyamdaki panik hâlâ damarlarımda dolaşıyor ama sakinleşiyor.

Kollarının beni tekrar bulmasına izin veriyor ve oturmam için beni yukarı çekiyor, başımın arkasını kavırıyor ve beni aşıkılmışım gibi kucaklıyor. Beni çektiğinde, bu sadece beni öpmek içindi.

"Neler oluyor, yavrum? Neredeyse her gece kabus görüyorsun. Bana kendin anlatmaya karar verene kadar bekledim ama bunun devam etmesine izin verebileceğimi sanmıyorum."

Kabuslarımı biliyor muydu?

"Biliyor muydun? Bekle, yani içeri daldığın o ilk gece..." Gözlerim açılıyor. O gece sonunda anlam kazandı. Bana sempatik bir bakış atıyor ve suçlulukla başını sallıyor.

"Ne olduğunu anlayamadım. Saldırıya uğradığını sandım ve sonra bana çok kızgın görüldüğün için sinirlendim." Tanrım.

Sanırım bu son noktayı koyuyor.

"İyi misin?" Başımı salladım. *"Sen kötülüğün ta kendisiydin, yavrum. Kötülüğün vücut bulmuş halisin."*

Tüm varlığım boyunca böyle bir dehşeti sadece bir kez gördüm."

Gözlerim fıldır fıldır açılıyor, dehşetim ve şaşkınlığım onunkilerle dans ediyor.

Geri çekiliyorum. "Ne demek *kötülük*? Ben Yaşam Tanrıçasıyım, yoksa notu mu kaçırdın?"

Bana kaşlarını çatıyor, her zaman çok ciddi. Ama Rune yine de bana doğru eğiliyor, dillerimiz hevesle birbirini arıyor. *"Küstahlığı bırak. Bu normal değil... Bir terslik var. Rüya mı görüyordun?"*

Rüyamın daha karanlık, daha korkutucu kısımlarını aklımın bir köşesinde tutmaya çalışıyorum ama küçük bir baş sallama hareketi yapabiliyorum. Rune kıpkırmızı gözleriyle bana bakıyor ve ben de onlara bakarken onu nasıl bu kadar unutulmaz bulduğumu merak ediyorum.

"Uyumaya devam edebilecek misin?" Ayağa kalkıp kazağını başına çekmeden önce beni yanağımdan öpüyor. Başımı sallıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Gidiyor musun?" Sesim çok çaresiz çıkıyor ve bundan nefret ediyorum ama... "Yalnız kalmak istemiyorum."

Kapımın önünde durdu ve bana baktı. Kırık organım onun bakışlarındaki ıstırapla zonkluyor. Onu bu kadar mı korkuttum? Göğsümü tutmamak için ellerimi çarşafın içinde yumruklamak zorunda kalıyorum.

Tek görebildiğim kasvetli bir bakış ve sonra kapıyı açıyor. Odasına girdiğini duyuyorum. Yatakta daha fazla doğruluyorum ve masasını karıştırıp bir şeyler alıp odama dönerken onu dinliyorum. Işığı yakıyor ve ben parlak istilaya karşı irkiliyorum.

Beyaz bir bezi yere koyuyor ve bana uyku dolu bir gülümseme veriyor. Yorgun görünüyor, sanki birden fazla uykusuz gece geçirmiş gibi ve midem suçluluk duygusuyla sıkışıyor.

"Bu ne için?"

Yatağın üzerinde diz çöküyor ve beni öpmek için çenemi yukarı kaldırıyor. *"Dövme yaptırmak istediğini söylemiştin, değil mi?"*

Kalbim yerinden fırlıyor ve kâbuslarım zihnimin en ücra köşelerinde kaybolmaya başlıyor. "Bunları kendin mi yapıyorsun?" Gözlerim açılıyor ve tüm mürekkebine yeni gözlerle bakıyorum. Koyu renk girdaplar teninin üzerindeki unutulmaz gölgeler gibi görünüyor, sanki tüm şeytanlarını bir hikaye gibi vücuduna çizmiş gibi. "Çok harikasin, biliyor musun?"

Dudakları gururlu bir sırıtışla kalktı. "Bunu sihirle mi yapıyorsun?"

Başını sallar ve elini kaldırır. İşaret parmağı koyu kırmızı aurasıyla parlar ve bu aura ince bir bıçak şeklinde keskinleşir. Diğer elini kaldırıyor ve orta parmağını kesiyor. Ona çılgınca bir ayin yapıyormuş gibi bakıyorum, çünkü diyarların insan tarafında bunu böyle yapmıyorlar.

Beni öpmek için eğiliyor ve dudaklarını tekrar hissetmek için sabırsızlanıyorum. *"Kanım teninde yanacak ve bir dövme olarak kalacak. Nereye yaptırmak istersin, yavrum?"*

Titriyorum ve geri çekiliyorum. "Acıyacak mı?" Kaşlarım çatıldı. Muhtemelen yaşadığım diğer acılarla kıyaslandığında acımayacağını biliyorum. Lanet olsun, ölümü ve Violet'in işkencesini yaşadım, o kadar da kötü olamaz.

Bana sempatik bir bakış atıyor ve hafifçe başını sallıyor.

"Tamam, sanırım bunu yapan sen olduğun sürece sorun yok." Ona sıcak bir şekilde gülümsedim. "Omurgamdan aşağı bir tane yapabilir misin?"

Rune düşünceli bir şekilde başını sallar ve daha fazlasını bekler.

Bir an düşündüm. "Beni sanatla şaşırt." Gözleri eğlenceyle doluyor ve gömleğimi başımın üzerinden çekip yere atarken gülüyorum. Sırtıma tam erişim sağlayabilmesi için kanatlarımı kollarımdan yukarı doğru açıyorum.

Parmakları göğüs kafesimde usulca kayıyor ve kurtulmaya çalışan kahkahamı bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. Tanrım, gecemi böyle hayal etmemiştim ama bunu dünyalara değişmezdim.

Rune ıslak parmağını omurgama bastırıyor ve anında ısınıyor, kalbime yapmayı başardığı gibi tenimi yakıyor. O sırtımı çizirken ben dişlerimi sıkıyorum. Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok ama o bitirdiğinde dışarıda gökyüzü biraz aydınlanıyor, yani sabah çok uzakta değil.

Kamburunun üzerine oturuyor ve ellerini beyaz bir beze siliyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Eee? Berbat ettin mi?" Alaycı bir şekilde soruyorum ve o da sanki *yapmış* gibi genişçe gülümsüyor.

Gülüyorum ve duvara dayalı aynama bakmak için zıplıyorum. Bir duygu dalgası içime çökerken nefesim ciğerlerimden çalınıyor.

Omurgam kadar uzun bir çam ağacı. Ağacın ortasında, dalların üzerinde yatan bir Pine Hollow yavrusu var, beyaz ve kıvrılmış, uyuyor. Bana Margo'yu düşündürüyor. Eski ormanımı ve onun bana yavru dediği şeyi.

Dönüp gözlerimde yaşlarla ona bakıyorum. "Genç Hollow hakkında ne düşündün?" Kapüşonlu gözlerle bana doğru yaklaşırken sesim titriyor.

Bu sefer beni öpmek için eğilmiyor, onun yerine sırtımdaki dövme ısınıyor ve sesi zihnime doluyor. Omurgamdaki kanı sayesinde birbirimize bağlıyız. *"Beni Pine Hollows'a getirdiğinde, sürünün arasında bir yavru gibiydin. Onları çok seviyorsun ama yine de daha büyümen gereken çok şey var. Dünya için hâlâ çok yenisin, yavru. Bu dövme sen büyüdükçe büyüyecek."*

Senin gibi büyüyecek derken neyi kastettiğini bilmiyorum ama sözleri bilincinden benimkine damlıyor ve bu çok hoş. Bunun ne tür bir büyü olduğu umurumda değil, unutulmaz bir şekilde büyülü ve *benim*. "Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim." Gülümsüyor ve hiçbir şey olmamış gibi başını sallıyor ama bunun benim için gerçekten ne kadar önemli olduğunu bileceğini hiç sanmıyorum.

Elodie

T Kar nihayet hafifledi ve kalp krizi geçirmeme iki saniye kaldı. Kol bu sabah beni almak için kapıma geldi. O Rune'u yatakta benimle görünce şok oldu, ama bu konuda konuşmak yerine işkence odalarına gitmemizi emretti ve Rune'a bir bakış atarak bu konuda daha sonra konuşacaklarını söyledi.

Giyindikten sonra Rune bana eşlik ediyor ve yol boyunca sessiz kalıyoruz.

Bunu ona karşı kullanmamaya çalışıyorum. Biz sadece gardiyan ve mahkumuz, tamam mı? Ama bugün midemde korkunç, çürüyen bir his var. Dün gece Kastian'ı gördüm... ve içimden bir ses onun orada beni bekleyeceğini söylüyor.

Violet'in gözleri önünde kanımı emişini izlediğini düşündükçe içim ürperiyor. *Lütfen, bunun dışında herhangi bir şey.* Parmaklarım endişeyle karıncalanıyor ve keskin köpek dişlerimle dudaklarımda delikler açıyorum.

Wren ve Moro nerede? Hâlâ beni kurtarmaya mı çalışıyorlar yoksa... yoksa hepsi hayatına devam mı etti? Bir an için hayal ediyorum. Hollow's Grove'da mutlu ve huzurlu. Nes- brim olan bu cehennemden uzakta... Ama sanırım Moro Hollow'lar olmadan mutlu olamazdı.

Kapılara ulaşıyoruz ve ben onları açamayacak kadar gerginim. Beni her zamanki gibi dikkatle izleyen Rune'a bakıyorum.

"İyi olacaksın. Ben burada olacağım."

Omurgam ısınırken irkiliyorum, aramızdaki bu kolay bağlantıya hâlâ alışamadım. Dövmenin sıcaklığı azalırken ona gülümsüyorum.

"Ben hazırım..." Tamamen hazır *değilmişim* gibi mırıldanıyorum.

Kapıları açıyor ve her şeyi siktir ediyor, fikrimi değiştiriyorum. Beni odama geri götür, çünkü bunu yapamam.

Kastian odanın ortasında duruyor, okyanus gözleri başka kimsenin görebileceği bir şey kalmadığından emin olana kadar bana çarpıyor. Kalbim yere düşüyor ve yemin ederim onu gerçekten duyabiliyorum. Beyaz saçları eskisinden biraz daha uzun ve teni hafızamda olduğu gibi pırıltılı ve güneş öpücüğü gibi.

Ruhum bu birlikteliğe ağlıyor. Onu burada, gözlerinde böylesine somut bir ıstırapla bana bakarken görmek beni paramparça ediyor.

Rune beni odaya girmeye ikna etmeye çalışıyor ama kemiklerim olduğu yerde donup kalıyor. Ölüm Tanrımın görüntüsü beni titretiyor. Birbirimizin gözlerinin içine baktığımız ve başka bir hayatta birbirimizi bulmaya söz verdiğimiz son anlardaki kadar güzel.

Sadece altı aydan biraz fazla olduğunu biliyorum... ama sanki çok daha uzunmuş gibi geliyor. Ben aynı Elodie değilim... Artık farklıyım ve onun yeni beni kabul edebileceğinden emin değilim.

Bir öksürük beni transımdan çıkarıyor ve aniden odadaki herkesin beni beklediğinin farkına varıyorum. Violet'in kıpkırmızı gözleri, yüzümdeki dehşet ifadesi karşısında adeta parlıyor.

Arulius bana doğru adım atıyor ve Rune'a dün gece bağ aracılığıyla gönderdiğim her şey için ceza vaat eden bir bakış atıyor. Kan bağıyla bağlı Eostrix'im beni uzaklaştırıp odanın içine çekerken dişlerimi sıkıyorum. Bacaklarım gelişigüzel çalışıyor. Taze yağmur kokusu üzerime siniyor ve ona yakın olma isteğimi bastırıyorum.

"Sana ne demiştim aşkım? O Dreadius'u *öldüreceğim*."

Bu beni sersemliğimden kurtardı.

Elimi onunkinden çekiyorum ve bu tüm odanın dikkatini çekiyor. "Ona elini bile süremeyeceksin, *Arulius*." Ametist gözleri cüretkârlığımla parlıyor ama umurumda bile değil. Evrenin *bana ait* olan bu son küçük parçası için savaşacağım.

Rune bana ait. Kimsenin benim için çok şey ifade eden sessiz muhafızımı benden almasına izin vermeyeceğim.

Arulius hınzırca gülümseyerek tüylerimi diken diken ediyor ama ben k e n d i m i tutuyorum. Benim iyileştirme gücüm onda olabilir ama onun yok.

savaş auramı ya da irademi kontrol edemezsin.

Gözlerim Kastian'a kayıyor. Kaşlarını çatarak izliyor ama olduğu yerde, Violet'in yanında sabit duruyor. Lanet olası Eostrixes. Şu anda kime güvenebileceğimi bilmiyorum. Benden başka kimseye, bu kesin.

Altın Eostrix'im bana o kadar yaklaşıyor ki göğüslerimiz birbirine değiyor. Beni hafifçe geri itiyor ama ben ona meydan okurcasına dişlerimi gösteriyorum.

"O zaman şimdi ölmesini mi tercih edersin? Harika seçim, aşkım."

Kendini beğenmiş ses tonu beni tamamen çılgına çevirdi. Neden bu kadar çılgınca davranıyor?

İçimde çok fazla öfke ve nefret birikiyor. Bir zamanlar sevgi ve merakla dolu olan kalbim şimdi çok ağır ve yorgun. Şiddetli ve intikama aç.

"Ona dokunursan seni *mahvederim*."

Gözlerimiz ateşle kilitleniyor - birbirimizin iradesini sınıyoruz ve o blöf yaptığımı düşünüyor.

"Rune, buraya gel. Dizlerinin üzerine çök, *Dreadius*."

Rune itaatkâr bir şekilde emirleri yerine getirip Arulius'un önünde dizlerinin üzerine çöküp hiç tereddüt etmeden bana bakarken dişlerimi sıkıyorum. Sanki hayatının hiçbir önemi yokmuş gibi.

Arulius uğursuz bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor ve aurasını ortaya çıkarıyor, cehennemden çıkarılmış sıcak metal gibi altın renginde parlıyor. Kıymetli muhafızım yumuşak kırmızı gözleriyle bana bakarken bıçağı Rune'un boğazına dayıyor ve bana karşı hissettiği sıcaklık ve şefkatin ışıldamasına izin veriyor.

Omurgamdaki dövme ısınıyor. "*Sorun yok, yavrum*."

SIKTIR ET.

Kimin bu lanet olası nota ihtiyacı var bilmiyorum ama artık gücü olmayan zayıf Yaşam Tanrıçası olmaktan bıktım. Elbette, Arulius beni dirilmem için zincire vurmuş olabilir ama yine de en çok istediği şeyi alabilirim. *Hepsinin* en çok istediği şeyi.

Nefes nefese bir iç çekiyorum ve ardından derimin altında karanlık bir his kaşınırken manik bir kahkaha atıyorum. Odadan birkaç nefes sesi yükseliyor ve Arulius'un mor gözleri şokla doluyor. Rune bile bana endişeli ve sessiz bakışlarını yöneltiyor.

İçimden bir öfke elinin uzandığını ve ruhumu sardığını hissediyorum. Uğursuz ve karanlık, sanki bir lanet gölü zihnimi tüketiyor ve beni nefretinin derinliklerine sürüklüyor.

Kemiklerime kadar ürperiyorum ve kıpkırmızı bir aura ile doluyorum. Zeytin tenim küllü bir is siyahına dönüşüyor ve tırnaklarım kuzgun pençeleri gibi uzuyor.

Şu anda biraz aklım başımda olsa altıma sıçardım ama sanki kendi içimde bir yolcuym. Murph'ün öldüğü zamanki gibi, ama bu çok daha karanlık.

Oda kararıyor ve uzak duvarlardaki muhafızlar çığlık atmaya başlıyor. Violet bağırarak emirler yağıdırıyor ama hepsi mırıltı gibi geliyor. Kimsenin söylediği hiçbir şeyi anlayamıyorum, tek görebildiğim Gazap Tanrısı ve Rune'umun boğazına dayadığı kılıç.

Ve ben. Lanet olsun. Nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

"Elodie? Bu da ne böyle?" Arulius bana ters ters bakıyor ama gözlerindeki korku titreşimi onu ele veriyor.

Tekrar gülüyorum ve yeni keskin pençelerimi karanlık tavana doğru kaldırıyorum. Oymak, koparmak, bükmek ve öldürmek için mükemmeller. Zihnimi bulandıran bir gölge var ve beni ele geçirmesine izin vermem için çağırıyor.

"*Arulius. O gece benden sakladığın kan bağıyla ilgili şey neydi? Hatırlıyor musun? Artık kaderimizin birlikte olduğunu.*" Pençelerim göğüs boşluğumun derinliklerine, kaburgalarım ve içindeki et kafesine doğru ilerlerken, benim için çok işe yaramaz olan kırık organımı tutarken gözlerimi ona dikiyorum. O kadar değersiz ki, Arulius denen illetten hepimizi kurtarmak için onu söküp atmaya hazırım.

Eostrix'in gözleri şişiyor ve dizleri yere çarpıyor, elleri kalbine doğru uçarken kiremitlere çarpan kemiklerin çıkardığı grotesk ses duyuluyor. Oda sessizleşiyor ve Arulius'un gözleri dehşet içinde bana bakarken açılıyor. Acı göğsümde zonkluyor ama işe yaramaz organı daha sıkı kavıyorum, dayanılmaz bir acıyla ağzının kenetlenmesinin ve göğsündeki delikten sıcak kan fişkırmasının tadını çıkarıyorum.

"Her şeyi hemen şimdi bitireceğim. Hemen şimdi, istediğin bu mu?" Histerik bir kahkaha daha attım ve gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü.

Korkuyorum. Ne halt ediyorum ben? Neler oluyor?

Ama elimde değil. İçimde kötü bir şey beni ele geçirdi.

Nefret o kadar güçlü, o kadar ezici ki, ona karşı güçsüzüm. Kendi pençelerimin kalbimi parçaladığını hissedebiliyorum, tam o sırada dudaklar benimkine çarpıyor, gölgenin hakimiyetini kırıyor ve odağımı ele geçiriyor.

Kardaki bir damla kanım, kışın ortasında vahşi bir alevden başka bir şey değilmişim gibi söndürüyor beni.

Bir anda göğsüm sıkışıyor ve acı beni bütünüyle yutuyor. Uzun, keskin pençelerin göğsümün içinde geri çekildiğini ve derimin normale döndüğünü hissedebiliyorum. Rune beni yere indiriyor ve gölgeler geri çekilirken oda aydınlanıyor.

Her şey panik içinde ve gürültülü. İnsanlar bağırıp çağırıyor, Violet emirler yağdırıyor ve ben tavana bakarken güzel Ölüm Tanrımı görüyorum, muhteşem beyaz saçları tıpkı uzun zaman önce abanoz boynuzlarının üzerine düştüğü gibi kusursuz bir şekilde düşüyor.

"Kastian," diye mırıldanıyorum. Her şey çok bulanık. Ne oluyor?

O neden burada?

Dudaklarını bir kelime söylerken yakalıyorum. Kargaşadan duyamıyorum ama nerede olsa bilirim, özellikle de onun dudaklarından.

Elodie.

Taze leylak ve lavanta kokuları duyularımı dolduruyor. Yumuşak çarşaf ve benim olamayacak kadar rahat olduğumu bildiğim bir yatak beni uyandırıyor ve başımı kaldırıp bana bakan bir avuç yüzle karşılaştığımda neredeyse çılgılık atacağım. Violet bakışlarındaki karanlıkla beni izliyor ve bu beni hasta ediyor.

Hızla doğruluyorum, hafızam geri gelirken örtüyü de kendimle birlikte çekiyorum. İşkence odası, benim çıldırmam ve... Ellerim havaya kalkıyor ve normale döndüklerini görünce iç çekiyorum.

Gözlerim tekrar yukarı kayıyor ve Violet'e bakıyorum. Üzerinde yıldızsız bir geceden daha karanlık ipek bir elbise var ve yatağın kenarında oturmuş bana bir mucizeymişim gibi bakıyor. İşkence odasında başıma gelenler hoşuna gitmişe benziyor.

"Neler oluyor?" Onun yanından geçip odadaki diğer yüzleri inceliyorum. "Rune nerede?" Dreadius'umu sorarken Kastian'a bakıyorum ve yüz ifadesindeki acıyı kaçırmıyorum.

Violet odanın diğer tarafına doğru başını sallıyor. Kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmış beni izliyor. Üzerimden bir rahatlama akıyor ve göğsümdeki ağrıyı dindirmek için her şeyimi harcıyorum.

Tanrıya şükür iyi.

"Bize neler olduğunu anlatacak mısın?" Violet gözlerini bana diyor ama içinde çok daha hevesli bir şey var.

bakışlarında eskisinden daha fazla.

Odadaki herkese bir kez daha bakıyorum. Kol, Violet'in arkasında duruyor. Willow, Naminé, Kastian ve diğer birkaç tanıdık muhafız dışarıdan getirilmiş gibi görünen sandalyelerde oturuyor. Omuzlarında erimiş kardan kaynaklanan ıslak lekeler var. Ne zamandır dışarıdayım?

Ellerime bir kez daha bakıyorum. Tırnaklarımın altında küçük kurumuş kan izleri var ama onun dışında temizim.

"Bilmiyorum." Kastian'a bakıyorum, hâlâ *bunun* tam olarak ne olduğundan emin değilim. Onu sevmeme rağmen, ona güvenmiyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Bakışlarımı kesmiyor ama dudaklarını mühürlü tutuyor. Beni kurtarmaya gidiyorsa, festivalde onunla eğlenmek yerine düşmanlarımızla savaşıyor olmamız gerekmez miydi?

Violet öne doğru eğiliyor ve işaret parmağıyla alnıma dokunuyor. "Sana birkaç dakika vereceğiz." Bana göz kırptıyor. Kaltak sinirlerimi nasıl gereceğini iyi biliyor. Eğer onu gerçekten burada benimle yalnız bırakıyorsa, o zaman ona güvenen birimiz var demektir.

Violet ve korumalarının gidişini dikkatle izliyorum. Sadece Kastian ve Rune kalıyor. Kızıl erkeğime baktığımda, sanki gidip gidemeyeceğini soracağımı biliyormuş gibi başını sallıyor.

Tamam, her neyse.

Oda birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra Kastian bana doğru geliyor, yatağın kenarına oturup bir elini benimkinin üzerine koyuyor, abanoz kanatları arkasındaki yatağın üzerinde duruyor. Tenim onun dokunuşuna anında tepki veriyor, ısınıyor ve boynumdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Seni çok özledim, Elodie. Hiçbir zaman sana sahip olamamanın boşluğunu iyileştiremez." Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama onun beni izlediği kadar ben de onu dikkatle izliyorum. Tedbirli davranıyorum. Bunu biliyorum, muhtemelen hatırladığı Elodie'nin soğuk ve içi boşaltılmış bir versiyonu olduğumu biliyorum, ama şu anda olduğum kişi bu. Olmam gereken kişi... Ve yeni ben de umurunda değil.

"Ben de seni özledim..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve onun masmavi gözleriyle buluşuyorum, tıpkı bıraktığım gibi çok derin ve yalnız. "Ama neden buradasın? İşte böyle... Benim için geleceğini umuyor ve hayal ediyordum ama seni festivalde Violet'le gördüm." Güvenli ağıma dönüp bakıyorum. Rune'un kırmızı bakışları sabit ve beni anında rahatlatıyor.

Kastian başını eğiyor. Elimi pembe yanağına götürürken muhteşem saçlarının beyaz tutamları alnına düşüyor, dokunuşum için çaresiz. Göğsüm ağrıyor ve bana tekrar baktığında artık kendimi tutamıyorum. Ona doğru hamle yapıyorum, sıkıca sarılıyorum ve asla bırakmak istemiyorum.

Kolları beni sarıyor ve ben birkaç damla gözyaşı dökerken o beni kucağında sallıyor. Sage duyularımı dolduruyor, onun güzel ve sonsuz bir dozu. Onu tekrar gördüğüm için çok mutluyum. Ölüm Tanrımı gördüğüm için. Omzuma öpücükler kondururken elini yatıştırıcı bir şekilde omurgamda gezdiriyor.

"Senin için *her şeyi* yaparım. Bunu bilmeni istiyorum." Kucaklaşmamızdan çekildi ve ben bir inilti çıkardım, ona tekrar tutunmaya çalıştım ama beni durdurdu. "Elodie, bana bak."

Durdum ve bulanık gözlerle ona baktım.

"Seni kurtarmak için buradayım ama bu zaman alacak. Ben... Violet ile bir anlaşma yaptım ve bu gerçekten zor olacak..." Saçlarımı okşuyor ve gözyaşlarımı siliyor. "Çok zor olacak ama sonunda bu işin içinden çıkacağız. Bana güvenmelisin, tamam mı?"

Güven.

Bu lanet olası dünyadaki her şeyden çok bu kelimedenden nefret ediyorum.

"Yapamam... Benden bunu isteyemezsin." Yanaklarımdan yeni yaşlar süzülüyor ve başımı sallıyorum. "Yapamam, Kastian... Ben sadece-"

Beni tekrar sıkıca kucaklıyor ve başını yavaşça benimkine doğru sallıyor. "Kahretsin, çok üzgünüm Elodie. Anlıyorum... Sormamalıydım. Yine de yapabileceğini sana *kanıtlayacağım*. Güvenini kazanacağım ve bunu asla bozmayacağım. Gerekirse kalbinin son parçasını da alırım, tamam mı? Ben buradayım... Her zaman burada olacağım." Ellerini nazikçe saçlarımda gezdiriyor ve ben onun ellerinde çözülüyorum.

"Onunla nasıl bir anlaşma yaptın?" Yumruklarımı sıkıyorum, gerçekten bilmek isteyip istemediğimden emin değilim.

Tereddüt ediyor ama sonunda mırıldanıyor: "Söylememekle lanetlendim..." Kollarında geriliyorum ama elini hızla sırtımda gezdiriyor. "Sana zarar vermeyeceğim Elodie... Asla. Bunu sadece onun sana olan kana susamışlığını kırmak için kabul ettim. Benden istediğini aldığında, ikimiz de gitmekte özgür olacağız."

Sözleri beni rahatlattı ama ağlamamak için yeterli değil.

Kastian'ın burada olması soğuk kalbimi öbür dünyanın donmuş çukurlarından çıkarmaya başladı bile. Belki de uzun zaman önce gözden kaçırdığım şeyi nihayet hissettiğim içindir.

Umut.

1W

Elodie

Violet ve diğerkleri odaya geri döndüler ve yatağımın kenarında durdular. Karyolanın üzerinde öne doğru eğiliyor ve uzun tırnaklarını sabırsızlıkla meşe ağacına vuruyor. Okuyamıyorum ama bir şeyler planladığını biliyorum.

"Bağlanma yok Kastian. Tatlı Elodie'mizi kan itici bir lanete maruz bıraktım. Sadece Dreadius muhafızından alabilir." Eostrix gözlerini Rune'a çeviriyor. Onu ilk kez karda kırmızı damlamın kenarında görüyorum.

"Onu Arulius'tan bu kadar kararlılıkla korumasının nedeni bu olmalı." Bakışlarını üzerimde ısıtıyor. Eskisi gibi kıskançlık duygularının kabarmamasına şaşıyorum. Wren'den içki içmeme çok kızmıştı.

Şimdi daha iyi arkadaş olup olmadıklarını merak ediyorum. Bunu planlamak için mi birlikte kaldılar? Margo'ya kim bakıyor? Tüm bu sorular kalbimi acıtıyor.

Elini benimkinin üzerine koyup beni konuşmaya geri getirdiğinde yanaklarım ısınıyor. Bu doğru... Kimsenin Rune'u incitmesine izin vermeyeceğim. Hepsi *gibi* o da benim. Hiçbirinin gitmesine izin verebileceğimi sanmıyorum. Kastian ve Arulius'un bunu nasıl karşılayacağını merak ediyorum.

"Arulius nasıl?" Onu da düşündüğümü fark ettikten sonra sonunda boğuluyorum.

Violet kaşlarını kaldırıp sırtıyor. "Canım, neredeyse kendi kalbinle birlikte onun kalbini de söküyordun. Sen de aynı şeyi hissediyor olmalısın, değil mi? *Sen* nasıl hissediyorsun?"

Haklı. Kendime odaklanmak için bir an duruyorum.

"Kendimi iyi hissediyorum."

"İşte cevabın. O iyi, sadece her ne yaptıysan ondan sarsıldı. Bu da beni asıl soruma geri getiriyor, Elodie. Bugün işkence odalarında ne yaptın?"

Sanki ben biliyorum da.

Pençeleri ve is rengi deriyi hatırlıyorum... uzun, siyah tırnaklar ve ruhumun duvarları içinde çok ama çok fazla nefret ve öfke.

"Gerçekten çok kızmıştım ve sonra... yok oldum. Gücüm beni kontrol edene kadar öfkemde boğuldum, ama benimmiş gibi hissetmedim. Bu..."

"Karanlık," diye mırıldanıyor Kastian, gözlerini endişe kaplıyor ve beni böyle görmek zorunda kaldığı için bile midem bulanıyor.

Violet dilini şaklatıp yataktan kalkmamı işaret etmeden önce birkaç dakika daha beni inceliyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ama çarşaflardan sıyrılıp ayağa kalkıyorum.

"Beni neden bu odaya getirdiniz? Burası neresi?" Beyaz duvarlara uzun uzun bakıyorum ve damağımda dans eden lavanta ve leylakları içime çekiyorum.

Willow onun yanında alay eder. "Sanki seni şatonun kirli tarafına kadar taşıyacaktıymışız gibi. O hizmetçiler için."

Tamam.

"Bunu sadece kendi kanının tadına bakmış olan Eostrix söylüyor," diye karşılık veriyorum.

Naminé kahverengi saçlı Eostrix'in yanında kıkırdıyor. Willow'un yeşil gözleri bana dik dik bakıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Peki *bu* ne anlama geliyor? Ben *safım*, seni küçük pis-"

Kastian ona, "Boğazını parçalamadan önce kapa çeneni," diye homurdanıyor. Yüzündeki kötü ifadeyi anında silkeliyor ve yüz hatlarını düzeltiyor.

Violet gülümsüyor, belli ki bugün çok eğleniyor. "İşte bu kadar. Kastian, seni savaş odasında görmek için sabırsızlanıyorum. Arulius birazdan bizimle orada buluşacak. Elodie, sen ve Rune kapalı kapılar ardında ne yapıyorsanız gidin onu yapın." Bunu yeni bağlanmış iki Eostrix gibi seviştığımızı ima eden bir tonla söylüyor.

Tanrılar. Çok uzakta değil.

Kastian bana kolayca gülümsüyor, başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Sana söylediklerimi unutma." Başımı salladım, sonra o da diğerleriyle birlikte gitti.

Willow gitmeden önce bana son bir kez dudak büküyor ve tanrım, ayağımı onun kışına öyle bir sokmak istiyorum ki.

Naminé sadece o, ben ve Rune kalana kadar diğerlerinin dışarı çıkmasını bekliyor. Bana doğru koşuyor ve kollarını omuzlarıma atıyor. Gülümseyip kucaklamasına karşılık vermeden önce bir an için afallıyorum. Küllü sarı saçları mis gibi bitkisel sabun kokuyor.

Uzaklaşıyor ve kehribar rengi gözlerini bana diyor. "Burada sana ne yapıyorlar?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sefalet işindeler." Bunların hiçbirisi komik olmasa da sırtıyorum ve o da anında gülüyor.

"Senin için endişeleniyorum! Şaka yapmayı bırak." Beni şakacı bir şekilde geri itti.

Gülümsüyorum ve göğsüme sıcaklık doluyor. "Ben iyiyim, endişelenme, tamam mı? Yakında yine kütüphanede buluşalım." Onu bir kez daha kucaklamak için kendime çekiyorum ve o da beni daha sıkı sıkıyor, sonra çekip giderken bana son bir kez gülümsüyor.

Rune bana başını sallıyor ve elini uzatıyor. Hemen tutup koluna sarılıyorum ve biz de koridordan batı kanadımıza doğru ilerliyoruz.

"İyi olmana çok sevindim."

Homurdanıyor ve bana bakıyor. Kıpırmızı gözleri yorgun ruhum için yumuşak bir iniş.

Omurgam karıncalanıyor. *"Senin sayende."*

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Rune..."

Biraz kaşlarını çatıyor ve önüne bakıyor. *"Dünyayı fetheder ve beni unutturdun. Cesur küçük bir yavru gibi ortalığı birbirine katarsın."*

Kolunu ısıyorum ve dişlerim kazağının içinden derisini delip geçerken inliyor. "Bunu bir daha söylersen seni iki kat daha sert ısırırım!"

Gözlerindeki ateşle bana bakıyor. *"Hangi kısmı? Senin bir velet olduğunu ya da beni unutacağını."*

Onu tekrar ısırmak için eğildim ama koşmaya başladı ve peşinden giderken bir kahkaha attım

Derin, güzel kahkahası odama dönerken yol boyunca kafamı dolduruyor.

Kartopu yüzüme öyle sert çarptı ki kıkımın üstüne düştüm.

Kanatlarım karın içinde kaldı. Tüylerimin her santimi soğuk tüylerle doldu.

Sıcak gözyaşlarım kızarmış yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken bir kahkaha atıyorum. Soğuk burnumu yakıyor ama artık ona kilitlenmiş durumdayım. Kartopumu olabildiğince sert fırlatıyorum ve Rune'un tam yanağına isabet ediyor.

"Ha!" diye bağıyorum bir kulübenin köşesinin arkasına çekilirken. Burada kimin yaşadığına dair hiçbir fikrim yok ama muhtemelen burada bir savaş olduğunu düşünüyorlardır. Ellerim taşlara tırmanan sarmaşıklara dolanıyor ve selamlaşmaya gülümsüyorum.

Kışın bile hayat var ve bugün Nesbrim özellikle büyüleyici görünüyor.

Rune kartopumun saldırısı karşısında neredeyse hiç irkilmiyor ve gözlerinde intikam ateşiyle bana hınzırca gülümsüyor.

Önceden hazırladığı tüm kar cephanesini bırakıp peşimden hücum edince bir çığlık attım. Beni karın içine çekmeden ve bu süreçte ikimizi de gömmeden önce on adım kadar gidebildim.

O kadar çok gülüyorum ki kaburgalarım yanıyor ve o da benimle birlikte zihnimde gülüyor. Onun yüksek sesle güldüğünü duymak için neler vermezdim.

Dün işkence odasında yaşananlar berbattı ama bugün yeni bir gün ve Rune'un kartopu savaşı fikri dâhiceydi.

Saniyeler içinde titremeye başlıyorum ve o altta, ben de göğsünde güvenle yatacak şekilde bizi döndürüyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

O kadar mükemmel ki... her yönden. Siyah saçları karda dökülmüş mürekkep gibi görünüyor ve kıpkırmızı boynuzları ve gözleri ruhumu boyayan kırmızı. Gülümsemesi bulaşıcı ve siyah dövmelemleri ısırılmak için yalvarıyor.

Bir damla kanım.

Ona doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. İkimiz de titriyoruz ama dillerimiz birbiriyle dans ederken çok sıcak.

"O kartopunu suratına çaktım."

Alt dudağını ısıriyorum ve burun delikleri açılıyor.

"Dikkatli ol, yavrum, halka açık bir yerdeyiz ve ben de izleyicilerden hoşlanmıyorum."

Gözlerim açıldı. Rune'un bu tür şeylere bu kadar açık olduğunu düşünmemiştim. Geri çekildim ve ona gülümsedim. "Öyle mi? Ne yapıyorsun-

ne yapacaksın, Rune? Pantolonumu indirip Nesbrim'in ortasında beni becermek mi?"

Burnunu kırıştırıyor ve üst dudağını bana hırlar gibi kaldırıyor ama gülümsemesini engelleyemiyor. Tanrım, bu adam için neler yapmazdım. Ayağa kalkıp tekrar koşmaya başlamadan önce kafasını tekrar karın içine itiyorum.

Kovalanmayı sevmeye başladım. Wren çok gurur duyardı.

Kulübelerin yanından geçip şehrin içinden geçen kanala dalıyorum. Nehir tamamen donmuş ve üstünü hafif bir kar tabakası kaplamış. Birkaç kez kayıyorum, taş köprüünün altından aceleyle geçerken yol boyunca kıkırdıyorum, kendimi ele vermemek için kahkahalarımı tutmaya çalışıyorum.

Tanrım, yüzde yüz beni burada bulacak. Çömelip kollarımı dizlerime **d o l a y a r a k** küçük görünmeye ve saklanmaya çalışıyorum.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra onu kaybettiğimi anlıyorum. "Wren bu oyunda *çok* daha iyiydi," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Gülümsemem gevşiyor ve nefesim keskin havada kıvrılıyor.

"Biliyorum, değil mi? Utanç verici."

Öyle yüksek sesle nefes alıyorum ki, yukarıdaki köprüünün kemerlerinde yankılanıyor. Çabucak dönüyorum, kulaklarım bana ihanet mi ediyor? Yoksa...

"Wren?!" Kollarım omuzlarına dolanmadan önce ağlamaya başlamıştım bile. Her zaman kalbimi ısıtan o kahkahasını atıyor ve onu *sıkıca* kavriyorum. Çamların kokusu içimi dolduruyor ve bir anlığına ormanıma geri dönüyorum.

Gözlerimi kapalı tutuyorum, bu anı kaybetmek istemiyorum.

Bizi biraz döndürüyor, ben yüzümü omzuna gömerken ayaklarımı yerden kaldırıyor. Onu ve Murph'ü yine İhtiyar Bruno'nun patikalarında yürürken, dönüp bana baktıklarında etraflarındaki tarlalardan yükselen ateş böceklerini neredeyse görebiliyorum.

Keşke zamanı geri alabilseydim. Tanıştığımız güne geri dönmek ve her şeyi değiştirmek, biraz daha uzun kalmak ve küçük şeylerin tadını çıkarmak.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Kolları beni sıkıca sarıyor ve sonunda beni yere bıraktığında onu içime çekiyorum.

İyi görünüyor - harika değil, ama yemek yediğini ve en azından içinde bir umut duygusu olduğunu bildiğim kadar iyi. Saçları artık kısa, yanları kısaltılmış ve tepesi şekillendirilmiş. Koyu renk saçlarını yarı saydam yapraklar olmadan görmeye asla alışamayacağım ama üzüntümü geri itiyorum

yokluklarının bana getirdiği düşünceler. Vernovian Dikeni her zaman olduğu gibi dikenli.

Yumuşak kehribar rengi gözleri yüzümde geziniyor ve onun da beni benim onu özlediğim kadar özlediğini anlayabiliyorum.

"Seni çok özledim ama burada ne işin var? Violet seni burada bulursa bağırsaklarını deşer." Elimi yanağına bastırıyorum ve o da elime doğru eğilip gözlerini kapatıyor. Onun güzel koyu kirpiklerine bakarken takılıp kalıyorum.

O her zaman kendi iyiliği için çok güzeldi - benim ebedi kalp atışlarım.

Cypress gözlerini deviriyor ve bir cigara çıkarıp ağzına atıyor ve ateşlemek için pembe çakmağımı çıkarıyor. Geride bıraktığım hayatı hatırlattığı için gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Sadece *merhaba* demek için geldim." Dudaklarından alaycılık damlıyor ve ben anında ona ters ters bakıyorum.

"Bu bir şaka değil - Lucius'u ele geçirene kadar durmayacak." Donmuş nehre bakıyorum ve onun arkadaşlarıma işkence ettiği düşüncesiyle geriliyorum.

Kolunu omzuma atıyor ve benimle birlikte nehrin karşısına bakıyor. "Evet, biliyorum... Rahatla biraz. Her zaman çok ciddisin ve bu bana hisler veriyor."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Sana *hisler* mi veriyor? *Sana* mı?" Vurgulamak için dirseğimle ona vuruyorum ve o da gülüyor. Kırık organım titriyor.

"Bana karşı hep böyleydin," diye mırıldanıyor sanki bir sırmış gibi. Gözlerimi ona dikiyorum ve kehribar rengi bakışları benimkilere battığında yanaklarım ısınıyor. Hep böyle çekici miydi yoksa ben mi zamanla unuttum? Tanrım.

Elinden kurtulup onunla yüzleşiyorum. Uzun, çok uzun zamandır ona söylemek istediğim bir şey var.

"Sana hiç teşekkür edemedim," diye mırıldanıyorum, kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Sizin için *her şeyini* feda eden birine nasıl teşekkür edersiniz? Arkadaşın olmaktan başka hiçbir sebepleri yokken?

Başını eğiyor ve ifadesi ciddileşiyor. "Ne için? Daha yeni geldim. Seni döndürürken sırtını falan kırmadıysam, o zaman sanırım-"

"*Wren.*"

Ciddi ses tonumu duyunca alaycı dudaklarını geriyor ve bana bakıyor.

"Bana her şeyini verdiğin için sana teşekkür etmek istiyorum... *her şeyini*, hiç zorunda olmadığın halde. Fedakârlıkların için teşekkür ederim... ve Murph burada olsaydı, ben-"

Beni kendine çekerek sarılıyor ve ikimizin de bildiği şeyleri söylemem için beni susturuyor. Söylenemeyecek kadar ağır kelimeler. Düşünmek için bile çok kasvetli.

"Senin için her şeyimi verirdim Elodie," diye mırıldanıyor saçlarıma, gözlerimden yaşlar boşanırken.

"Ama neden? Keşke geri dönebilseydim. Keşke bunların hiçbiri yaşanmamış olsaydı ve hepimiz... Bilmiyorum, bir kez olsun mutlu olabilseydik. Belki Caziel'de, Marley ve Margo'yla ve hepimizle... *hepimizle*." Siyah pelerininin içine doğru hıçkırdım.

"Bunun asla mümkün olmadığını biliyorsun. Ritim ölüyor. Sen ve Kastian... tek umut sizsiniz. Fedakârlıklarımızın boşa gitmesine izin vermeyin."

Başımı göğsüne doğru sallıyorum. "Ben işe yaramazım. Güçlerim yok, onları nasıl geri alacağımı da bilmiyorum."

Çenesini başıma yaslıyor. "Gücünü geri alacaksın, Elodie. Alacağın biliyorum. Tek yapman gereken bağın zayıf noktasını bulmak. Kastian da yardım etmek için burada."

"Ona güvenmiyorum... Kimseye güvenmiyorum. Senden başka kimseye. Ne olursa olsun benim tarafımda olduğunu defalarca kanıtlayan tek kişi sensin."

Gitmeme izin verdi ve beni sokaklara doğru itti.

"Öyle olabilir... ama arkadaşlarına ihtiyacın olacak. Bu savaşı tek başına kazanamazsın."

Dönüp merakla onu izliyorum. Gözlerinde tehlikeli bir bakış var. "Ne?"

"Koş," diye fısıldıyor, eklemine kara batırıyor ve bu hareket omurgamda bir ürperti ve kemiklerimde bir heyecan yaratıyor. "Bakalım benden kaçma konusunda daha iyi olabilecek misin?"

İçimde bir şeyler değişiyor-acı, ama nostaljik bir acı, sanki en büyük arzularımı yaşıyormuşum gibi. Wren'in gözlerindeki sıcaklık titreşimi beni güçsüzleştirdi.

"Koş," diyor tekrar ve bir saniye bile beklemeden sokaklara fırlıyorum ve ayakkabılarım kaldırım taşlarına çarptıkça gülüyorum. Wren saniyeler içinde beni kovalıyor, siyah kapüşonu birileri izliyor olabilir diye yukarı çekilmiş. Dürüst olmak gerekirse

Kısa saçla o kadar farklı ki, kimse onu tanımazsa şaşırmam.

Çok hızlı ve bana doğru yaklaşıyor, beni yakalayacakmış gibi elini uzatıyor. En sevdiğim kafeye giden ara sokaklardan birine sapsmadan önce tiz bir çığlık atıyorum. Nasıl olsa beni yakalayacak, bari eski günlerdeki gibi yemek yiyip kahve içelim.

Wren de aynı hızla köşeyi dönüyor ve o da gülüyor. Sesi içimi dolduruyor ve ona sarıldığımdan beri yüzüme yapışan gülümseme yüzünden yüzüm acıyor.

İçimden tanıdık bir düşünce geçiyor - bu gerçek mi? Çok güzel ve ona yakın olmak bile kalbimi parçalıyor. Bunun gerçek olduğunu biliyorum.

-ve eğer değilse... güneş yine de beni ısıtıyor. Arulius'un yüzünde güneş ve yağmur ışıklarıyla gülümsemesi hafızamda canlanıyor.

Gülümsüyorum. En azından bana birkaç güzel anı verdi.

Wren beni yakalamadan önce sokağın sonuna ulaşıyorum ve kendimi acımasızca yere vurmak için hazırlıyorum, ama o dönüyor, böylece yere düşüyor ve ben de onun üstüne düşüyorum.

Burunlarımız birbirine yapışıyor ve kahkahalara boğuluyoruz. Kehribar rengi gözleri şefkatle parlıyor ve ben sadece onun kollarında olmak için tekrar ağlıyorum.

"Vay be, yumuşadın mı? Eskiden neredeyse kıcımlı yere atacak ve kollarımı bir pislik gibi sıkıştırıracaktın," diye kıkırdamalar arasında idare ediyorum.

Gözlerini siliyor ve bana boktan bir sırıtış atıyor. "Evet, bir çeşit pisliktim, değil mi?" Kıkırıyor ve gözleri kırık kanadıma kayınca gülümsemesi kayboluyor. Diğerine kıyasla uzunluğundaki farkı fark etmemek imkânsız. Yüz ifadesi sertleşiyor ve elini tüylerin üzerinde usulca gezdiriyor.

Odağını değiştirmeye çalışıyorum. "Hey, kahve içmek ister misin? Caziel'dekini utandıracak bir dükkân biliyorum." Ona göz kırpıyorum ve kafeye doğru koşmaya başlarken kafasını karın içine sokuyorum.

Kısa bir nefes veriyor ve gülüyor. "Evet, bir fincan kahve çok iyi olurdu." Bana yetişiyor ve kolunu omzuma doluyor.

Greysil'in kafesinin uzak köşesinde bir kabin buluyoruz. Bana meraklı bir bakış atıyor ve arkadaşşıma kaşlarını kaldırıyor. Parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve hiçbir açıklama yapmadan başını sallıyor. Onun bir

Naminé için iyi bir eşleşme. Bize iki fincan kahve koyuyor ve diğer müşterilerle ilgilenmek için ayrılıyor.

Güneş çoktan dağ çizgisinin altına indi. Yıldızlar ortaya çıkmaya başladı. Rune'u ektiğim için kendimi biraz kötü hissetsem de, beni yakalama konusunda daha iyi olmalı. Wren hiç sorun yaşamadı.

Kahveme iki kaşık şeker atarken, "Rune'a kurbanlarını nasıl daha iyi takip edeceğini öğretmelisin," diye mırıldandım. Wren kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Neden muhafızına seni daha iyi takip etmesini öğreteyim ki? Buradan bir an önce çıkmak istemiyor musun?" diye dikkatle soruyor. Rune'u geride bırakma düşüncesi göğsümü sıkıyor ve başımı sallıyorum.

"Rune sadece benim korumam değil, o..." Düşünmek için duruyorum çünkü ne söylemeye çalıştığımı bile bilmiyorum. "*O daha fazla.*"

Ben garip bir şekilde ikincisini söylerken Wren neredeyse içkisini yudumluyordu. "Pekâlâ Elodie, ona neler oluyor?"

Tanrılar. "Hiçbir şey."

"Mm-hmm-Buna bir an bile inanmıyorum," diye kestirip atıyor ve ben de ona hınzırca gülümsüyorum. Kehribar rengi gözleri eğlenceyle doluyor ve ben buna dayanamıyorum.

"*Tanrılar-iyi.* Arulius yerine Dreadius'la takılmayı tercih ederim, tamam mı?" Altın Eostrix'in askerlerinden herhangi birinin kafede olma ihtimaline karşı masanın öbür ucuna fısıldıyorum.

Wren güler ve başını sallar. "Sadece dikkatli ol." Birkaç dakika birbirimize bakıyoruz ve kahvelerimizi içerken bu anın huzurunu paylaşıyoruz.

"Margo nasıl? Ve Moro..."

"Seni o kadar çok özleyor ki. Ama bunu gözlerinde görebiliyorum; hepimizin yeniden bir araya geleceğini o da benim kadar iyi biliyor. Moro da görüyor. Hepimiz seni yakında göreceğimizi biliyoruz, Elodie. Yalnız değilsin. Bu konuda hiç yalnız olmadın."

Altı ay.

Altı uzun ve yalnız ay boyunca bu sözleri duymayı bekledim.

Ama çok mu geç kaldılar? Çünkü onları duyduğumda anlıyorum ki... Artık yalnız değilim.

Kastian ve Wren benim için gelmeden önce bile.

Rune'a sahiptim ve kalbimi kimsenin yapamayacağını düşündüğüm kadar çok bir araya getirdi.

Bakışlarım uzaklaşıyor ve Wren öne doğru eğilerek başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Gözlerimiz buluşuyor ve bana ailevi bir gülümseme veriyor. "Hâlâ tanıştığımız günkü kadar güzelsin."

"Sen de öylesin."

Bir kahkaha paylaşıyoruz ve bu kahkaha içimin en karanlık kısımlarına yayılıyor, aylar önce içime yerleşmiş olan korkuyu uzaklaştırıyor.

Teşekkür ederim Wren, beni unutmadığın için.

Elodie

Rune şehrin karşı tarafında beni arıyordu. Tanrım, kovalamaca konusunda berbat.

Wren'e kafenin orada veda ettim.

yakında döneceğim. Saatlerce konuştuk ve veda etmek gerçekten çok zordu. Şimdilik ortalıkta görünmüyor ama yakınlarda olduğunu bilmek bile zihnimi bir milyon kat daha hafifletiyor.

Rune bana şaşkın şaşkın bakıyor çünkü Wren'le geçirdiğim zamandan dolayı kesinlikle parıldıyorum. Kalbim umutla ve yeni bulduğum motivasyonla dolup taşıyor.

Ve biliyor musun, o haklı. Bunu yapmak zorundayım. Sadece Murph ve tüm ölümler için değil, tüm Rhythm için.

Odama döndükten sonra iç çamaşırlarımı çıkarıyorum ve ıslak kıyafetlerimi yerde bırakıyorum. Rune zaten vahşi bir hayvan gibi amımı yaladı, bu yüzden beni sütyenim ve tangamdan başka bir şeyle görmemesi umurumda değil. Zaten gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyor.

O da aynısını yapıyor ama kıyafetleri düzgünce kuruması için kapı koluna asılıyor. Piç herif beni hep kötü gösteriyor. Bütün öğleden sonra beni aramasına izin verdiğim için hala kızgın.

"Beni takip etme konusunda daha iyi olmalısın, Rune. Bu konuda surat asmanın anlamı yok." Omzuna şakacı bir şekilde vuruyorum ve o da beni güldüren ağır bir kaş çatıyor.

Kütüphaneden çaldığımız kitapları dolabımda sakladığım yerden çıkarıp yatağıma atıyorum. Rune yanıma uzanıyor ve ben de ona bir kitap uzatırken ona yaslanıyorum. Naminé'nin bunları aramamıza yardım etmek için burada olmaması çok kötü. Bir sonraki kütüphane baskınımızda bulduklarımızla ilgili onu bilgilendirmem gerekecek.

Rune kitabını karıştırırken içimdeki sıcaklık omurgamdan aşağı yayılıyor. *"Sana hâlâ kızgınım... ama bir itirafta bulunacağım. Çok iyi okuyamıyorum."* Bana özür dileyen bir sırıtışla bakıyor.

Gülümsüyorum ve dudaklarını öpmek için eğiliyorum, çünkü çok gülünç ve üzerinde sadece boxer'ı var. Geri çekildiğimde hala dilimde onun tuzlu tadını alabiliyorum.

"Peki o zaman, bütün o zaman boyunca kütüphanede ne halt ediyordun?" Yüzünü yana doğru itiyorum ve dişlerimi ona gömmeden önce aç olduğumu belli etmek için boynuna sokuluyorum.

"Seni izliyordum." Sesi zihnimde yuvarlanırken biraz utanmış gibi bile geliyor. Onu bırakmadan önce uzun bir nefes daha çekiyorum ve ona eğlenen bir bakış atıyorum. Eostrix kanının eksikliğinden dolayı midemde hâlâ bir boşluk var ama bunun bana verdiği yorgunluğu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum."

Yüzümdeki alaycı ifadeyi silmek için eğiliyor ve alt dudağımı sertçe ısıyor. Metalik tatlar beni istila ederken irkiliyorum ve aynı anda onu becermeye hazırım.

"Tamam, eğer okumada iyi değilsen... hangi konuda iyisin?" Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirip yavaşça sürüklüyorum ve bakışlarında beliren parıltının tadını çıkarıyorum.

Yatağın üzerine diz çöküyor ve ben de doğrulmak üzereyken elini sırtıma bastırarak karnımı yatağa bastırıyor.

Oh lanet olası tanrılar.

Kalçalarım yanıyor ve karnımdaki ağrı amımın zonklamasına neden oluyor. Beni ne kadar ıslak bulacağından utanıyorum, ama tanrılar, onu çok istiyorum.

Rune bacaklarımı aralıyor ve ben de iyi bir Eostrix gibi bacaklarımı onun için açıyorum. Onun kaydığını hissediyorum ve sonra iç çamaşırı başımın üzerinde uçuşuyor. Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ve ne yapmam gerektiğinden emin olamıyorum. Tamamen arkamda ve-

Bir parmağını kıvrımlarımda gezdiriyor, zaten toplanmakta olan kayganlığı hissediyor. *Sikeyim.*

Kendimi onun diline ya da parmaklarına hazırlıyorum çünkü, bilmiyorum, ön sevişme mi? Ama bir sık hissettiğimde anlarım. Ve yüzde bir buçuk, yüzde on onun şişkin ucunun giriş yerimle alay ettiğini hissediyorum.

Sikini amımda aşağı yukarı ovuştururken keskin bir inilti çıkardım, klitorisime ekstra dikkat gösterdim. Sonra kendini hizaya sokuyor ve tek seferde içime sokuyor. Beni neredeyse ikiye bölüyor, ama içimi doldurmasının verdiği hafif acının üstünde bir zevk var.

Yumruklarımı çarşafırlara karşı kıvırıyorum ve içime acımasızca vururken inliyorum, derim derime ıslak tokatlar atıyor, içime derinlemesine gömölüyor.

Sıcak ve ıslak ve beni lanet olası hislerimi kaybettiriyor ve-

Aniden durdu ve kocaman aletini içimde tamamen bastırılmış halde bıraktı. Ağzıma kadar doluyum ve nefesimi kesiyor ama beni becermeyi bıraktığı için kızgınım.

"Eee? Okumaya başla. Ben arkadan yardım ederim." Derin sesi kafamın içinde yılan gibi dolaşılıyor ve gözlerimin kafatasımın arkasına yuvarlanmasına izin verme dürtüsüyle savaşıyorum. Onu her gün, sonsuza dek tekrar tekrar duymak istiyorum.

Gölüyorum ve amım onu sıkıyor, bir erkek gibi inlemesine neden oluyor.

"Fuuck, gülmeye devam et, yavrum. İçine boşalmamı istiyormuşsun gibi sık beni."

Tamam, mola. Daha önce hiç bu kadar ateşli ve delicesine ahlaksız bir erkekle konuşmamıştım, özellikle de kafamın içinde. Eğer yarın ikinci kez ölürsem, bunun Rune'un içimi ısıtan boşalmasıyla olduğunu bilmek beni rahatlatacak.

Yavaşça içime pompalamaya başlamadan önce neredeyse sonuna kadar çekip beni bomboş bırakıyor. Kalçalarımı o kadar sert kavıyor ki, sabaha çürükler vaat ettiğimi biliyorum.

"Okumaya devam et yoksa bırakacağım."

"Siktir git, Rune." Yavaşça içeri ve dışarı iterken sesimdeki kahkaha hala titreşiyor. Tanrılar bana yardım etsin.

Bu diyarın yaratıklarıyla ilgili kitabı elime alıp hızla Dreadius bölümüne geçiyorum ve inlemelerimi tutabilmek için alt dudağımı ısııyorum. Kütüphaneden kitapları alırken planladığım şey kesinlikle bu değildi.

"Sırlarımı bulmaya mı çalışıyorsun?"

Sertçe içeri iterken ve kendini kabzasına kadar tutarken gözlerim yuvarlanıyor. Zar zor cevap verebiliyorum. "Kimse senin türün hakkında konuşmuyor ve

Çok ilginç birisin. Zihin konuşması gibi mi? Bu bir cinayet."

Kafamın içinde gülüyor ve bu sesle kalçalarını sıkıyorum. O da hemen beni daha sert, daha derin sikerek karşılık veriyor. Gözlerimi sayfalarda zar zor tutabiliyorum.

Dreadius'lar kanayan gözleriyle ünlüdür. Her türlü yarayı iyileştirebilirler: fiziksel, zehirli, hatta zihin yaraları. Her Dreadius'un kendine özgü bir yeteneği vardır, ancak çoğu görünmez olma yeteneğini paylaşır.

Gerçekten mi? Bunca zamandır ne yapıyordum o zaman? Eğer işe yaramaz kırık organımı ve taşıdığım tüm travmayı iyileştirebilirse, belki sonunda iyi bir gece uykusu çekebilirim. Ya da belki de beni yavaş yavaş iyileştiriyordur. Onunla tanıştığımdan beri zihinsel durumum muazzam bir şekilde iyileşti.

Ama karanlığım olmadan ben kimim? Bunu öğrenecek cesaretim olduğundan emin değilim.

Rune itişlerini hızlandırıyor, o kadar derine ve sert giriyor ki bir gün boyunca yürüyebileceğimden emin değilim. Sınıra yaklaşıp kadar hassas etime tekrar tekrar vuruyor. Çok yaklaştım.

"İşte bu iyi bir kız. Şimdi adımlı söyle ve boşalmam için yalvar."

Bu adam ve yalvarıyor, yüzde yüz on katılıyorum.

"Rune, eğer amıma boşalmazsan, bayılana kadar seninle besleneceğim."

Bunun üzerine inliyor ve hırıltısının sırtımda titreştiğini hissedebiliyorum. Çığlık atmadan önce birkaç kez daha içime pompalıyor ve sesi boğuk tutmak için üzücü bir çabayla ağzımı kapatıyor ama umduğum kadar işe yaradığını sanmıyorum.

Rune bir kez daha itiyor ve kendini bana karşı o kadar sert tutuyor ki aleti rahim ağzıma baskı yapıyor. İçime boşalırken şişmiş sikinin zonkladığını hissedebiliyorum ve ben de onunla birlikte boşalıyorum, sularımız karışıyor ve yarığımdan aşağı birlikte dökülüyor.

İkimiz de nefes alıp verirken birkaç keyifli an boyunca bu şekilde kalıyoruz. Keşke sonsuza kadar bu anda kalabilseydik, önemli olan tek şey o ve ben olsaydık. Elimden geldiğince tadını çıkarıyorum, kokumuzu hatırlıyorum. Teninin verdiği hissi ve omurgam boyunca bastırmaya başladığı öpücüklerini.

"Kalp takmak yok, değil mi?" Yeminli ifademizden tamamen emin değilmişim gibi fısıldıyorum.

"Olabilirler mi?"

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum... bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Göğsüm dakikada bir mil atıyor ve kalbimin benim adıma konuşmasına izin versem, onu bir saniyede sarar ve *cehennem* evet derdi.

"Sen benimsin." Derin sesi içimde yankılanıyor. Ayrıcalıklı olma düşüncesiyle ürperiyorum ama dürüst olalım. Ben bir tutsağım ve o da benim gardiyanım. Ben Şafak Tanrıçası'yım ve çok sevdiğim Ölüm Tanrısı'nın kaderindeyim. Ama aynı zamanda başka bir Eostrix'e kan bağıyla bağlıyım ve zalim Cypress'im için sızlayan bir kalbim var.

Lanet olsun. Her şey karmakarışık.

Ama *hepsi benim*.

"Çok mu sahiplenici?"

"Benim için neredeyse kalbini sökecek olan sensin. Bu seni sahiplenici biri yapmaz mı?" Yavaşça içimden çekiliyor ve ben ayrılığımızın yasını tutmaya hazırım.

Güzel erkeğime bakmak için dönüyorum. Koyu renk saçları terden ıslanmış ve kıpkırmızı gözleri beni yutmakla meşgul. "Hayatını kurtardım, çok teşekkür ederim."

Yanıma uzanıyor, dövmem ısınırken gözlerimiz birbiriyle dans ediyor. *"Arulius'u alabilirdim."*

Kaşımı kaldırdım ama ciddiydi. Pislik. "O zaman neden yapmadın!? Beni hangi güç ele geçirdi bilmiyorum ama... bir daha böyle bir şey yapma."

Bana sırtıyor. *"Benden ne kadar hoşlandığını görmek istedim, yavrum. Görünüşe göre benden oldukça hoşlanıyorsun, özellikle de kalpleri olmayan birinden geliyorsan."*

Daha yakına eğiliyor ve tıpkı bir erkeğin yapacağını hayal ettiğim gibi beni öpüyor. Tutkulu ve derin. Kalbim kafesteki vahşi bir kuş gibi çırpınıyor. Onu orada daha fazla tutabileceğimden emin değilim.

Beni tamamen mahvedecek.

"Sana göz kulak olacağım, Elodie. Sen benimsin, ben de senin. Sen söyle, ben senin için her şeyi yaparım. Kalbimi mi istiyorsun? Onu senin için keser ve sana kendim yediririm. Sadakatimi istiyorsan, senin için lanet olası bir Vernovian Dikeni takarım. Diğer erkekleri istiyorsan, seni izleyip onlara katılacağım." Dudaklarını çekip alnını alnıma bastırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve bu tanrının ya da her neyse onun karşısında su birikintisi gibi kalıyorum.

Elimi çenesinde gezdiriyorum, yumuşak tenine ve boynundaki dövmelere hayranlıkla bakıyorum. "Sen hangi tanrısın? Neden konuşamıyorsun?"

Arulius'un yaptığı gibi suçlu bir şekilde değil (inanın bana, bunu anladım), ama savunmasız bir şekilde, sanki cevap her ne olursa olsun zarar görmüş ve incinmiş gibi, sorum karşısında hala duruyor.

"Bilmiyorum. Violet Ritmi mahvettiğinden beri diğer tanrıların çoğu gibi bu bilgi de zaman içinde kayboldu. Belki sessizlikten biri... Konuşabilirim. Yine de konuşmamayı seçiyorum - sadece zihin yoluyla güvenli."

Nefesim kesildi. Yapabilir ama yapmamayı mı seçiyor?

"Neden? Madem konuşabiliyorsun, neden konuşmuyorsun?" Acı gözlerini dolduruyor ve ben şimdiden sorduğuma pişman oluyorum. Gözlerim bilinçsizce yara izi olan boğazına kayıyor, sanki birisi ses kutusunu tam anlamıyla söküp çıkarmış gibi görünüyor. Dövmeler görmeyi zorlaştırıyor ama ilk günden beri farkındayım.

"Sessiz kalmakla, dünyanın sırlarını sessiz ve saklı tutmakla lanetlendim. Bu laneti kimin koyduğunu hatırlamıyorum. Amacım sadece gözlemlemek ve asla söylememek... bu yüzden sesim ürkütücü, çürüme ve korku dolu. O kadar korkunç ki, önceki aşkım konuştuğumu ilk kez duyduğunda... beni öldürmeye çalıştı."

Çenem düşüyor ve gözlerim doluyor. Benim Rune'um değil, kim ona zarar vermek isteyebilir ki? O kaltağı öldüreceğim.

"O kadar şok olmuştum ve kafam karışmıştı ki neredeyse başarıyordu... Kol, işimi bitiremeden kafasını kesti. Neden konuşmadığının bir hatırlatıcısı olarak bu yara izi kaldı. Neden sessiz kalmam gerektiğinin. Bu laneti her kim yerleştirdiyse sırlarının ortaya çıkmasını istemiyor ve bedelini ben ödüyorum."

Kalbim şimdiden onun yüzünden paramparça oldu. Uzanıp ona sıkıca sarılıyorum, kucaklamamla acıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum ama acısına... travmasına dokunduğumdan bile şüpheliyim.

"Seni duymama izin ver."

Sarsılır ve hızla arkasına yaslanır, gözleri çılgına döner ve gözlerine dolan korkuyla başını sallar.

Bakışlarımı kısıyorum ve bir elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Bana güveniyor musun?"

Başını tekrar sallamadan önce kırmızı gözleri birkaç sessiz an boyunca benimkilere bakıyor. Ona sıcak bir gülümseme veriyorum.

"İyi, eğer yapsaydın üzülürdüm." Geçen geceki sözlerini tekrarlıyorum. Dudakları kırırdıyor ve üzerlerinden bir umut ışığının geçtiğini görebiliyorum.

Birbirimize olan güvensizliğimizin bize ikimizin de kabul edeceğinden daha fazla güvenilirlik kazandırdığı konusunda bir anlayışımız var gibi görünüyor.

Yaralı bir savaşçı gibi yatağın üzerinde oturuyor, kollarını iki yana açmış, başı öne eğik. Tamamen çıplaktı ve ben bu mo-

her parçasını içine çekmeye çalışıyor. Soluk teni, gözlerindeki hüznle birlikte kıpkırmızı boynuzlarını çok kasvetli kılıyor.

"Beni öldürmeye çalışacaksın."

Sersemlemiştim.

Daha önce hiç bu kadar fısıltılı ve yankılı, derin ama perili bir ses duymamıştım. Rüyada bir hayalet duymak gibi, kasvetli ve karanlık bir mağaranın diğer ucunda olan bir hayalet. Sesinin arkasında bir güç hissediyorum, sanki bir şey beni kötülük yapmaya zorluyor, ama kalbim daha güçlü. Belki de hayatın ta kendisi olduğum içindir.

Gülümsüyorum.

Gözleri büyüyor ve sanki bu küçük hareket bile onu paramparça edecekmiş gibi yatağı yumrukluyor.

"Bana söylediğin *ilk* sözler nasıl bu kadar korkunç olabilir?"

Gözleri kederle doluyor ve gözlerinden süzülen yaşları saklamak için başını eğiyor. *Savunmasız Rune'u seviyorum.* Ona yaklaşıyorum ve kollarımla sarıyorum, yastıkların içine düşüp birbirimize bakacak şekilde eğiliyoruz.

"*Yüz yılı aşkın süredir başka biriyle yüksek sesle konuşmadım.*" Omurgam ısınıyor ve kalbim kırılıyor. Ne zalim bir lanet.

Sessizce birkaç damla gözyaşı dökmesini izliyorum. O kadar yorgun ki kollarımda hemen uykuyu buluyor. Tanrı bilir ne kadar uzun süre dilsiz kaldıktan sonra konuşabilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Sevdiği biriyle ilk denemesinden sonra... Yüzündeki siyah saç tutamlarını okşuyorum ve oturmadan önce dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Ritim bozulduğu için hangi tanrı olduğunu bilmediğini söyledi. Kastian da Glades'inde bana aynı şeyi söylemişti. Ritim yok edildikten sonra *her şey* cehenneme dönmüş.

Doğru, Naminé bana kütüphanede bulmayı başardığı Ritim üzerine bir kitap verdi. Kitabı aldım ve sayfaları çevirmeye başladım. Dört tanrının resminin olduğu bir sayfaya geldiğim anda duruyorum.

Dört. İki değil.

Tamam, yaşam ve ölüm-diğer ikisi kim? Resmi seçmeye çalışıyorum ama o kadar lekeli ve eski ki ne ve kim olduklarını tam olarak anlayamıyorum.

Ritim Tanrıları: Alemlerin ve evrenin akışının koruyucuları. Dördü de sabit ve istikrarlı bir akış içinde kalmalıdır. Eğer Ritim bozulursa kaos ortaya çıkar ve Âlemlerin kuralları değişebilir.

Her ne haltsa... Sayfayı çeviriyorum ve sayfaların arasındaki kıvrıma sıkışmış bir fotoğraf buluyorum. Gülümseyen ve ışıldayan Violet'e bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yanında da Lucius olduğunu tahmin ettiğim kişi.

Diyarlar'ın kuralları değiştirilebilir.

Midem bulanıyor. Ondan nefret etmek istiyorum... Hayır, ondan nefret ediyorum. Yine de aynı zamanda kemiklerim onun için sızlıyor. Bu, yüzyıllar önce Lucius'u geri almak için her şeyi yok edebileceğini keşfettiği zaman bulduğu kitap olmalı.

Sevgi yozlaştığında umutsuzluğa, kötülüğe dönüşebilir.

Kitabı kapatıp Rune'un yanına uzanıyorum, onu yakınım çekiyorum ve kendime neden kalplerimizi birleştiremeyeceğimizi hatırlatıyorum. Ne kadar çok istersem isteyeyim...

Zehre dönüşmemize izin vermeyeceğim.

Elodie

I Koşuyorum.

İhtiyar Bruno'nun evinin tüm ışıkları yanıyor ve Margo çoktan kapıdan. Verandaya çıktım ve dönüp ormana baktım.

Çalılıkları örten bir sis var. O kadar yoğun ki, sanki Bresian, aradaki yol, tüm ormanın içinden kayıp gitmiş gibi. Kemiklerim üşüyor. Hava, ciğerlerime ve uzuvlarıma yaptığı soğuk saldırıyla neredeyse başlı başına bir canavar. Margo'yu kulübeye kadar takip etmek için dönüyorum ama Yaşlı Adam Bruno orada duruyor. Şimdi farklı, daha genç. Onu sadece büyük boy tulumundan ve ela gözlerindeki ışıktan tanıyorum.

"Bruno? Sen... yine gençleşmişsin." Onu inceliyorum, sanki daha önce tanışmışız gibi hissediyorum. Genç yüzü tanıdık ama hafızamda çok uzak.

Gözleri yumuşacık ve dudaklarında bir çatıklık oluşuyor. "Elodie-sen lanetlendin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Teknik olarak bu bir rüya, değil mi? Kan itici lanetimden haberdar olması o kadar da uzak bir ihtimal değil.

"O kadar da kötü değil. Rune var."

Gözleri boş. Devam ederken sadece kaşları çatık ve çenesinde bir tik var. "Sen. Lanetlisin." Parmağını bana doğru kaldırıyor ve bu hareket karşısında tüylerim diken diken oluyor. "Kaç, Elodie. Kaçmalısın. Kaçmalısın. Kaçmalısın. Kaçmalısın. Koş. Koşun. Koşun. KOŞ!" Son kısmı bağırıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kapı çarparak kapandı ve ben koşmaya başladım, çünkü bu da neydi böyle? Kalbim şifreli mesaj karşısında çok hızlı atıyor ve beynim aşırı hızda çalışıyor. Korkunç sisle örtülmemiş bir ağaç parçası bulamıyorum.

Bresian her yerde.

Neredeyim ben?

"Wren!" Bruno'nun bana koşmamı söyleyip durması karşısında ter içinde kalarak Cypress'ime sesleniyorum. "Rune! Kastian!" Dizlerim orman zeminine çarpıyor ve ellerim ıslak ve kalın bir şeye yapışıyor. Soğuk havaya karşı sıcak ve buharlı.

Ellerimi kaldırıyorum, gözlerimi kocaman açıyorum ve titriyorum çünkü ne olduğunu zaten biliyorum.

Ama tabii ki yine de bakıyorum.

Kan ve bağırsaklar dizlerimin altında, kıpkırmızı pantolonumun içine sızıyor. Ellerim kırmızıyla kaplanıyor ve tam akıl sağlığını yitirdiğim anda eski püskü ve köhne bir kafatasıyla göz göze geliyorum.

Son rüyadaki kafatasının aynısı... Bodrumdaki.

Ama şimdi yumuşacık, şeftali rengi derisi yüzünden yarıya kadar ayrılmış ve göz kapakları olmayan gözleri var. Güneş rengindeler, sarı. O kadar sarı ve kötülükle dolu ki iliklerim donuyor.

Bruno'nun sesi neredeyse sağır olana kadar kulaklarımda çınlıyor. "Kaç, Elodie. Koş! Eve gitmen gerek!"

Uyandığımda penceremin çerçevesi içinde duruyordum. Dışarısı hala karanlık. Dizlerim beni ele geçiren paniğin altında bükülmemek için mücadele ediyor.

"Elodie!"

Dövmem ısınıyor. Dönüp ona bakıyorum. O da en az benim kadar korkmuş görünüyor. Kemiklerim donuyor. Ne zamandır burada böyle duruyorum?

Dreadius'um bana yavaşça yaklaşıyor, iki elini de uzatmış, sanki ölüme atlayacakmışım gibi dikkatle bana doğru yaklaşıyor.

Öyle miydin? Bana ne oluyor böyle? Ailemi göreceğimi ama onların beni göremeyeceğini düşününce kalbim göğsümde sıkışıyor.

Omurgam ısınıyor. *"İyi misin, yavrum?"*

Yavaşça başımı sallıyorum.

Rune beni pencereden kurtardıktan sonra yatağa götürüp oturtuyor. Kaşları endişeyle çatılmış ve kalbim kafesinde kıvrılıyor.

Sıcak ellerinin altında hâlâ titriyorum ama soğuktan değil. Bruno ödümü kopardı ve gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum. Kimseye güvenemiyorum ve tek bildiğim insan alemini ziyaret etmem gerektiği... Evimi. Orada neler olduğunu görmeliyim çünkü bu rüyalar hiçbir şey olamaz.

Ona her şeyi anlattım. Rüyaların küçük başladığını ve travmamın bir uzantısı olduğunu düşündüğümü ama şimdi kontrolü ele geçirdiklerini. Bu uğursuz ve derin kökleri olan bir şey.

Elimi iki büyük elinin arasında tutuyor ve alnını benimkine bastırıyor.

"Hadi gidelim."

"Nereye gideceksin?" Kucaklamasından kurtulmaya çalışıyorum ama o beni sabit tutuyor.

"Evinize. Cevapları bulmamız gerek. Bunun senin son zamanlardaki değişiminle de bir ilgisi var. Bunu hissedebiliyorum."

Hâlâ ellerindeyim, ona sıkıca sarılıyorum ve yüzümü kazağının içine gömüyorum.

"Tamam. Giyin. Bir Hollow alıp şafakta geri dönebiliriz. Kimse gittiğimizi anlamaz bile." Çam Kovuklarından kurtulmaktan bahsedince homurdanıyor ama yine de başını sallıyor.

Yüksek Mahkeme sessiz. Herkes hâlâ yataklarına gömülmüş ve uyuyor. Sessiz sokaklardan hızla geçip Hollow muhafazasına giriyoruz. Brevik çoktan uyanmış ve bizi bekliyormuş gibi görünüyor. Yaratığa kaşlarımı çatıyorum. Gri başını sallıyor ve büyük pençelerini esnetirken kürkü kıllanıyor.

"Geldiğimizi hissetmiş olmalı." Rune'a bir bakış fırlatıyorum. Yorgun ama tetikte, etrafımızı o kadar dikkatle tarıyor ki beni duyduğunu sanmıyorum.

Mideme bir çukur düştü. Kanadım hasar görmemiş olsaydı, Bresian'a kendi başıma uçup dönebilirdim.

Brevik'in sırtına tırmanıyorum ve beklentiyle Rune'a bakıyorum. O da bana, Hollow'a bu kadar kolay atladığım için delirmişim gibi bakıyor.

"Hadi ama, hâlâ onlardan korkuyor olamazsın," diye takılıyorum. Gözlerini bana diyor ve isteksizce arkamdan atlayarak bir of çekiyor.

Kolları beni sarıyor ve bedenimi sıkıca kavlıyor. Geniş kalçaları benimkileri yutuyor.

Tamam, bunu Wren ile birçok kez yaptım. Bunu yapabiliriz.

"Brevik, bizi Bresian'a götür. Yolu biliyorsun, değil mi evlat?" Hollow'un başını okşuyorum ve Murph'ün sahip olduğunu hatırladığım aynı hızla yerden kalkarken homurdanıyor. Beni Yarın'la tanıştıran o büyülü canavarın anısı kalbimi biraz daha kanatıyor. Kendime onu geri getireceğimi hatırlatmak zorundayım.

Elveda gerçekten sonsuza kadar değildir, burada değil. Tekrar buluşacağız... bir asır sürse bile. Asla vazgeçmeyeceğim... ve asla unutmayacağım.

Güney kapısına yaklaşıyoruz ve Brevik yavaşlamayınca çılgılığımı boğazımda tutuyorum. Doğruca kapılara doğru koşacağız.

Ama sıcıyor ve bir an için sanki uçuyormuşuz gibi oluyor. Sırtından havalanmamak için ensesine tutunuyorum ve Rune da havalanmamızı engellemek için kürkünden bir avuç tutarak ona katılırken kulağıma sessizce küfrediyor.

Patilerim duvarların dışına çıktığında bir kahkaha atıyorum. Burada, aşık olduğum dünyada hava çok daha taze geliyor. Nefes alıyorum ve soğuk havanın ciğerlerimi istila etmesine izin veriyorum, çam ve kar kokusu içimi dolduruyor.

Gitmek her zaman bu kadar kolay mıydı? Bu düşüncüyü aklımdan geçiriyorum. Ama bu sadece ayrılmaktan daha karmaşık. Wren'in dediği gibi, bağı koparmanın bir yolunu bulmalıyım. Gerçek tutsaklık bu.

Brevik hiç vakit kaybetmeden karla dolu vadilerden hiçbir şey yokmuş gibi süzülürken dünya yanımdan geçip gidiyor. Bu diyarın kışın ne kadar farklı görüldüğüne hayret ediyorum. Her zamanki hayat dolu gürültülü dünyaya kıyasla her şey çok sessiz ve sessiz. Gökyüzüne doğru yükselen devasa ağaçlar çoktan yapraklarını dökmüş ve siyah dalları üzerimizdeki yıldızlara uzanıyor. Onları daha önce görmemiş olsaydım, yıldızların onların doğal yaprakları olduğuna ikna olurdum.

Kaya oluşumlarından oluşan kavernöz bir dağa ulaştığımızda birkaç saat geçmişti. Dik bir uçurumun kenarına benziyor, büyük kayalar duvara gömülmüş ve aralarında büyük yarıklar oluşturmuş. Bu bölgeyi daha önce hiç görmemiştim.

"Neredeyiz biz?" Gözlerim kayaların arasındaki karanlık boşlukları ararken mırıldanıyorum. Başka bir boyuta açılan boşluklar gibiler.

Rune öne eğilir ve fısıldar, *"Bresian geçitleri."*

Küçük bir nefes verdim. "Ne? Bresian'ın sadece tek bir yerde olduğunu sanıyordum... Hangisinin beni eve götüreceğini nereden bileceğiz?" Brevik'in üzerinden kayıyorum ve Rune da beni takip ediyor.

Dreadius omuz silkiyor ve ben Brevik'e bakıyorum, kaderimi bir Pine Hollow'un ellerine bıraktığım için kendimi biraz aptal hissediyorum ama hey, o biliyor olabilir.

Brevik beni kokluyor ve uçurumun yüzüne bakıyor, sanki evimin kokusunu almaya çalışıyormuş gibi derin nefesler alıyor. Sabırla izliyorum, içimi umut dalları dolduruyor. Tekrar ormanımda olma düşüncesi beni titretiyor. Annem ve babam hâlâ orada olacaklar mı? Kulübemle ilgilenen biri var mı? Yıpranmış botlarıma bakıyorum, endişe yorgun zihnimi yokluyor.

Aradığın şeye odaklan. Derin bir nefes alıyorum ve Brevik homurdanana kadar bekliyorum, kaya duvarının ortasındaki büyük bir deliğe doğru adım atıyorum. Rune elini omzuma koyup beni rahatlatıyor ve başını sallıyor.

"Teşekkür ederim, Brevik. Sen iyi bir çocuksun. Yakında döneceğim, tamam mı?" Ağzını okşuyorum ama ben mağaraya gidemedi Rune bileğimi tutuyor.

"Ne?"

Kaşlarını çatıyor, dövmem ısınıyor. *"Seninle gelmemi istemiyor musun?"* İfadem yumuşatıyorum. Endişesini anlıyorum ama bu yalnız yapmam gereken bir şey.

"Geri döndüğümde nasıl etkileneceğimi bilmiyorum ve... bunu sindirmek için yalnız kalmak istiyorum." Rune kırmızı bakışlarını birkaç dakika üzerimde tutuyor ve sonra başını sallayarak gitmeme izin veriyor ama ben dönmeden önce beni çabucak öpüyor.

"Seni burada bekliyor olacağım, yavrum."

Elimi yanağına bastırıyorum ve bir zamanlar çok çekindiğim gözlerinin derinliklerine bakıyorum.

"İyi olacağım, söz veriyorum." Ona en iyi gülümsememi veriyorum ama gerçekten gerginim. Attığım her adımda boşluk daha da büyüyor. Perdeyi geçerken bir ürperti bastırıyorum ve kalın sisin tanıdık örtüsü omuzlarıma üzerine düşüyor.

Çok sessiz.

Gözlerimi kapatıyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. Bunu hiç tek başıma yapmadım ama Wren'le karşıya geçtiğimde düz yürümeye devam ettik. Her adımı yavaşça atıyorum ve sisin dağılmasını bekliyorum.

Sevgili ponderosa amlarımın belirgin ve gcl kokusunu yakaladığımda.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. *Evimdeyim. Ben evimdeyim.*

İçgüdüsel olarak kokuyu takip ediyorum ve Bre- sian'ın kenarından içeri dalıyorum, gözlerim kocaman ve anılarımda ormanımınla ilgili her şeyi almaya hevesli. Ama gördüğüm şey beni durduruyor; tüylerim diken diken oluyor ve ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. Kanatlarımda tüyleri şoktan kıllanıyor.

Ormanım... ormanım öldü. Gitti.

Yangının ardında bıraktığı kömürleşmiş siyah ölümden başka bir şey kalmamış. Tek bir ağaç bile zarar görmemiş. Tanıştığımız gece Wren'i takip ettiğim kayayı, uzakta Bruno'nun evinden geriye kalanları görebiliyorum ve... ailemin evi nerede?

Bir elimi kırık organımın üzerine koyarak onu yaklaştıran kıyamet ve kederin etkisine hazırlıyorum ama o etki gelmiyor.

Artık gerçekten o kadar boş muyum? Her şeyi gördüm m? Alemlerin bana sunmayı başarabileceği her lanet acıyı hissettim mi?

Ben ikna olmadım, her şeyi gördüğümden değil.

Küllerin arasından yürüyorum, gri ölüm örtüsünün altında korlar hâlâ için için yanıyor. Her şeyi tedirginlikle karşıyorum. Bana Kastian'ın glades'ini hatırlatıyor... küller, ölüm ve rrmeyle dolu. Artık rüya görmediğiniz uzun ve kasvetli bir dinlenme olan uykuyu yaratıyor.

Duman gökyüzüne doğru yükseliyor, ormanımın hayaletlerinin tüyleriyle geceyi yaralıyor. Kayıp gemilerinin çıplak kütükleri üzerinde dans ediyorlar, yukarıdaki tek aydan gelen loş ışıkla kasvetli.

Sihir yok. İkinci bir şans yok. Umut yok.

Ayaklarım beni bilerek taşıyor, sanki hayalet gibi bir parçam bir zamanlar yrdğm eski yolları hissedebiliyor. Arkamdan birkaç çıt sesi geliyor ama onları duymazdan geliyorum. Gözlerimi aşığıda tutuyorum, külle kaplı zeminden yukarı bakmak istemiyorum, çünkü boğazımın arkasında hastalıklı bir his yükseliyor. Bilen bir his.

Yanmış kulbemin dibinde durdum.

Gözlerim bir zamanlar sığınacağım olan tmsekte ağır ağır dururken soğuk esintiyle birlikte küller havalanıyor. Kulbem gitmiş. Derin bir nefes alıyorum ve iliklerim kemiklerimin içinde çalkalanırken yavaş nefes veriyorum.

Bir zamanlar çok sevdiğim kulübemin dibinde üç mezar taşı duruyor. Sanki bir sopayla yapılmış gibi ailemin isimlerinin kazındığı üç yalnız oyma mezar taşı. Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum. Kül havadaki soğuğa rağmen hala biraz sıcak ama ruhum buz gibi.

Elodie Marrowbone

Tanrılar tarafından çok erken çalındı. Çok üzgünüz. Seni sonsuza dek seveceğiz. Lütfen bizi affet.

- Anne ve Baba

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve göğsümün içindeki kıvrılmış nefesi dışarı bırakıyorum. İçim burkuluyor ve ellerim hissettiğim tüm o lanet hiçlikle titriyor.

Berbat bir durum, değil mi?

Çok üzücü ve berbat. Beni *onlar* öldürmedi, *Arulius* öldürdü.

Ve şimdi.

Gözlerim sonunda mezar taşlarına kayacak iradeyi buluyor. İkisinin üzerinde de aynı mesaj yazılı. Okurken b o ğ a z ı m d a k i düğüm beni boğuyor.

Sevgili küçük şarkımız, Elodie'mizle birlikte olmak için.

Yaptıkları şey yüzünden kendilerini öldürdüler.

Onun yüzünden. Violet yüzünden.

Uzun bir süre burada oturdum. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama ayak sesleri duyduğumda kim olduğunu görmek için dönmeye zahmet etmiyorum. Her zaman olduğum gibi kayıp bir ruh gibi mezarlarımıza sonsuza dek bakmaya devam ediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Wren yanımda diz çökerken.

Onu görmezden geliyorum, burada olduğumu nereden bildiğinden emin değilim. Onları yanıma kimin gömdüğünü merak ederek mezarlarına bakmaya devam ediyorum. Mag- gie Teyze öldü. Ben de öldüm. *Herkes* öldü. Peki kim öldü?

Selvi keder dolu yumuşak bir iç çekti. Eli benimkinin üzerine kayıyor ve sıkıca kavıyor. Elleri hiç hatırlamadığım kadar sıcak.

"Ritim acımasız... ama onlarla tekrar karşılaşacağından hiç şüphem yok. Hikayen burada bitmedi Elodie, daha yeni başlıyor."

Öne doğru eğiliyor ve her bir mezar taşının üstündeki külü siliyor. Parmaklarının arkasında, taşlardan küçük beyaz bitkiler büyüyor. Boyları birkaç santimi geçmiyor ve hayalet çiçeklere benziyorlar, etraflarını saran ölüme karşı beyaz ve yanardöner. Küçük gelincikler ve mantarlar, imkansız dileklerin gerçekleşmesini bekleyen karahindibalar.

Gözlerim parlıyor ve içime küçük bir sıcaklık doluyor. Kırık organım bu manzara karşısında kendinden büyük bir parça buluyor. Belki de ihtiyacım olan kapanış budur.

Wren bana dönüp bakıyor ve kehribar rengi gözleri empatiyle parıldayan güzel yüzünü kasvetli bir gülümseme süslüyor.

En eski dostum ve sonsuza dek kalbimin kahramanı.

Başparmağı yanağımı okşuyor, düştüğünü fark etmediğim gözyaşlarımı siliyor.

"Hikayen acı verici... ama ben *her zaman* senin yanında olacağım. Hepimiz bunu atlatacağız... Murph bile. Hikayelerimiz birbirini kovalayacak, dönüp dolaşacak, ta ki hepimiz sonsuz bir döngüde tekrar tekrar buluşana dek."

Ona bakmam için çenemi kaldırıyor ve ben şimdi bir çocuk gibi hıçkırarak ağlıyorum. Beni her zaman en karanlık derinliklerimden kurtardı ve bunun için onu seviyorum. Yüz ifadesi yumuşak ve onun da gözlerinden bir damla yaş kaçıyor.

"Sen hayatın ta kendisisin, Elodie. *Âlemlerin şafağı*." Ayağa kalkıyor, kollarımdan çekerek onunla birlikte durmamı sağlıyor. Bana fısıldadığı her kelime için çaresizmişim gibi gözlerinin içine bakıyorum, çünkü öyleyim. "Şimdi kalbini geri al. Hepsini geri al... ve bu boku düzeltelim."

Elodie

I Soğuk, ölü orman etrafımızda dönerken Wren'in kehribar rengi gözlerine bakıyorum. Sözleri kalbimin derinliklerine işliyor, ta ki göğsümdeki kafesin anahtarı nihayet açılana kadar. Benim kırık Organ dışarı çıkar, korkar çünkü dünya onu birçok kez paramparça etmiştir, ama Wren'in kucağına yakalanır.

Elleriyle yanaklarımı kavırıyor, gözlerimiz kilitleniyor. Birbirimize o kadar derinden bağlıyız ki artık bunu görebiliyorum.

O ormanın ta kendisi, ponderosaların koruyucusu. Ormanlık alanların hayatı. Ve o her zaman burada benimleydi, ormana olan sevgimle yaşıyordu.

O benim ormanım... çamların arasındaki selvim.

Wren bana kolayca gülümsüyor, ilk tanıştığımızda sahip olduğu o gevşek ve nazik bakış ve ben hiç alamadığım öpücüğü hatırlıyorum. Ondan çok istediğim öpücüğü. Gücünün etrafımızdaki külleri doldurmasına izin veriyor ve beyaz ateşböcekleri karanlıktan yükseliyor, etrafımızda dans ediyor ve bu kasvetli yeri biraz daha hafifletmek için havada küre haline geliyor.

Bana doğru eğiliyor ve mükemmel dudakları dudaklarıma değiyor. Onun çam kokusuyla dolup taşıyorum ve kollarında kendimi çok güvende hissediyorum.

Home.

Uzaklaşırken başparmağı yanağıma sevgiyle okşuyor. O bir adım geri çekilirken, beni bu şekilde şımartmasını dileyerek sızlanıyorum.

Bir kere.

"Uzun süre kalamayız. Kimse gittiğini fark etmeden Nesbrim'e dönmelisin," diye fısıldıyor alnıma bir öpücük kondururken.

Bağ aracılığıyla göğsümde küçük bir acı yayılıyor ve boku yediğimizi anlıyorum.

"Çok geç." Yanık yüzünden göğsümü sıkarak irkiliyorum. "Arulius yeni öğrendi," diye ısırıyorum. Wren iç çekerek siyah saçlarını geriye itiyor, bakışlarında endişe parlıyor.

Elimi tutuyor ve beni Bresian kapısına doğru geri götürüyor, ilk başta beni götürdüğü kapıya. Elim onunkinden çekiyorum ve diğer yöne doğru tırıslla ilerliyorum. "Bu taraftan. Rune beni diğer kapıda bekliyor." Wren tereddüt etmeden beni takip ediyor.

Küldeki ayak izleriyle dönüş yolumuzu bulmak çok kolay. Issız ormanıma son bir kez bakıyorum. Yanmış kütükler ve gri gökyüzünden başka bir şey yok. Birçok yaratığın kemikleri ve mezarları... ve burada yok olan aile.

Bir daha döner miyim bilmiyorum.

Ama Wren'in sözlerine tutunuyorum - bu benim hikâyemin sadece başlangıcı. Hiç bitmeyecek bir rüyanın başlangıcı. Her şeyi düzelteceğim.

"Hoşça kal anne... Baba. Tekrar görüşeceğiz."

Wren o hüzünlü gözleriyle gülümseyerek bana başını sallıyor. Bresian'ın sisine girmek için dönmeden önce bir elimi kaldırıp yapraksız siyah saçlarını okşuyorum.

Hızlı adımlarla geçiyoruz. Wren önden gidiyor ve diğer tarafa geçerken elimi sıkıca tutuyor.

Rune hızla ayağa kalkıyor ve Wren'e dişlerini gösteriyor. Cypress'im onun düşmanlığı karşısında hazırlıksız yakalanıyor ve Rune çılgınca bir şey yapamadan ben aralarına giriyorum.

"Kesin şunu! Wren benim en yakın arkadaşlarımdan biri. *Hemen* geri dönmeliyiz. Arulius biliyor," diye tersliyorum ve kaşları itirafım karşısında nankörlükle çatılıyor. Hay aksi. "Senden daha yakın değilim, Rune."

Wren'in çenesi düşüyor ve ben alnıma vuruyorum. *Siktiğimin erkekleri*. "İkiniz de sahip olduğum en yakın insanlarsınız, tamam mı? Tartışma bitmiştir." Hızla Hollow'un yanına gidip sırtına atlıyorum. Rune hemen arkamda, bana yaklaşıyor ve sahiplenici bir şekilde etrafımı sarıyor.

Wren'e bakıyorum. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Bana ormana gitmemi söyleyen garip bir adam vardı. Adının Bruno olduğunu söyledi."

Gözlerim açılıyor ve Brevik'in ensesini sıkıca kavıyorum, tüylerim diken diken oluyor. *O gerçekten burada. Yani bu sadece bir rüya değildi... Onun gönderdiği bir imgelem miydi? Bize söylemediğin ne biliyorsun Bruno?*

"Diğer geçitten girdim. Caziell'e ulaşmak için o yoldan geri dönmem gerekiyor. Marley beni bekliyor." Küçük Yosun Serçesi ve Caziell'in adını duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Acaba bir daha o kafeye gidip kahve ve hamur işlerini paylaşabilecek miyiz?

Başımı salladım. "Yakında görüşürüz o zaman?" Çok fazla optimizmle söylüyorum. Yeterince söylersem gerçekleşecek, değil mi?

Kehribar rengi bakışlarını tutuyorum, bronz teni dört ayın ışığı altında parıltıyor. Gülümsüyor ve Bresian'a doğru geri dönmeden önce başını eğiyor.

"Sonra görüşürüz, Elodie."

Tekrar içeri girene kadar izliyorum. "Nes- brim'e geri dönelim, Brevik." Hollow'un başını okşuyorum ve o da gecenin içinde bir bulanıklık gibi kar vadilerinden aşağı doğru koşmaya başlıyor.

Geri döndüğümüzde Arulius güney kapısında bekliyordu. Yüzünde ifadesiz bir ifade var ve ben çoktan geri çekil-Violet da bilirse beni neyin beklediğini.

Duvarın dibinde duruyoruz ve ben iniyorum. "Rune, Brevik'i muhafazaya geri götür ve beni odamda bekle." Bana sertçe kaşlarını çatıyor ve kıpkırmızı gözlerini kısıyor, Arulius'a güvensizlikle bakıyor ve sonunda başını sallıyor. Brevik kolayca duvarın üzerinden atlıyor ve böylece o pislikle baş başa kalıyorum.

Kollarımı kavuşturuyorum ve ondan başka her yere bakıyorum. Güzel altın kemik zırhını giymiş ve yaldızlı kanatları, güneş dağların üzerinden tepeye doğru yükselirken şafağın ışınlarında özellikle parıltıyor. Kalbim ona doğru uzanıyor. Görmezden gelmeye çalışıyorum ama hoşuma gitse de gitmese de onu özlediğimi inkâr edemem... Ametist gözlerinin üzerimde olmasını ve tıpkı aylardır yaptığı gibi ilgim için yalvarmasını istiyorum.

Çok şey değişti.

Korkunç birkaç dakika boyunca sessiz kaldı ve aramızda yoğun bir gerilimle garip bir şekilde durduk. Tanrı aşkına, hırsızlık yaparken yakalanmış gibi hissediyorum.

Arulius beni irkilten uzun ve derin bir iç çekiyor ama kollarımı sıkıca kavuşturmak için dişlerimi sıkıyorum. Bu piç kurusuna duygularımı bir daha asla göstermeyeceğim.

"Dişlerini ne kadar sıkarsan sık duygularını saklayamazsın, aşkım."

Ona bir bakış fırlatıyorum ve ametist gözlerinde eğlence titreşiyor. Yüzümdeki sert ifade onu anladığımda değişiyor. Çok yorgun görünüyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve yüzünde yabancı olduğu bir yenilgi ifadesi var. "Orada ne yapıyordun? Bana nereye gittiğini söyle, Violet'e söylememeyi düşüneneceğim."

Anında rahatlamış bir nefes verdim. Tanrılara şükürler olsun ki benim iyiliğimi az da olsa önemsiyor, çünkü Violet bacaklarımı keserdi.

"Ben... Ben evimi görmeye gittim."

Gözleri açılıyor ama ifadesi taş gibi. "İnsanlar alemine mi? Neden istiyorsun?"

"Beni öldüren ailemi neden görmek isteyeyim ki? Tanrım, bilmiyorum, belki de onların suçu olmadığı içindir. *Belki* de bunu yapan pıslığe baktığım içindir."

Göğsüm sıkışıyor ve bana gönderdiği acıdan kurtulmaya çalışıyorum ama o olduğu yerde kalıyor.

"Nedenini söyle, aşkım."

Gözlerimi deviriyorum ve ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Soğuk bacaklarımı uyuşturmaya başlıyor ve eminim şimdiye kadar kulaklarım donmuştur. "Onları tekrar görmek zorundaydım... ama öldüler. Muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur ya da umursamıyorsunuzdur, o yüzden... artık içeri girebilir miyiz? Kanatlarım donuyor."

Gözleri üzerimde yumuşuyor ve elini uzatarak tutmamı bekliyor. İyileştirici organımı kafesine yakın tutarak bir süre onu inceledikten sonra tereddütlü bir şekilde elini uzatıyorum.

Arulius beni kendine çekiyor ve altın kanatlarını etrafımıza sarıyor. Anında sıcaklık ve güçlü yağmur kokusuyla sarmalanıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve söyleyeceği her neyse onu bekliyorum.

"Bilmiyordum. Kaybın için üzgünüm... Benim hatam olduğunu biliyorum. Biliyorum... *Biliyorum* beni asla affetmeyeceksin ve ben de senden bunu asla istemeyeceğim.

Ama lütfen Elodie, *lütfe*n seni sevmeme izin ver." Kolları beni sıkıca sarıyor ve bunun onda yarattığı acı karmaşasını hissedebiliyorum.

Onu sevmeyi reddetmem.

"Lütfen seni sevmeme izin ver. Her şeyi yaparım."

Elimi aramıza sokuyorum ve ona bakıyorum. Benim büyüleyici altın Eostrix'im, bir zamanlar çok güzel ve mükemmeldi. Şimdi yorgun ve pek çok pişmanlıkla dolu. Hepimiz öyle değil miyiz? Solmuş ve yıpranmışız, bir zamanlar olduğumuz şeyin kasvetli bir gölgesiyiz.

"Yine de hiçbir şey yapmayacaksın. Bunu görmüyor musun? Yapabileceğin *tek* şey, bağışlanma kazanmak için küçük bir adım olabilir, bunu düzeltmemi yardım etmen Arulius."

Alnını benimkine bastırıyor. "Yapabilseydim bunu ve daha fazlasını yapardım, aşkım... ama..."

"Ama ne? Söyle de en azından mazeretini duyayım." Mor gözleri acıyla doluyor ve dudağını ısırtıyor. Gözlerim olması gerekenden bir an daha uzun süre orada kalıyor.

"Sana söyleyeceğim... ama şimdi ya da burada değil." Birinin dinlediğinden endişelenmiş gibi başını kaldırıp etrafımıza bakıyor. "Öğleden sonra gelip seni alacağım. Sıkı giyin." Eğilip beni çabucak öpüyor ve kanatlarını üzerimden çözüp Nesbrim'e geri dönüyor.

Midemde dönen korkunç bir hisle arkadan takip ediyorum.

Rune, olacağını bildiğim gibi odamda beni bekliyor, başını eğmiş duvara yaslanmış. Dreadius'umun neden böyle uyumayı sevdiğini asla anlayamayacağım ama o uyurken ona bakmaktan keyif alıyorum. Dövmeli kolları sıkıca kavuşturulmuş ve gözlerimin keskin kesimli çene hattında gezinmesine izin veriyorum, boynundaki dövmelerin koyu çizgileri ona bakarken bile acıkmama neden oluyor.

Başımı sallıyorum.

Bunu umursamadığını biliyorum, hatta ihtiyacım olanı almamı sağlamaktan zevk alıyor ama onu bu şekilde kullanmaktan nefret ediyorum. Onu yiyecek olarak düşünmekten *nefret* ediyorum.

Sessizce içeri giriyorum ve bütün gece ayakta olması benim hatam olduğu için dinlenmesine izin veriyorum. Uyuma isteğime karşı koyuyorum. Kafamda uyumak için çok fazla kaos var.

Yatağa oturup kitapları alıyorum ve çarşafın üzerine yayıyorum. Artık ders çalışmaya çalışırken unutulup gitmeyeceğime göre, belki bu sefer bir şeyler öğrenebilirim.

Yaratıklar kitabını açıyorum, zaten bildiklerimin hepsini atlıyorum. Eğer bilmem gerekirse onlara daha sonra geri dönmem gerekecek.

ama şimdilik Violet'in portal-cam yaratma dışında tam olarak ne gibi güçleri olduğunu öğrenmem gerekiyor. Bodrumdaki berbat kafatasına uzaktan da olsa benzeyen bir şey bulup bulamayacağıma bakmalıyım.

Sessiz, mutlu birkaç saat geçiriyorum. Her kitaptan umut verici birkaç sayfa koparıyorum. Tabii ki bana bağırان bir şey bulamıyorum, ama imajları olmayan bazı eski kayıtlar bulmayı başarıyorum. Son kitabı da kenara fırlatıyorum ve yırtık pırtık sayfaları yatağın üzerine yayıyorum.

Rune'un uyandığını haber veren bir döşeme gıcırtısı duyuyorum. En azından birkaç saat dinlenmiş. Gözlerimi kelimelere dikmiş, orada bir şey arıyorum!

Hükümdarlık Tanrıları.

O kadar eski ve lekeli ki neredeyse gözden kaçırıyordum. Tanrıya şükür ikinci kez baktım, bu Violet hakkında biraz fikir edinmeme yardımcı olabilir. Arulius beni almaya gelmeden önce yeterince zamanım olmayacak, bu yüzden önemli sayfaları sonraya saklamam gerekecek. Sayfayı katlayıp cebime sokuyorum. Rune yatağın diğer tarafına geçiyor, gözleri hâlâ uyku sarhoşu ama dinlenmekten çok ne yaptığım ile ilgileniyor.

Kıpkırmızı gözleri benimkilerle buluşuyor ve kaşlarını kaldırıp sayfaların arasına dağılmış sayfalara bakıyor.

Elimi kaldırıyorum ve başımın arkasını ovuyorum. "Garip keskin dişleri olan ve bağları koparan yaratıklarla ilgili bir formasyon arıyorum." Garip bir şekilde gülmeye çalışıyorum ama o sadece bana bakıyor.

"Dişler? Onları tarif et." Omurgam onun gücüyle ısınıyor. Keşke lanetinin zincirlerinden kurtulabilse. O da hepimiz gibi konuşabilmeli.

"Umm... bunun gibi bir şey." Ellerimi yüzümün iki yanına kaldırıyorum ve onları diş gibi gösteriyorum. *Bekle, lanet olsun, zaten dişlerim var.* Ellerimi indiriyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü zaten dudaklarında ukala bir sırıtış var. "Azı dişleri gibi ama her diş için." Kendini beğenmişlik yaptığı için yüzüne bir yastık fırlatıyorum.

Rune onu yere atar ve düşünceli bir şekilde alt dudağını emer.

"Böyle bir yaratığı nerede gördün?"

Gözleri, tam olarak aradığım varlığı düşünmüş gibi daralıyor.
için

. Biliyor, bunu

hissedebiliyorum.

"Söylemeyeceğine söz verir misin?"

Gözlerini deviriyor ve yara izli ve dövmele boğazını işaret ediyor. Yaptığım hatadan dolayı irkildim. "Özür dilerim... Violet'in bodrumunu biliyor musun? Bütün kanımı aldığı yer mi?"

Gözleri titriyor ama boş kalıyor. Düşündüğü yaratık her neyse, belli ki zihnine musallat olmuş. Başını sallıyor.

"Evet... İçinde kemikler ve kafatası olan bir kase buldum. Gerçekten çok garipti ve içi kan doluydu. Benim kanım olduğunu tahmin ediyorum, çünkü her zaman oradan alırdı. Ama sanki kemikler kanı emiyor gibiydi. Kafatası kıpkırmızıydı ve üzerinde damarlar vardı." Duraklıyorum ve o korkunç şeyi hatırladığım için boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Beni gerçekten korkuttu."

Rune'un gözleri açılıyor, yüzeyin altındaki korku kaşınıyor. Ne gördüğümü *çok* iyi biliyor.

"Ne oldu? Söyle bana." Yatakta öne doğru eğildim ve kenarda diz çökene kadar yırtık sayfaların üzerinde süründüm.

Kırmızı gözleri hâlâ uzaklara, uzak bir yere bakıyor. Bu kadar yakından alnında biriken teri görebiliyorum.

Ne oluyor lan?

"Rune!" Yumruğumu gergin göğsüne vurarak onu şaşkınlığından kurtarıyorum. Bileklerimi kavıyor ve beni yatağa geri itiyor, dizlerinin üzerine çöküp üzerime oturuyor, sayfaları etrafımızda buruşturuyor ve doğrudan ruhuma bakıyor. Bunun ateşli olduğunu düşünmem garip mi? Gerginlik bunu daha da... yoğun hale getiriyor.

"Sadece söyle, beni korkutuyorsun."

Neredeyse beni öpeceğini düşünüyorum çünkü yaklaşmak için eğiliyor, ama ürkütücü sesi kemiklerimde çınlarken sadece bir nefes ötemde duruyor.

"Hemen sonuca varmak istemem ama bu Kuzey'e benziyor."

Altında titriyorum. *"Kuzey de neyin nesi?"*

Çenesi gerilir. *"Ne-kim değil."* Elini boğazıma götürüyor ve hafifçe sıkıyor, sadece havayı çekmeyi biraz daha zorlaştıracak kadar. *"Kuzey, Savaş Tanrısı'ydı."*

Sırt kaslarım esniyor çünkü beni boğacak mı yoksa becerecek mi anlayamıyorum. İkisini de kabul ederim. "Öldü mü? Tamam, o piç öldü. Violet neden bodrumunda iğrenç kafatası çorbası yapıyor?"

Eğilip beni derinden öpüyor. *"Bilmiyorum. Öğrenmek istediğimden de emin değilim ama bu görmezden gelebileceğimiz bir şey değil. Rüyalarında gördüğün kafatasının aynısı mı, yavrum?"*

Parmaklarımı koyu renk saçlarının arasından geçirirken başımı sallıyorum, nefes yolumu sertçe kavramasıyla mücadele etmek için tırnaklarımı geçiriyorum.

Dudaklarıma karşı hırlıyor.

Ayrılıyorum ve boğazına öpücükler konduruyorum, dilimi uzun bir fırçayla atardamarını okşarken güzel dövmelerini şefkatle noktalıyorum. Pantolonunun içinden ereksiyonunu şimdiden hissedebiliyorum. Boğazımı sıkıca kavrayıp başımı döndürürken pantolonunu sıyrıyor ve sikiyle külotumu yana itiyor, amıma sokmadan önce klitorisime birkaç kez sürtünüyor.

Saldırı karşısında sarsılıyorum ve o içime girerken dişlerimi boynuna gömüyorum. Daha önce hiç kan içerken *boğulup* sikilmemiştim ama lanet *olsun*.

Onun güçlü gül kanını derinden içime çekiyorum, tatlı Dreadius'unun tatları ve kalçalarını kabaca içime pompalayarak inşa ettiği orgazmı anında inliyorum. Korku aramızda dans ediyor ama bu sadece bu birleşmeyi daha yoğun hale getiriyor.

"Tanrı yüzyıllardır ölü. Ama ölüleri geri getirmenin birden fazla yolu olduğunu biliyorum."

Altında kayıyorum, dişlerimi çok hızlı çekiyorum ve yanağıma kan sıçırıyor. "Nasıl? Bunu sadece benim yapabileceğimi sanıyordum?"

Kalçalarını eğiyor ve bacağıma kaydırıyor, böylece kendini kabzasına kadar gömebiliyor. Hassas etime o kadar derinden vuruyor ki keskin bir çığlık atıyorum. Göt herif sonunda boğazımı serbest bırakıyor. *"Hayır, birkaç yolu var. Bu reenkarnasyon değil - bunlar Savaş Tanrısı'nın kötü ve sadık yoldaşlarını geri getirmek için yarattığı karanlık ve çarpık yöntemler."*

Sözlerine odaklanmakta zorlanıyorum çünkü o kadar sert boşalıyorum ki gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. İçime boşalmadan önce boynuma son bir öpücük konduruyor, zonklayan aleti zevkini serbest bırakırken tenime karşı homurdanıyor.

Elimi yanağına bastırıyorum. O kadar mükemmel ki. Rune başını elime yaslıyor ve o kıpkırmızı gözleri benimle aynı tereddütle yüzümü okşuyor.

Birbirimiz için fazla kırıldık.

Ama belki de... bu yüzden birbirimize bu kadar anlamlı geliyoruz. Parmağımı boğazında gezdiriyorum. Çenesinin ucundan köprücük kemiğine kadar uzanan dikey yara izi biraz solmuş görünüyor. Ona bunu yapan kaltağı asla yeniden canlandıramayacağımı zaten biliyorum. Onu mahveden.

Elimi göğsüme götürüyorum. İyileşme organım onu çok istiyor. Umutsuzca istediğim kelimeleri duymak istiyor.

ama özellikle onu. Beni sevmesini istiyorum, sadece beni ve sonsuza dek beni.

Pantolonunu çıkarmak için eğiliyor.

"Talia'yı hiç tanıdın mı?" Ben de pantolonumu yeniden ayarlıyorum ve yanıma uzanabilmesi için yatakta kayıyorum. Başını avucunun üzerine koyuyor ve başını sallayarak bana içtenlikle gülümsüyor.

Çok rahatladım. Sanırım onunla tanışmayan tek kişi o... Demek ki benden *ben* olduğum için hoşlanıyor, bir zamanlar yaşadığım hayattan değil.

Bu düşünce beni teselli ediyor.

"Peki birini geri getirmenin başka ne gibi yolları var? Tamamlanmış olarak mı geri geliyorlar? Bu ölümü kandırmak, yani normal olamaz."

Başını sallıyor, uzandığımız sayfalara bakıyor. Onu zihnimde duyduğumda omurgam ısınıyor. *"Ele geçirme. Bir taşıyıcının bedenini ele geçiriyor."*

Ne oluyor lan? Yarın'daki şeyler bunu yapabiliyor mu?

"Ama biz zaten ölü değil miyiz? Bu nasıl mümkün olabilir?" Kaşlarımı çatıyor, tüm bu saçmalıkları bir araya getirmeye çalışıyorum.

Omuz silkiyor. *"Yarın'da hâlâ bir beden var. Bir beden. Tıpkı ikinci bir ölümle ölebileceğin gibi, bedenini de daha karanlık varlıklara kaptırabilirsin. Aldatma ve kötülük tanrıları."*

Kafama dank etti.

"Neredeyse kalbimi parçaladığımda olan şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Tenim küllenmişti ve içimde uğursuz bir karanlık hissettim." Doğrudum ve kollarımı kendime doladım. İçimde şeytani bir şey olduğu hissi... rahatsız edici. Savaş Tanrısı mı? Bütün bunlar da neyin nesi?

Ayağa kalkıp buruşmuş sayfaları topluyorum ve Arulius beni almaya gelmeden önce onları bir çekmeceye tıkıyorum. "Sen araştırma görevindeyken benim de Arulius'la buluşmam gerekiyor, o yüzden gitsen iyi olur," diye mırıldanıyorum kalın kışlık taytlarımı giyip beyaz montumu alırken. Kanatlarımı tasarlanan deliklerden geçirmeye alıştım ve birkaç ay öncesine göre yarı zamanımı alıyor.

Dreadius'um bana öfkeyle homurdanıyor ama kapıyı açık tutarken onu görmezden geliyorum.

"Biliyorum. İnan bana, hislerimiz karşılıklı, ama dün geceki maceramız hakkında çenesini kapalı tuttuğu için şanslıyız, bu yüzden iyi davranmak zorundayım." En iyi oyunculuğumu göstermek için ona sahte gülümsüyorum ve o da bana sırıtıyor.

yanımdan geçerken elini başıma koyuyor ve saçlarımı karıştırıyor.

"Hey!" Elini sopayla uzaklaştırıyorum ve o da dönüp bana geniş bir sırıtışla göz kırpmıyor.

Arulius birkaç dakika sonra kapımı çalıyor ve ben de onu mahkemenin ön kapısına kadar takip ediyorum. Dışarıda, bizi kardan koruyan yukarıdaki terasların altında duruyoruz.

Altın rengi Eostrix paltosuyla uğraşıyor, bana bakmadan önce paltosunun düzgün ve sıkı olduğundan emin oluyor. Ametist gözlerinde o tanıdık umut titreşimi var ve ben buna tepki verme zahmetine bile girmiyorum.

"Hazır mısın?"

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı indiriyorum. "Neye hazırım? Bana hiçbir şey söylemedin." Öfkelendim. Öğleden sonraki keskin havada nefesim buğulanıyor.

Ses tonumu duymazdan geliyor ve dudağının kenarını tekmeliyor. "Uçmak 101."

Altın kanatları açılıyor ve güneş onların üzerinde mükemmel bir şekilde tepe yapıyor. Muhteşem bir şekilde parlıyorlar ve etrafımızdaki karı sarı ışıklarla aydınlatıyorlar.

Yutkunuyorum. "*Uçmak mı?*" Mırıldanıyorum. Başını sallıyor, çok eğlenmiş görünüyor. "Ama ben uçamam, Arulius. Kanadım..."

Kırık kanadımı koluma doluyorum. Diğerinden biraz daha kısa - Wren kırdıktan sonra hiç aynı şekilde büyümedi.

Arulius saçlarımı yüzümden itiyor ve zayıf gülümsemesi kalbimi sıkıştırıyor. "Uçabilirsin. Daha kısa ve iyi kanadın kadar güçlü değil ama yapabileceğini biliyorum." Yanaklarım onun itirafıyla ısınıyor.

Tek yapabildiğim tereddütlü bir baş sallama.

Elodie

Arulius bizi Nesbrim'in doğu dağlarındaki bir uçurumun kenarına indiriyor.

Buradan yüksek mahkemeyi görebiliyorum ama çok yüksekteyiz.

her şey minyatür görünüyor. Etrafımızdaki bulutlar kabarık ve yoğun hava yaklaşmakta olan bir fırtınaya dair soru işaretleri bırakıyor.

Oniks renkli kayanın kenarına yakın duruyoruz ve midem kendi içine doğru kıvrılıyor.

Birkaç adım geri atarken "Bunu yapamam," diye mırıldanıyorum.

Arulius kısa bir kahkaha atıyor ve kolumu tutuyor. "Evet yapabilirsin ve ben sormuyorum." Beni tekrar kenara çekiyor ve hayatım buna bağlıymış gibi koluna yapışıyorum.

"Neden bana uçmayı öğretmeye çalışıyorsun ki?" Ona ters ters baktım.

Ama beni uçurumdan aşağı iterken bana hınzırca gülümsüyor.

Vücudumun havada spiral çizmesini engellemeye çalışırken bir çığlık atıyorum. Tüylerim vücuduma sıkıca yapıştı.

Arulius peşimden sıçırıyor ve saniyeler içinde yanımda oluyor, bakışlarında yanlış bir şef bakışı var. "Kanatlarını aç, aşkım." Kanatlarını açtı ve hava onu anında yakaladı. "Uç!"

Birkaç sakın nefes alıyorum ve kanatlarımı açıyorum. Havanın içime gönderdiği şok heyecan verici. Havanın nefesini hissedebiliyorum.

Bu dünya tüylerimin ve kemiklerimin arasında ılık çalıyor. Bir anda havada asılı kaldım. Arulius gözlerinde gururla yanımdan geçip gidiyor.

Başımı bulutlara doğru hareket ettiriyor ve ben daha bir şey söyleyemeden güzel altın kanatları onu oraya götürüyor. Hissedebilmek için birkaç kez kanat ırpıyorum - düşündüğümde çok daha doğal geliyor bana. Kısa kanadım güçlü hissettiriyor ve düşündüğüm gibi dengemi bozmuyor. Heyecan içimde dalgalanıyor ve sonra Arulius'u yarının bulutlarına doğru takip ediyorum.

Yalan söylüyorum.

Bulutları yararak gökyüzüne yükselmeden önce nefesimi sadece birkaç saniye tutuyorum. Arulius bana doğru yaklaşıyor ve ben bulutların arasında kendimi sabitlerken elimi sıkıca tutuyor.

Kanatlarım çok hafif ve gökyüzünde süzölmek için onları hangi yöne çevireceğimi içgüdüsel olarak biliyorum. Zihnim bu dünyayı hatırlamıyor olabilir ama kanatlarım ve bedenim hatırlıyor gibi.

Hava ciğerlerime doluyor ve her bir hassas duygusunu içime çekiyorum.

Arulius dönerek kanat açıklığını gösterirken altın kanatları ışıktı parıldıyor. Benimkinin en az iki katı. Ametist gözleri sanki kanatlarımın çalışmasına doyamamış gibi beni inceliyor. Uçurumdan gördüğümüz bulutlar yaklaşıırken geriliyorum. Kızgın ve griler, vaat ettikleri karla şişmişler. Bir an tereddüt ediyorum, ne yaptığımı iki kez düşünüyorum.

"Bunu yapabilirsin, aşkım."

"Yapabileceğimi sanmıyorum." Tüylerim diken diken oluyor ve ona endişeli bir bakış atıyorum.

Gözleri görünmez bir okşayışla beni rahatlatırken "Yapabilirsin," diye güvence veriyor ve tıpkı bunun gibi havalanıyor ve rüzgar onu karanlık fırtınanın içine çekiyor.

Beni her zaman takip etmem için bıraktı ve bu her seferinde işe yaradı. O önden gidiyor ve ben de peşinden gitmek için can atıyorum.

Dudağım endişeli ve korkuyla bakıyorum. Şüphe göğsümü tırmalıyor. Neden bunu *yapabileceğimi* düşündüğümde, daha doğrusu *neden* bunu yapmak istediğimden emin değilim.

Bej kanatlarıma tereddütlü bir bakış atıyorum. Kan bağıyla bağı olduğum Eostrix'i takip etme dürtüsüyle tüylerim kabarıyor. İçgüdülerimi takip etmek için.

Her şeyi siktir et, beni geride tutan her şeyi bir kenara atmaya karar verdim. Kanatlarımı ırpıyorum ve onun peşinden fırtınaya doğru uçuyorum.

Bulut duvarı yüzüme çarpıyor. Taze, soğuk tanecikler soğuk bir sabahın tozu gibi tenimde tozlanıyor.

Gözlerimi açıyorum ve nefesim benden çalınıyor.

Güneş ışınları karanlık kış fırtınasını delip geçiyor, siyah ve griden oluşan sonsuz bir tünelin bitiş çizgisindeki pembe ve turuncu ışık. Güneşin sıcaklığı tenime dokunuyor ve kar onunla birlikte dans ediyor.

Arulius önümde uçuyor ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme yayılıyor. Kalbim sızlıyor ve onun anılarıyla dolup taşarken gözyaşlarımı tutuyorum.

Bizim hatıralarımız.

Bana ulaştığında ve zihnime benim gerçek *olduğuma* dair küçük bir fikir kırıntısı yerleştirdiğinde.

Gri ve yaldızlı saçları soğuktan donuyor. Tanıştığımız zamanki kadar güzel ve harap. Bana yaklaşmasını izliyorum. Nefesimi içime çekiyorum, duvarlarımın arkasını göreceğinden endişeleniyorum.

"Senin fırtınaların *her zaman* benim de fırtınalarım olacak ve eğer izin verirsen, onları her zaman seninle birlikte atlatacağım, aşkım."

"Ama... neden?" Sesim, ondan saklamak için umutsuzca çabaladığım duygularla titriyor.

Yüzü gevşiyor ve pembe ve turuncu ışınlar parıldayan tenine vuruyor, beyaz kar taneleri yanaklarına sevgiyle tozlanıyor. Ametist gözleri benimkilerle birleşiyor.

"Çünkü seni orada buldum, aşkım." Dudağı yukarı kayıyor, yanaklarının soğuktan mı yoksa duygularından mı kızardığını anlayamıyorum. "*Seni* orada buldum ve sen de kendini orada buldun... ve bunların hiçbirini asla unutmayacağım. Asla."

Artık kalbimi duvarlarımın arkasında tutamıyorum. Son birkaç aydır ruhuma musallat olan kelimeleri tekrarlarlarken çenemden bir damla yaş süzülüyor.

"Gerçek olmasam bile... yağmur beni yine de selamlıyor."

İlk kez onun da gözlerinden bir damla yaş süzülüyor. "Güneş beni ısıtıyor zaten." Sesi titriyor.

"Bu an... bu anın benim için bir anlamı var," diye fısıldıyorum. Zamansız bir dünyaya kilitlenmişiz, kar üzerimize çöküyor ve güneş ışınları kara bulutların sonunda parlıyor.

"Bu yeterince gerçek, aşkım. Yeterli olmaktan çok daha fazlası." Çarpıştık.

Ona tüm benliğimle bağlanıyorum. Dudaklarımız buz gibi soğuk ve ellerimiz hızla birbirini sarıyor. Birini enseme doluyor ve bir nefesle öpüşmeyi kesiyorum. Gözlerimiz birleşiyor. Bakışlarında umut ve şefkat dans ediyor.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Seni seviyorum."

"Biliyorum, Arulius. Ve bu da gitmene izin vermeyi zorlaştırıyor."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü... çünkü ben de seni seviyorum." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve yağmur dokunuşlu öpücükler ve güneşin sıcaklığıyla birbirimize çarpıyoruz. Yüzümü kavriyor ve alnını alnıma bastırıyor, biz fırtınanın içinde kanatlarımızı açmış dönerken.

"Bunu tekrar söylemeni duymak için sonsuz geceler bekledim." Sıcak nefesi dudaklarıma değiyor.

"Öyle mi?" Bakışlarımda yumuşaklıkla ona bakıyorum, ona karşı hissettiğim için kendimle yaşayabileceğimden emin olmadığım ama istediğim nazık bir şefkat fırçası. Kalbimin seçme şansı yok mu? Olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Evet."

Onu tamamen affedebilir miyim bilmiyorum ama bu gerçekten iyi bir başlangıç. İyileşen kalbimin eksik parçası gibi hissediyorum. Onu şakacı bir şekilde itiyorum ve bulutları yaran güneş ışınlarına doğru olabildiğince hızlı uçmaya başlıyorum.

"Artık tek kişilik bir kız değilim. Bu yüzden paylaşmak zorunda kalacaksın. Kastian *ya da* Rune'dan asla vazgeçmeyeceğim," diye bağıriyorum kar yüzümü okşarken ve kendimi çok özgür ve temiz hissediyorum. Saf donmuş pullar beni tüm travma ve kederimden arındırıyor. Sanki sonunda *kendim* olmuşum gibi.

Bağ sayesinde göğsümde bir kıskançlık duygusu hissediyorum ama dudaklarında alaycı bir sırıtışla hızla peşimden uçuyor. "Evet, evet, yerde yaşayan hayvanın sende kalsın. Ama fırtınaların? Onlar bana ait, aşkım."

İçimden bir kahkaha kopuyor ve iyileşen kalbim gökyüzünün coşkusuyla kendini genişçe açıyor.

Ben uçmak için yaratıldım, neden kanatlarımı açmak için bu kadar bekledim? Kırık ya da değil, ben Yaşam Tanrıçası'yım, Şafak'ın.

Ben buraya aidim.

Güneş batıyor ve biz hala Nesbrim'den en az bir saatlik uçuş mesafesindeyiz. Geri süzülürken tüylerimiz gökyüzüne karşı sessiz.

"Söyle bana, Arulius. Söz vermiştin. Seni affetmeyi düşünmemin tek yolu bu."

Bana bakıyor ve yüz ifadesi kararıyor, başını sallarken gözleri acıyla yumuşuyor. "Talía'yı tanıdığım senin için bir sır değil."

Gözlerimi önümdeki dağlardan ayırmadan başımı sallıyorum. Son güneş ışınları alacakaranlığa karışırken Nesbrim'in ışıkları görünür hale geliyor, yıldızlar ufuktaki sıcaklığa karışıyor.

"O çok güzel bir tanrıçaydı ama kalbi soğuktu. Ritim onun için önemli olan tek şeydi. Ölüm Tanrısı bile onun yanında ikinci plandaydı."

Kaşlarımı çatıyorum. Talía'nın kim olduğunu sevdiğimden emin değilim.

Geçmişte yaşamış olsun ya da olmasın, benim *asla* veremeyeceğim kararlar verdi. Eğer Lucius ve Violet'in birlikte olmalarına izin verseydi, bunların hiçbir olmayacaktı ama sanırım o zaman asla... ben olamayacaktım.

"Borvon'u seviyor muydu?" Sessizce sordum.

Arulius alay eder. "O sadece Ritim'i severdi. Aldığı tüm erkekler onun için hiçbir şey ifade etmiyordu." Sesinde incinmişlik vardı ve kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Belli ki... *ilişkileri* vardı... ama onun da kıza karşı derin hisleri var mıydı?

"Onu sevdin mi?" Onu incelemek için dönüyorum. Kaşları çatılıyor ve dudaklarından zayıf bir gülümseme geçiyor.

"Yaptım - tamamen, bir aptal gibi."

Küçük bir nefesin dışarı çıkmasına izin verdim. Birbirlerine bağlı olduklarını biliyordum ama onu sevdiğini düşünmemiştim...

"O benden her şeyimi aldı. Bir zamanlar aptalın tekiydim ve ondan sonra artık hiçbir şey umurumda değildi. Başımı eğdim ve emirlere uydum. Benim gibi biri için her zaman olması gereken buydu."

Düşünceler içinde dudağımı ısıırıyorum. "Bu Moro'nun hikâyesiyle uyuşmuyor. Gazap Tanrısı'nın güçlerini almak için onunla bağ kurduğunu söyledi... böylece Violet Ritim'i daha da mahvedebilecekti."

Arulius başını sallar. Anılarını çağırırken gözleri bomboş bakıyor. "Bu doğru, bağ kurduk ama benimle bağ kurmak isteyen Talía'ydı. Diğer tanrıların yeteneklerini kontrol altına alabilecek güce sahip olduğumun farkında değildi. Borvon dışında hiçbir tanrı onun kadar güçlü değildi ama onu çoktan öldürmüştüm."

Borvon'u öldürdüğü düşüncesiyle sertçe yutkunuyorum. Hemen Kastian'ın yeniden öldüğünü hayal ediyorum ve bu görüntüyü zihnimden silmek için başımı sallamak zorunda kalıyorum.

"Neden seninle bağ kurmak istesin ki?" İsteddiğimden biraz daha iğneleyici oldu.

Bana ters ters bakıyor ve ben de özür dileyen bir bakışla irkiliyorum. "Öyle demek istemedim... ama gerçekten, neden?"

Arulius dişlerini sıkıyor ve her zamankinden daha mesafeli olsa da göğsümde bir öfke kabarması hissedebiliyorum. "Çünkü beni kontrol edebileceğini *düşünüyordu*. Niyeti Violet'in evcil hayvanını sarayına almaktı."

Kanatlarım eğiliyor ve hemen duruyorum, durma kısmında biraz bocalıyorum çünkü hareket halinde kalmak çok daha kolay. Kanatlarım havada çırpınıyor ve ritmimi buluyorum. Biraz ileride süzülüyor ve dönüp beni bekliyor.

"Talía bunu yapmaz," diyorum kararlılıkla. Böyle bir şey yapmasına imkân yok... değil mi?

Arulius yaklaşımadan önce bir an beni düşünüyor. "Denedi ama ben onun güçlerini kilitledim. Violet onun da kendi çektiği acıya katlanmasını istedi. Zamanın acısına. Yine de Yüce Leydi, Talia'yı Borvon'un ölümünden daha çok inciten şeyin Ritim'in bozulması olduğunu çabucak fark etmeye başladı."

Omuzlarını ağrıyormuş gibi kıvrıyor ve saçlarını yüzünden itiyor. Altın tanrım karanlıkta güneşin kendisi gibi görünüyor. Hâlâ parlıyor, sanki ışık onu terk edemiyormuş gibi.

"Peki o zaman hangi noktada aşık oldun?" Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum, eğer söyledikleri doğruysa geçmişteki halimden iğreniyorum...

Nostalgik bir şekilde gülümsüyor. "Ben onun muhafızıydım. Birlikte çok zaman geçirdik ve ona acırdım. İnançlarına çok sadıktı. Talia güzeldi ama kendi iyiliği için fazla kaybolmuştu. Tek yapması gereken Violet'i dizginlemektir..."

Midem bulanıyor, safra boğazıma kadar yükseliyor.

"Tek istediği buydu... sadece yeniden aşkıyla birlikte olmak. Yalvardı ama Talia reddetti. Yaklaşık bir yıl sonra, Talia odağını bana çevirdi, beni aşk tuzakına düşürdü, ta ki ben ona kanacak kadar aptal olana kadar. Özgür olabilmesi için bağı koparmasına yardım etmeye çalıştım... Birlikte olacağımıza söz verdi. Ama bağ koptuktan sonra bana sırtını döndü."

Gözyaşlarım gözlerime doğru savaşıyor ama elimden geldiğince onları uzak tutuyorum. Bir hikayenin diğer tarafını dinlediğinizde kulağa ne kadar farklı gelebileceği komik.

"Violet ona ihanet ettiğim için çok öfkeliydi, haklı olarak. Ceza olarak bana Yaşam Tanrıçası'nı katletti. Violet Hüküm Tanrısıdır. Ritim Tanrıları hariç herkesi o kontrol eder." Duraklıyor ve kelimeleri onu boğuyormuş gibi yutkunuyor. "Ben... Talia'nın ölürkenki gülümsemesini hala görebiliyorum. Yeniden başlata bastığı için mutluydu, çünkü bu Ritim'in bir kez daha döneceği anlamına geliyordu. Yaşam Tanrıçası, küllerinden yeniden doğan bir Anka kuşu gibi, öldükten sonra bir şekilde yeniden doğar. O yeni bir başlangıç yaptı... ama ben asla eskisi gibi olamadım."

"Arulius..."

İsteksizce bana bakıyor. Ametist gözleri içimi delip geçiyor. "Sana karşı bir canavar olduğum için özür dilerim Elodie, seni öldürdüğüm ve kandırdığım için... seni mahvettiğim için. Bu bir mazeret değil ama senden nefret ediyordum... ve Violet Yarın'a tekrar girmeni istediğinde, emirlerini yerine getirmekten mutluluk duydum. Seninle tanışana kadar mutluydum."

Söyleyecek sözüm yok.

Alacakaranlık etrafımızda geceye dönüşürken sessizce birbirimize bakıyoruz.

"Onun gibi değildin. *Sen... sendin.*" Mor gözleri yaşlarla dolup daralıyor. Kendini bir arada tutma çabasıyla çenesi titriyor. "Onun beni bir canavara dönüştürmesine izin verdiğim için özür dilerim, aşkım. Ama bir daha asla Violet'e karşı gelemem. *Yapmayacağım.* Seni ne kadar sevdiğimin önemi yok. Çünkü... çünkü-"

"Çünkü o sana beni öldürtecek."

Kelimeler rahat bir nefes gibi.

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve sessizce başını sallıyor. Kalbim onun acısıyla acıyor, benimkiyle de. Belki de bu yeterince uzun süredir devam ediyor. Onu asla tamamen affedebileceğimi sanmıyorum... ama lanet olsun, bunu beklemiyordum.

Ellerimi yüzüne götürüp gözyaşlarını siliyorum. Altın Eostrix'im çok uzun zamandır acı çekiyor. Aramızdaki bağ sayesinde suçluluk duygusunun ve acısının hafiflediğini hissedebiliyorum ve kollarımı ona sıkıca sarıyorum.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim. Seni affettiğimi ya da eskisi gibi olacağımızı söyleyemem ama... bu bir başlangıç," diye mırıldanıyorum boynuna. Hafifçe kıkırdıyor ve ben de bakışlarıyla buluşmak için uzaklaşıyorum.

"Teşekkür ederim... bana bir şans verdiğiniz için."

Elodie

T Kar fırtınası günlerdir dinmedi. Arulius Nesbrim'i yönetmekle meşgul olduğu için tek başıma uçmayı denemek istedim. Buradaki yerlerimizi unutmak çok kolay, özellikle de şimdi. İlişkimiz çok daha az gergin görünüyor. Herkesin onun nedenlerini benim gördüğüm gibi görebileceğinden emin değilim... ama Arulius'un benim için her şeyi yapacağını bilecek kadar uzun süredir buradayım, bu benim kötü adamım olmak anlamına gelse bile.

Dışarıda pencerelere çarpan kara bakarken gülümsüyorum ve parmağımı kafe masasına vuruyorum. Dışarıda hava çoktan kararmış ve sıcaklık sıfırın altına düşüyor, eminim.

Umarım Arulius bu havada etrafta uçmuyordur.

Naminé'nin yumuşak kahkahası beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. Dudaklarım bu sesle anında canlanıyor ve bu kadar komik olanın ne olduğunu görmek için bakıyorum.

Rune kahvesini sade içiyor ve acı sıvıya karşı dudaklarını bile zorlukla kıvırıyor. Naminé sipariş ettiğimiz tabaktaki son çöreğe ulaşmaya çalışıyor ve masanın diğer tarafına ulaşamasın diye çöreği başının üzerinde tutuyor. Kıpırmızı gözleri fincanın üzerinden benimkilere takılıyor ve üzerimde yumuşuyor.

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. "Rune, pastayı ona ver." Kaşlarını çatıyor ve başını i k i yana sallayarak böreği bana uzatıyor,

Naminé'nin kehribar rengi gözleri sanki bana yalvaracakmış gibi büyüyor. Ona fırlatıyorum. "Siz ikiniz benim sonum olacaksınız."

"Zaten çoğunu yedi!"

Rune ona sert bir bakış fırlatıyor ama sonra sırtıyor. Onlar yanımdayken içim ısınıyor. Sanki diyarların insan tarafına geri dönmüşüm, soğuk bir kış gecesinde arkadaşım ve erkek arkadaşımın bir şeyler içiyormuşum gibi hissediyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, belki de olan budur. Neden olmasın ki?

Gülümsemelerini ve bana verdikleri sıcaklığı içime çekiyorum. Bu nadir anların elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim; onları içime çekmeli ve elimden geldiğince tadını çıkarmalıyım. Arulius'la aram biraz düzeldiği için zihnim çok daha rahatlamış hissediyorum. Üzerimden bir ağırlık kalktı ve sonunda kalbimle savaşmayı bırakabileceğimi hissediyorum.

Son kahvemizi de bitirip Greysil'e veda ediyoruz. Namé, akşamın geri kalanını birlikte geçirebilmeleri için kapanıştan önce kız arkadaşının dükkânı temizlemesine yardım etmek üzere geride kalıyor.

Ona sıkıca sarılıyorum ve arnavut kaldırımın sokaklara doğru ilerlerken Rune ona doğru başını sallamakla yetiniyor. Kolumu onun koluna doluyorum ve Yüksek Mahkeme'ye doğru yürürken ona yaslanıyorum.

"Randevudaymıyız gibi hissediyorum." Gülümsüyorum. Soğuk burnumu ısıtıyor ve ona bakarken nefesim havada kıvrılıyor.

Rune bana gülümsüyor ve aramızdaki bağlantı aracılığıyla konuşurken bana yaptığı dövme ısınıyor.

"Biriyle çıkmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu bilmek istemezsin."

Bundan nefret ettiğimi söyleyemem. Tam önümüzde, caddenin ortasında duran uzun boylu Eostrix'i görünce gülümsemem kayboluyor.

Rune duruyor ve önümde bir adım atıyor. Etrafına bakmak için yana doğru eğiliyorum. Eostrix'in kanatları kocaman ve... siyah.

Kastian.

Onu görmek için can atıyordum. Rune'un yanından geçiyorum ve zihnimde onun küfrettiğini duyuyorum. Ben ona doğru koşarken Kastian'ın yüzü aydınlanıyor. Kollarını açıyor ve ben de kollarına atılıyorum, kolları beni de sararken onu sıkıca kavriyorum.

Gülüştü kulaklarıma müzik gibi geliyor ve bulaşıcı. "İşte buradasın. Ben de seni arıyordum." Başını benimkine yaslıyor ve burnuma sokuyor.

"Öyle miydin?" Kalbim çırpınıyor ve ona bakıyorum. Okyanus gözleri sonsuz ve gökten yağan karla dans ediyor.

Gökyüzü. Beyaz saçları alnına dağılmış ve siyah boynuzları üzerlerinde kar eridikçe parlıyor.

Sıcak bir gülümsemeyle başını sallıyor ve Rune'a bakıyor. "İsterseniz muhafızınız da bize katılabilir." Kastian'ın sesi yumuşak ve bir an için kendimi kötü hissediyorum çünkü aslında Rune'un bize katılmasını istemiyorum... Ölüm Tanrımı özledim.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Rune'un kaşlarını çatıyorum. Kavga etmeye ve pislik yapmaya hazır görünüyor. "Rune, Yüksek Mahkeme'ye geri dönebilir misin?"

Tepkisi anında oldu. Dövmem ısınıyor.

"Hayır."

Kastian'a bakıyorum ve omuz silkiyorum. "O da geliyor."

Nesbrim'in kuzey ucuna yakın bir hamama girerken Kastian elimi tutuyor. Gözlerim açılıyor ve her şeyi kavriyorum. Ön cephesi diğer dükkânların çoğuna benziyor - taşlar ve sarmaşıklar, ön kapılara giden patikadan kürekle kar atılmış. Girişin hemen dışındaki lamba direğinden sıcak bir ışık parlıyor.

"Hamam mı?" Mırıldanıyorum ve kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor.

Kastian elimi daha sıkı sıkıyor. "Pek sayılmaz." Dudaklarında bir gülümseme oynuyor ve bakışlarında bir muziplik var. Şimdi neyin peşinde acaba?

Rune kesinlikle kızgın görünüyor ve keşke telepatisi iki yönlü çalışsaydı da ona kesmesini söyleyebilseydim.

"*Burası bir kaplıca*" diye zihnime gönderiyor ve soğuk kemiklerim heyecanla titriyor.

Tanrım, iyi bir ıslatmaya ihtiyacım var.

İçeri giriyoruz ve lavanta aroması ve buhar dalgasıyla karşılaşıyorum. Bu ezici bir şekilde şaşırtıcı ve benliğimin yukarı ve aşağı zıplamasını engellemek için yumruklarımı sıkıyorum.

Tavanlar yüksek ve tepede kemerli. Sanki bir geçitten geçmişiz gibi, çünkü çimento duvarların ve tavandan tabana camların ardında dağın yamacında buharlı havuzlar var. Çenem düşüyor ve daha iyi görebilmek için cama doğru ilerlerken Kastian'ın resepsiyon görevlisiyle ilgilenmesine izin veriyorum.

Bu bir dağ! Tanrım, bunu da mı Violet yaptı? Bu harika... Gece gökyüzü açık ve yıldızlar davetkâr bir şekilde parlıyor. Burası her neresiyse, Nesbrim'de değil; kar fırtınası hâlâ devam ediyor.

Dövmem ısınıyor. *"Cam, deniz yaratıkları Gremittie tarafından yaratıldı. Camın olduğu her yere geniş mekanlar getirebilecek uzaysal büyüde ustalar."* Rune yanımda duruyor ve benim yaptığım gibi kırmızı gözlerini yıldızlardan ayırmıyor.

"Naminé bana söyledi... ve Violet bir tane. Burayı o yaptı, görmedin mi?" Gözlerimi sıcak havuzlara çeviriyorum ve şimdiden vücudumu ısıttıklarını hissedebiliyorum.

"Evet." Rune bana biraz daha yaslanıyor ve ben hepsini içime çekiyorum.
içinde.

Kastian'ın Moss Sparrow çalışanına teşekkür ettiğini duyuyorum ve bize doğru yürümesini izliyoruz. Avucunu camın üzerine koyuyor ve cam kapıyı bastırarak açtığında kapının dış çizgisi şekilleniyor.

Camın ötesindeki dünya beni tüketiyor ve kulaktan kulağa gülümsüyorum. Kastian eğiliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Hadi gidip biraz eğlenelim." Sesi yorgun geliyor ve gözleri çökmüş görünüyor. Sanırım buna benim kadar onun da ihtiyacı var.

Elimi yanağına bastırıyorum. "İyi misin? Gerçekten yorgun görünüyorsun."

Avucuma öpücükler kondururken dişleri avucumu sıyrıyor ve içime bir sıcaklık yayılıyor. Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Şimdi seninle olduğum için daha iyi olamazdı."

Beni camın ötesindeki dünyaya doğru iterken belli ki daha fazla zorlamamı istemiyor. Kastian arkamdan geliyor ama Rune diğer tarafta kalıyor.

Kalbim küt küt atıyor - en azından tatlı Kastian'ımla biraz vakit geçirebiliyorum.

Önden gitmesine izin veriyorum ve dağa doğru patikada ilerlemeye başlıyor. Eğim dik ama ben onun yanından ayrılmıyorum. Sessizce yürürken tüylerimiz birbirine değiyor ve karışıyor.

Güzel bir turkuaz havuzda durdu. Zemin, başlangıçta kar olduğunu düşündüğüm çekici beyaz bir kaya. Havuzun kenarlarında yetişen bitkiler adaçayı rengine ve yıldız ışığında yanardöner.

Paltosunu çıkarıp siyah gömleğini de başına geçiren Kastian'a bakıyorum. Gözlerim onu hemen içine çekiyor. Kasları

gergin ve tanıdık ten rengi yara izleri hala gövdesinde ve kollarında ilerliyor. Pantolonunu çıkardıktan sonra karşımda çınlıplak kaldığında gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

Benim mükemmel Ölüm Tanrım.

Bana şakacı bir kaş kaldırıyor ve havuza doğru başını sallıyor. "Eee? Bunun tadını çıkarmamı mı izleyeceksin yoksa sen de girecek misin?" Güneşin öptüğü teni ay ışığında parıldıyor ve ben onun yanardöner beyaz saçlarına bakarken kayboluyorum. Başını eğiyor. "Elodie?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "İçeri giriyorum. Sadece... burada birlikte olmamız çok çılgınca, değil mi?" Beyaz pelerinimi çıkarıp kazağımı başımın üzerine çekmeye başlarken mırıldanıyorum. Kazağımı yere atıp onu dikkatle izliyorum. "Bana Violet'in senden ne istediğini söyle, Kastian."

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarırken gözleri çıplak göğüslerime kayıyor. Yüz ifadesinden bir şey belli etmiyor ama gözlerindeki acıyı ve yorgunluğu görebiliyorum.

"Elodie... Söylememek için lanetlenmeyi kabul ettim ama söz veriyorum, bu iş bittiğinde birlikte gitmekte özgür olacağız." Bana yaklaşıyor, abanoz kanatları arkasından geliyor. Eli yanağımı kavıyor ve gözlerimiz birleşiyor. "Şimdi endişelenmeyi bırak ve rahatla."

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. Söylediklerinden tam olarak memnun değilim ama tüm bunları benim için yaptığını biliyorum, bu yüzden onunla ısınmak onu mutlu etmeye yardımcı olacaksa, o zaman tanrılar lanet olsun, bunu yapacağım.

Büyülü suya adımımı atıyorum ve tenim anında ısınıyor. Havadaki soğukluk sanki üzerimizdeki ısıyı hapseden bir tül gibi anında kayboluyor. Omuzlarıma kadar batıyorum ve su kanatlarıma sızarken gözlerimi kapatıyorum.

"*Aman Tanrım*, bu inanılmaz."

Kastian kıkırdıyor ve su dudaklarını kaplayana kadar kendini suya bırakıyor. Yüzerek uzak duvardaki beyaz, oyma kayadan bir bankta oturmakta olan bana doğru geliyor. Burayı kim keşfetmişse, içerdiği tüm olanaklar için kesinlikle bir dahi.

O yaklaştıkça dudaklarım büzülüyor. Kara kaşları terle doluyor ve delici mavi gözleri beni avlıyor. Kıkırdıyorum ve beni gıdıklamayla düşünüyorsa diye onu durdurmak için ellerimi uzatıyorum, çünkü lanet olsun, gözlerinde o bakış var.

"Aklından bile geçirme-"

Nefes alıyorum ve sonra başım suyun altına gömülüyor. Sıcaklık beni sardığında bir an paniğe kapılıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Aman Tanrım.

Etrafımızda yükselen turkuaz ve pembe renkli baloncukları izlerken tüylerim diken diken oluyor ve iliklerim pasifleşiyor. Burnum Kastian'inkine değiyor ve beyaz saçları başının üzerinde bir hale gibi süzülüyor. Gözleri şefkat dolu ve bana sanki hayatında önemli olan tek insanmışım gibi bakıyor.

Eğer bu aşksa, asla ondan ayrılmak istemiyorum.

Benim tatlı Borvon'um. Talia'nın içimden fırladığını hissedebiliyorum ve o da en az benim kadar çaresizce ona ulaşmaya çalışıyor.

Gülümsüyorum ve dudaklarımdan baloncuklar yükseliyor. Kastian da beni öpmek için eğilirken gülümsüyor. Dudaklarımız birleşiyor ve tanrılara yemin ederim ki içimizdeki alemlerin nabzını hissedebiliyorum, birleşmemizi en az bizim kadar arzuluyorlar.

Aşkımız her zaman kaderimizde vardı.

Bir noktada bundan korkuyordum... kaderimde birini sevmek *vardı* çünkü buna *mecbur olduğumu* hissediyordum. Ama bu zorlama değil, hayır... Bu gerçek. Kemiklerimin derinliklerinden gelen bir çağrı, sanki o benim asla onsuz olamayacağım yarım.

Diliyle öpücüğü derinleştiriyor ve nefesimi daha ne kadar tutabileceğimden emin değilim. Kastian endişemi anlıyor ve bir sırrı varmış gibi sırtarak geri çekiliyor. "*Nefes alabilirsin*" diyor ve ciğerlerini işaret ederek bunca zamandır *nefes* aldığını gösteriyor.

Geçmişimin hayaletleri enseme geziniyor. Onun öldüğünü düşündüğümde, kendimi bu şekilde öldürmeye çalışmışım. Korku boğazımda düğümlenerek onu izliyorum ama o kadar sakın ki nefes almaya karar vermeden önce sinirlerimi bastırıyorum.

Her ihtimale karşı kısa ve hızlı bir nefes alıyorum ve ciğerlerime hava gibi doluyor. İrkiliyorum ve göğsüm taşan bir heyecanla kabarıyor.

Bu ne biçim bir su böyle?!

Kastian gülüyor ve ağzından baloncuklar fışkırıyor. Dişleri içeri süzülen ay ışığında parlıyor. Yüzünü kavırıyorum ve tüm varlığımın ona doğru bastırırken yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor.

Çıplak bedenlerimiz birbirine çarpıyor, birbirimizi içimize alırken dillerimiz birbirini keşfediyor. Şu anda alemlerdeki hiçbir şey umurumda değil, önümdeki Eostrix dışında. Beyaz saçları suyun içinde benimkilerle birleşiyor ve arzusu altımda kendini belli ediyor.

Dudaklarına gülümsüyorum ve bakışlarımda yanan bir ateşle ona bakıyorum. Geri çekiliyor ve boynuma öpücükler konduruyor, parmakları vücudumdan aşağı inip kıvrımlarıma kayarken etimi ısıtıyor.

Klitorisimin etrafında dönmeye ve boynumu ısırmaya başladığında güzel, büyülü suda boğulan bir inilti çıkarıyorum. Dişleri derinlere işliyor ve kanımla ziyafet çekerken verdiği muazzam zevkle acı yok oluyor.

Ondan içme dürtüsü acı veriyor, ama tiksintinin bana izin vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden sadece tadını çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. Ellerimin göğsünde gezinmesine izin veriyorum ve karnından aşağıya doğru kayarak elimi şişmiş aletin etrafına sarıyorum. Sırtımı daha sıkı kavıyor ve dişlerini benden çekiyor. Dili sanki dünyadaki en güzel şeyin tadına bakmış gibi dışarıda ve alt dudağında gezdiriyor.

"*Tadım nasıl?*" diye soruyorum ve o da sırtarak göğüslerimi öpmeye devam ediyor, memelerimi ağzına alıyor ve o güzel dilini hassas memenin etrafında gezdiriyor.

Göğsümden başını kaldırıyor ve "*Bilmiyorum ama öğreneceğim*" diyor.

Bacaklarımı onun için ayırırken dudağımı ısıtıyorum. Beni yutarken okyanus gözleri benimkilere kayıyor. *Sikeyim.*

Gözlerim dönüyor ve kafasını kalçalarımla ezmeye çalışıyorum, ama lanet olsun, dilini nasıl kullanacağını biliyor. Kastian amımın ırzına geçerken kalçalarımı tutuyor. Zevk arttıkça kalçalarımı sallıyorum ve ben çözülüp nasırlı ellerinde eriyene kadar bırakmıyor.

Tatmin olana kadar beni yalıyor ve sonra bana sırtıyor. "*İnanılmaz.*"

Tozlanmış güneş ışığı demediğine sevindim. Başımı yukarıya doğru sallayarak, artık gerçek dünyaya geri döndüğümü bildiriyorum, o güzel su fantezimize değil ve o da beni takip ediyor.

Başlarımız suyun üstüne çıkıyor ve aşağıda iyi nefes alıyor olmama rağmen havadan derin bir nefes alıyorum. Kastian da elleri tekrar üzerimde olmadan önce aynısını yapıyor. Bedenlerimizi su altındaki banka doğru yönlendiriyor ve beni kucağına oturtuyor, böylece ona sarılıyorum. Ereksiyonu kalçalarımın arasında zonkluyor.

"Seni istiyorum, Elodie. Pek çok nedenden ötürü seni istiyorum." Saçları alnında ıslak ve benim sevgili Ölüm Tanrım hiç bu kadar sorunsuz görünmemiştir.

Ve bunu görmek kalbimin parçalanmasına neden oluyor. Bu adam böyle gülümsemeyi ne kadar hak ediyor? Ona verebileceğimden çok daha fazlasını... Yine de onu ilk kez bu kadar memnun ve mutlu görüyorum. Kalbim göğsümde kıvrılıyor.

"Seni en mutlu tanrı yapmak istiyorum Kastian. Sen her Şeyi hak ediyorsun." Yüzeye çıkmak için savaşan gözyaşlarımı kırıpŐırtmaya çalışıyorum ama onlar da beni itip yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyorlar.

Onları  p p uzaklaştırıyor ve bana s rt n rken burnunu burnuma dayıyor, ereksiyonu yarığıma sürtünüyor ve benden nefes nefese iniltiler çıkartıyor.

"Bana herhangi bir tanrının hayal edebileceğinden çok daha fazla mutluluk getirdin. Her zaman sendin, Elodie."

Beni öne doğru çekiyor ve sonra içime giriyor, beni yayıyor, sanki vücutlarımız her zaman sadece birbirleri için oyulmuŐ gibi. Aleti beni ağızına kadar dolduruyor ve içime acımasızca girerken haykırıyorum.

Vücudum yanıyor.

Kastian sanki ayrılırsak paralanacakmıŐ gibi umutsuzca omuzlarımı kavırıyor ve ben de aynı duygu dalgalarının bana da çarptığını hissediyorum. Bunun nedeni Ritim Tanrıları olmamız mı? Bu his Rune'un benden çıkardığı Şeye çok benziyor, sanki damarlarım g le doluyormuŐ ve y zeyimizin hemen altında bir enerji sürüsü yaŐıyormuŐ gibi bir his. Asla inkâr edemeyeceğim bir ağrı. Arulius'la aramdaki bu ölümsüz bağı daha önce hiç hissetmemiştim.

T ketiyor.

"Bunu hissediyor musun?" Kastian içime girerken homurdanıyor. Tekrar boşalmaya çok yaklaŐmıŐım bile.

"Evet." İnliyorum ve saçlarını avulayarak başını geriye çekiyorum, böylece mahvolmuş tanrıma bakabiliyorum. Gözleri Şehvet sarhoşu bir sersemlikle dolu, ama itiŐler sertleŐip hızlandıkça kaşları atılıyor.

Tohumlarını içime dökmeden önce son bir kez daha içime girerken haykırıyorum, aleti duvarlarıma çarpıyor ve hiçbiri dökülmesin diye beni sıkıca tutuyor.

Kollarına yığılmadan önce birkaç dakika boyunca bunun coşkusunu yaşıyorum. "Neydi o?" Boynuna doğru mırıldanıyorum, o da başını benimkine yaslıyor.

"Hiçbir fikrim yok ama sanki diyarlar ve damarlarımızdaki sihir seviniyor gibiydi."

Beni sıcak tenine sarıyor ve ben mutluluk dolu bir gülümsemeyle gözlerimi kapatıyorum. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim," diye fısıldıyor omzuma ve yıldızlar bizim için parlamayı hiç bırakmayacakmış gibi öpüyor tenimi.

Elodie

K Astian günlerdir Violet'i kendi kişisel Pine Hollow'u gibi takip ediyor ve bu beni kızdırıyor. Ona güvenmemi söylediğini biliyorum ama Violet'ın ona güvenmesi için bir şeyler yaptığını biliyorum.

yorgun ve yıpranmış. Gözlerinin altındaki koyu halkaları görüyorum ve her geçen gün daha fazla dinlenmek istiyor.

Nefret ediyorum.

En azından işkence seanslarımızı iptal ediyor. Kastian izlerken bunlara katlanmak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum.

Kaplıcadaki gecemizden beri onu pek görmedim. Sormak istediğim o kadar çok şey var ki... Arayı kapatmamız gereken o kadar çok zaman var ki. Mesela, hissettiğimiz o bağlantı neydi? Geceleri zihnimde delikler açıyor.

Ormandaki karşılaşmamızdan beri Wren de aklımdan çıkmıyor. Tek istediğimiz birlikte olmakken, hepimizin Yarın'a dağılmış olduğumuzu düşünerek içimi çektim.

Rune'un dudakları çıplak omzuma bastırıyor. Arkamda çoktan sertleşmiş durumda ve daha yeni uyandık. Gülümsüyorum ve tüm sıcaklığını içime çekmek için göğsüne yaslanıyorum. Onun yanında çok mutlu ve güvendeyim. Uzun zamandır evime en yakın olduğum yer o.

Çarşafı yüzüme yaklaştırıyorum ve hareket edemeyecek kadar rahat hissederek sarılıyorum.

"Günaydın güzelim."

Dövmem omurgam boyunca ısınırken gülümsüyorum ve bu hissi seviyorum. Ama bu kısa sürüyor; kapımın dışında ayak sesleri duyuyorum, ardından keskin bir vuruş geliyor.

"Ughhh."

Rune'un kıpkırmızı gözleri eğlenceyle parıldıyor. Üzerindeki çarşafı atıp gri bir kazak giymeden önce bana bir öpücük daha veriyor. Kendi tarafıma oturuyorum ve Rune'un gömleğini başımın üzerine çekiyorum. Üzerimde kocaman duruyor ve kıçımı da örtüyor, bu yüzden bugün bunu giymek benim için sorun değil.

Kapıyı açıyorum ve Kastian'ın okyanus gözleri bana bakarken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. *Kahretsin, burada ne işi var?*

Gözleri beni içine çekiyor, önce aşağı sonra yukarı bakıyor. Benim gözlerim de aynısını yapıyor. Wren'den içki içtiğimi öğrendiğinde yaptığı gibi çıldırması için kendimi hazırlıyorum ama şaşırtıcı derecede sakın.

Rune arkama geçiyor ve sahiplenici bir kolla göğsümü sarıyor.

Kafamı kaldırdığımda onu Kastian'a hançer gibi bakarken buluyorum. Eostrix'ime bir bakışım bana bu hissin yüzde yüz karşılıklı olduğunu söylüyor.

Bu korkunç gerilimi sona erdirmeyi umarak boğazımı temizliyorum.

"Kastian, seni odama getiren nedir?" Rune başını eğiyor ve çenesini omzuma dayıyor. Tanrım, bu durumun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Kastian'la kaplıcalarda akıllara durgunluk veren bir seks yaptıktan sonra da pek memnun görünmüyordu. Ama başka birinin dikkatimi çekmesini kışkırttığı için mi yoksa kendisi katılamadığı için mi emin değilim... Tanrım.

"Violet'in görmesi gereken işleri var. Bugün istediğimi yapabileceğim bir günüm var ve seni görmek istedim." Kastian'ın sesi benimle konuşurken yumuşak. Tüm bunlar hakkında hâlâ emin değilim ama kalbim bir adım atıyor çünkü duygularımı sır olarak saklayamam, onlarla değil.

"Rune da geliyor o zaman." Sormuyorum, gayet açık olduğundan emin oluyorum.

Mavi gözleri kıskançlıkla parlıyor ama hemen kendini düzeltip başını sallıyor. "Tamam... Neden?"

Alt dudağımı ısırdım. Bunu Arulius'a söylemek çok daha kolaydı.

"Ben sadece... Ben seçim yapmıyorum." Kaşlarını kaldırıp Rune'a, sonra tekrar bana bakıyor. Kahretsin, bunu nasıl söylerim... "Ben... hepsini istiyorum."

sen."

Gözleri açılıyor, yargıladığını söyleyemem ama belki de şaşırmıştır?
"Hepsi mi?"

Yutkunuyorum, ayaklarıma bakıyorum ve kanadımın kenarını tutarak endişeyle oynuyorum. "Şey... Sen, Rune..." Kast-ian'a bakıyorum ve etkilenmiş görünmüyor ama Dreadius'un gömleğini giydiğim için şok olmuş gibi de görünmüyor. "Wren..."

Dudaklarından küçük bir nefes çıkar. "Pardon, *Wren* mi dediniz? Ne zamandan beri iki-"

"Ve Arulius." Tükürdüm çünkü bunun pastayı alacağını biliyordum.

Kastian'ın abanoz kanatları altın Eostrix'in ismiyle geriliyor ve yumruklarını iki yanında sıkıca kenetliyor. Yerimde duruyorum ve tüm gücümle ona bakıyorum.

"Elodie, sen bir *Eostrix*'sin. Kandan kaçınma lanetini anlıyorum ama Wren ve Arulius? Biri kanadını kırdı, diğeri de... *Onun* yaptıkları hakkında konuşmamıza gerek yok."

Kollarımı kavuşturuyorum ve destek için Rune'a bakıyorum. Bana hiçbir şey borçlu değil ama her zaman arkamı kolluyor, bu durumda bile.

Dreadius'um bana başını sallayıp gülümsüyor. O her zaman benim yanımda. "Wren her zaman yanımda oldu. Elbette, şiddet yanlısı ve

Büyük sorunları var ama içinde iyilik var. Bunu sen de biliyorsun. Biz altı ay önceki yaralı insanlar değiliz." Bir an tereddüt ediyorum, Arulius'u nasıl savunabileceğimi düşünüyorum. Arulius'un zor bir adam olduğunu biliyorum, anlıyorum. O kadar çok acıya ve ıstıraba neden oldu ki... ama yine de onu özlüyorum. Onu sevmemek, sevmekten daha çok acı veriyor. Onu affedebileceğimden hâlâ emin değilim ama kalbimin ruhumun o kısımlarını onarmak için fazla mesai yaptığını biliyorum.

"Seni ve Margo'yu öldürdüğü için onu cidden affedecek misin?"

Margo... Bunun için onu asla affetmeyeceğim. Ama o benim Talia olduğumu sanıyordu. Öfkesi benim için değildi.

Başka bir aşk içindi.

"Bana hikayenin kendi tarafını anlattı. Onu tamamen affedebilir miyim bilmiyorum ama onu hala seviyorum Kastian."

Uzun ve yorgun bir iç çekip elini yüzünde gezdiriyor, sanki tüm planlarını mahvetmişim gibi. "Elodie. O ve Violet *kötü adamlar*,

Hatırladın mı? Onlar seni kaçıran, kaybettiğimiz herkesi öldüren ve Ritim'i durdurmaya çalışan kötü adamlar."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama yumruğunu kapının pervazına vurarak bağıyor ve irkilmeme neden oluyor. Ellerimi yanımda sıkıyorum.

"Herkes, Elodie! *Hepsi öldü*. Borvon öldü, Talia öldü, sen öldün, ben insan diyarında bir çocuk olarak öldüm ve hayatımın çoğunu burada yalnız geçirdim. Bu sana bir şey ifade ediyor mu? Onların saçmalıklarına nasıl bu kadar kolay kanabildin?"

Gözlerim yaşla dolarken dişlerimi sıkıyorum ve Rune önüme geçip kara kanatlı Eostrix'ime dişlerini gösteriyor.

Kastian çenesini sıkar ve bir elini beyaz saçlarında gezdirerek kendini toparlamaya çalışır.

"O zaman kahraman Talia mıydı?"

Rune ve Kastian gözlerini bana diyor. Gerilim yoğun, ama devam ediyorum.

"Bu olayda azize o muydu? Artık körü körüne inanmıyorum, bu hikayenin her iki tarafını da dinliyorum. Çünkü bana... gerçekten de Talia karanlık ve yozlaşmış olanmış gibi geliyor. Geçmiş hayatımın *her şeyi berbat* ettiği gerçeğiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Kastian alay eder ve kaşları birbirine kenetlenir. "Hayır... hayır, Talia-"

"Duyduğuma göre Rhythm'i sana tercih etmiş, diyarlara olan bağlılığını ortaklarından daha çok sevmiş. Tek yapması gereken Violet'e sevgisini geri vermektir ve tüm bu saçmalıklar sona erecekti! Seni *hiç* sevdi mi Borvon?!"

Kastian'ın gözleri acıyla büyüyor, sanki geçmiş yaşamı zihninde onunla konuşuyormuş gibi, ama kekeleyerek, "Ben... Evet... Evet, elbette yaptı." diyor.

Söylediğim her şey için şimdiden kendimi kötü hissediyorum ama duramıyorum.

Bir elimi güzel yüzüne uzatıp kızarmış yanağını okşuyorum. "O zaman neden sadece *bir* tanrıçayı reenkarne etmeyi reddetsin ki? Talia ölmene izin verdi, Borvon. Senin ve şimdiye kadar önemli olan herkesin ölmesine izin verdi."

Kastian geriye doğru tökezliyor ve sanki çınılıyormuş gibi başını tutuyor. Düşmemesi için arkasından uzanıp onu sabitliyorum.

"İyi misin?" Beyaz saçlarını yüzünden çekiyorum ve sanki çekirdeği parçalanıyormuş gibi vahşi görünüyor. Gözleri hâlâ mavi ama

gözbebeğini çevreleyen saf beyaz bir halka var. Paniğe kapıldım ve onu salladım. Bu da ne böyle? "Kastian... Kastian!"

Rune yanımda diz çöküyor ve beni biraz geriye itiyor. Ona kaşlarımı çatıyorum ama o Eostrix'ime odaklanıyor ve dudakları ayrıldığında ürkütücü sesinin ürpertisinin omurgama tırmandığını hissediyorum.

"Anılarınızla savaşmayın, bırakın içinizden akıp gitsinler."

Kastian donakalıyor, sanki Rune'un sesi zehir gibi kafasının içine girip yasak şeyler fısıldıyor.

Bir an için Dreadius'uma saldırıp onu öldürmeye çalışacağını düşünüyorum ama onun yerine derin bir nefes alıyor ve abanoz kanatlarının fayansların üzerine düşmesine izin veriyor. Yaklaşıp Rune'un yanında diz çöküyorum ve bir elimi Kastian'ın omzuna koyuyorum. Öyleyse doğru... Rune'un laneti Ritim Tanrılarını etkileyemez. Eğer lanetli sesi beni etkilemediyse, Kastian'ın da bundan etkilenmemesi mantıklı.

Titriyor.

"Kastian... lütfen bir şey söyle." Ona doğru eğildim ve sıkıca sarıldım. "Lütfen, kavga etmekten çok yoruldu. Özür dilerim... Sadece hepimizin mutlu ve güvende olmasını istiyorum." Kolları altımda gerildi ve onu bıraktım.

Okyanus gözleri içime bakıyor. Gözbebeklerinin etrafındaki beyaz halkalar kaybolmuş ama yenilmiş, söylediğim zalimce şeyler yüzünden yaralanmış görünüyor ve bunu görünce kalbim parçalanıyor.

"Elodie... Seni buradan çıkaracağım ve ikimiz de Arulius'un güçlerini geri almana asla izin vermeyeceğini biliyoruz. Yani sonunda bir seçim yapmak zorunda kalacaksın. Bunu biliyorsun. Seçmek *zorunda* kalacaksın. Tomor-row'u ve diyarlardaki herkesi kurtarmak ya da burada kalıp her şey yolundaymış gibi davranmak. Kan torbanız ve altın bok parçanızla mutluymuşsunuz gibi davranın."

Ona söylemek istediğim şeyleri, onu kesinlikle parçalayacak çirkin ve kötü şeyleri tutabilmek için dilimi ısırıyorum. Kendime saklıyorum. Ayağa kalkışını ve başka bir şey söylemeden gidişini izliyorum, kanatları arkasındaki fayanslara sürtünüyor.

Rune ve ben gün boyunca kütüphaneye gizlice girdik.

Kanatlarımla bile ondan çok daha sessizim. O kadar büyük ve hantal ki, ne zaman kendini küçültmeye çalışsa saklanmaya çalışıyormuş gibi çömeliyor ve ona gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Kütüphanenin kapısını geçtikten sonra Naminé'nin bize katılmasını bekliyoruz. O kapıdan içeri adımını atar atmaz, küçük Nesbrim uyumsuzları grubumuz tamamlanmış oluyor.

Bana doğru yürürken esniyor ve geriniyor. "Bugün neyin peşindeyiz?"

"Hâlâ Arulius'la aramızdaki bağı nasıl koparacağımızı bulmamız gerekiyor." Bağımızı bırakma düşüncesi göğsümü sıkıyor, çünkü bir zamanlar sevdiğim güzel bir bağıdı. Ama eğer bir şeyi tekrar dirilteceksem, o bağı kopması gerekiyor.

Rune birinci katı araştırırken Naminé ve ben ikinci kata çıkan spiral merdivenlere yöneliyoruz. O en uçta yer alıyor ve ben de pencere-duvar raflarını karıştırıyorum.

Birkaç özenli saatten sonra karşıma çıkan tuhaf bir siyah kitap var. Üzerinde *Hükümranlık Tanrıları yazan* kitabı çıkarıyorum ve onlar için başka bir isim olduğunu görüyorum. Doğru isim kapağın altına karalanmış: *Yargı Tanrıları*. Tamam, neden herkes onlara Hüküm Tanrıları diyor ki? Daha önce onlar hakkında hiçbir şey bulamamama şaşmamalı.

Her şey çok geriye gitmiş durumda ve bunun Violet'in bu dünyadaki kayıtların çoğunu yok etmesiyle ilgili olduğunu tahmin ediyorum. Son fiziksel kayıt olabilecek bir sayfayı yırttığım için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim.

Artık doğru ismi bildiğim için yargı tanrıları hakkında koca bir bölüm buldum ve öğrendiklerim karşısında şaşkına döndüm.

Görünüşe göre çoğu alt kademe tanrıyı ve ruhu kontrol edebiliyorlar. Kararları ilahi ve her şeyden önce onurlandırılmalı. Onlara itaat etmemek Violet'in yüzüne tükürmek gibidir. Bir tür zorlama gibi çalışır. Sadece Ritim Tanrıları kendi kararlarını verme özgürlüğüne sahiptir. Damarlarımda dolaşan öfkeyle yumruğumu sıkıca sıkıyorum. Kan damlaları bacağıma damlıyor.

Talia neden onu diriltmedi? Neden... Neden bu kadar kötüydüm...

Bu düşüncayı kafamdan atıyorum ve Rune'a ne bulduğumu söylemek için birinci kata çıkıyorum. Naminé duygularımı hissediyor ve beni takip ediyor.

"Ben de ilk defa duyuyorum. Bak ne buldum." Sesi içime akarken sırtımdaki dövme ısınıyor.

Siyah bir kitap uzatıyor. Derisi yıpranmış ve bir arada zor duruyor. Dikkatlice elinden alıp bakıyorum. İç sayfada şöyle yazıyor: *Kuzey, Savaş Tanrısı*. Birkaç sayfa ilerledikten sonra hayatımda gördüğüm en korkunç yaratıkla karşılaştığımda kalbim küt küt atıyor. Üzerinde

Sıra sıra keskin dişler, tıpkı kafatasında olduğu gibi, ancak resim etli bir erkeğe ait. Şeytani görünümlü, is renginde bir teni var ve gözleri gece mavisi gibi koyu. Sırtından siyah kanatlar uzanıyor ama Kastian'inki gibi güzel ve meleksi değiller. North'un kanatları bir yarasanınkine benziyor ve uçlarında pençeler var. Tüyler ürpertici bir şekilde yakışıklı ve onu gerçekten gördüğümde midem bulanıyor.

"Vay anasını. İşte bu - bunlar kafatasıyla aynı dişler." Rune'a bakıyorum. Kaşlarını çatıyor ve kırmızı gözleri endişeyle bana bakıyor. Naminé omzumun üzerinden bakıyor ve görüntüye kaşlarını çatıyor. Hâlâ kâbuslar konusunda onu bilgilendirmem gerekiyor...

"Sakin söyleme. Bu konuda tamamen boku yedik, değil mi? Savaş Tanrısı her şeyi mahvedecek bir şey yapacak çünkü Violet onu bir şekilde hayata döndürüyor, değil mi?" Alaycı bir şekilde söylüyorum ama ciddiyim.

Gözlerini bana diyor ve dövmem ısınıyor. *"Temel olarak, evet."*

Dudağımdan endişeleniyorum ve titreyen çenemi avucuyla yakalıyor, dudaklarını öpücük için yaklaştırıyor ve güzel, derin sesinin zihnimde yankılandığını duyuyorum. *"Her şey yoluna girecek, yavrum. Kol'la konuşacağım ve ne bildiğini öğreneceğim. Belki o yardımcı olabilir."*

Onu geri itiyorum. "Hayır. Kol güvenebileceğimiz biri değil. O onun kuklası! Tıpkı Arulius gibi. Bunu yapmak zorundayız, üçümüz. Bu kadar." Naminé kaşlarını çattı ve gözlerinde parlayan endişeyle Rune'a baktı. Ona benimle telepati yoluyla konuşabildiğini söyledim, ama eminim bizi bu şekilde iletişim kurarken izlemek çok gariptir.

Bakışları üzerimde yumuşuyor ve başını sallıyor. *"Sadece müttefiklerin olduğunu unutma. Burada, Yarın'da birçoğumuz Ritmin geri gelmesini istiyoruz. Döngünün devam edeceğini, hiçbir ölümün kalıcı olmayacağını bilmek istiyoruz."* Siyah saçlarımı kulağımın arkasına tarıyor ve ben de derin bir nefes alıyorum.

"Biliyorum... Yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Eminim birçoğu da ederdi... ama Kol etmezdi. Gözlerimin önünde Kastian'ı öldürmesini izledim. Onunla bir alıp veremediğim var ve o orospu çocuğunu tokatlayana kadar ondan hiçbir şey kabul etmiyorum."

Bana sırtıyor ve omuz silkiyor. *"Yüce Leydi'nin bundan ne çıkarmaya çalıştığını anlamaya çalışabilirim, ama ne kadar çok kulak o kadar iyi."* Bu kadarla bırakıyor. Kuzey'in görüntüsünün tüylerimi diken diken etmesinden dolayı kollarımı ovuşturuyorum. Diyarlarda böyle bir kötülüğün var olmasını istemiyorum... Kuzey gibi değil.

"Hadi gidip ana caddedeki dükkândan biraz ekmek alalım."

Naminé hızla ayağa kalkıyor ve bana bir kitap uzatıyor. "Mükemmel, açlıktan ölüyorum ve işte, o hayvanla yaptığın tuhaf zihin sohbetini bölmek istemedim." Elime tutuşturduğu kitaba bakıyorum. Üzerinde *Lanetler ve Bağlar* yazıyor.

Ona gülümsüyorum. "Sana hiç ne kadar harika olduğunu söylemiş miydim?"

Kül sarısı saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Yeterince değil." Kahkahayı patlatıyorum ve o da hemen bana katılıyor. Rune'un küçük bir homurtu çıkardığını bile duyuyorum.

İki kitap kollarımın arasında güvenle dururken, hepimiz kütüphaneden yarı taranmış bir şekilde çıkıyoruz.

Elodie

T Kâbuslar artık her gece görülüyor. Savaş Tanrısı ile *Lanetler ve Bağlar* kitaplarını bulmamızın üzerinden tam bir hafta geçti. Her ikisini de dünya ve aynı zamanda boktan.

Yine de onları aramak için harcadığımız zamana değdi. Ebeveynlik bağları sadece irade gücüyle koparılabilir ve eğer bu konuda benim kadar usta değilseniz, kalbinizi diğer insanlarla paylaşmak da bağı yıpratır.

Rune'a olan hislerim sandığımdan daha güçlü olmalı. Son zamanlarda aramızdaki bağı zayıfladığını biliyordum ama bu nedenini kanıtlıyor. Bunca zamandır tüm diyarı kurtarabilecek tek şeye karşı savaşıyormuşum... aşka.

Kastian koridordaki tartışmamızdan beri benden kaçıyor. Violet'in ona yaptırdığı onca şey yüzünden o zamandan beri onunla konuşmaya da fırsatım olmadı.

Her gün Arulius ile uçuyorum. Violet'in bu kadar alçakgönüllü olmasına şaşırdım ama ona sorduğumda bilmediği için böyle olduğunu söyledi. Mantıklı, çünkü ne yaptığımla hiç ilgilenmedi, işkence seanslarımız bittiğinden beri daha da fazla ilgileniyor. Kastian'la ve aralarındaki anlaşma her neyse onunla meşguldü.

Kuyruklar. Bu hiç hoşuma gitmiyor... ama Ölüm Tanrımın benden istediği gibi beklemekten başka ne yapabilirim ki?

Arulius bana zaman ayırıyor ve ben bunu garip bir şekilde rahatlatıcı buluyorum. Sadece ikimiz için bir zaman. Her gün kanatlarımın güçlendiğini ve göğsümdeki ağırlığın hafıflediğini hissedebiliyorum. Özellikle fırtınalar olduğunda bunu çok seviyoruz. Bulutlara ilk kimin ulaşacağını görmek için birbirimizi kovalamak, kar ve rüzgâra yakalanmak onun için bambaşka bir şey.

Bu fırtına özellikle çok şiddetli.

Daha önce bu kadar yükseğe uçmamıştık; bu yükseklikten neredeyse diyarın kıvrımlarını görebiliyorum. Dünyanın yüksek ağaçları bu manzara karşısında o kadar da tanrısal görünmüyor. Kanatlarımı açabildiğim kadar açarak derin bir nefes alıyorum ve havanın beni istediği yere götürmesine izin veriyorum.

Arulius altımda süzülüyor, beni döndüren ve bulduğum güzel hava boşluğunu kaybetmeme neden olan bir rüzgar yaratıyor.

"Hey! Bu hiç komik değil!" Kıcımla gülerken ona bağıriyorum. Sanırım biraz komikti.

Başını çeviriyor ve eskiden beni boğan o gülümsemeyi bana fırlatıyor. Dudaklarımı sıcak bir şekilde yukarı kaldırarak ona karşılık vermeden önce bir an duraksıyorum.

"Hadi aşkım, *her şeye* hazır olmalısın." Altın kanatları gökyüzünü bir ışık bıçağı gibi keserken mırıldanıyor. Siyah kışlık kıyafeti onu neredeyse normal bir sivil gibi gösteriyor. Gökyüzünün bu kadar yükseklerindeyken rollerimizi unutmak çok kolay.

Ellerime bakıyorum, bu mutlu günlerin ne zaman geçeceğini merak ediyorum. Çünkü hiçbir şey sonsuza dek sürmez ve ben de sürdüğü sürece tadını çıkaramayacak kadar kasvetli ve karamsarım.

"Moro'nun kulübesine geri dönmeyi dilediğin oldu mu hiç?"

Neden sorduğumu bilmiyorum ama bu beni rahatsız ediyor. Geçmiş hakkında gerçekte ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Beni düşünüyor, ametist gözleri yüzümün her santimini inceliyor. "Evet, özledim. Seninle antrenman yapmayı özledim ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Kastian'ı da özledim." Ona gülümsüyorum, nostalji beni ele geçiriyor ve ağrıyan kalbimi burkuyor.

"Ben senin için *hiç* güneş oldum mu?" diye soruyor. Ona kaşlarımı çatıyorum çünkü ne sorduğunu anlamıyorum. "Hiç ruhunu ısıtabildim mi... benimkini ısıttığın gibi?"

Şaşırdım kaldım. Bir an için ona bakakaldım.

"Evet. Öyleydin." Önümüzde uzanan kış topraklarına bakıyorum ve turuncu ışıklı kar yığınlarını seyrederken acı tatlı bir gülümseme belirliyor yüzümde. Aylar dağların tepelerine tırmanırken üç güneş el sallayarak veda ediyor. "Ama artık yenileri var."

Dönüş uçuşumuz sessizdi. Sessizliğimiz dışında her şeye odaklanmaya çalışıyorum. Uçuş hızımı gerçekten muazzam bir şekilde geliştirdim ve total kanadım artık beni hiç engellemiyor.

Hiçbir şey olmayacak.

Violet bu akşam için başka bir yemek daha planladı ve katılmak zorunda olmaktan korkuyorum ama en azından Kastian'ı görebileceğimi umuyorum. Bana hikayesini anlattığından beri ilk kez...

Soyunuyorum ve gece elbisemi giyiyorum, tüm kıvrımlarımı mükemmel bir şekilde saran dar siyah ipek. Rune siyah kazağını giyip duvara yaslanıyor ve ben siyah topuklularımı giyerken beni izliyor.

Tanrıya şükür Arulius en azından bu yemeklerde bana uygun kıyafetler veriyor yoksa utancımdan ölürdüm. Kastian'ın ne giydiğini merak ediyorum.

Belki onunla önceden tanışıp konuşabilirim.

Rune'a yan gözle bakıyorum. Ne söylersem söyleyeyim muhtemelen beni takip edecek, bu yüzden onu vazgeçirmeye çalışmakla bile uğraşmıyorum.

"Kastian'ın odasının nerede olduğunu biliyor musun?" Koyu renk saçlarımı tarıyorum ve ne kadar sağlıklı görüldüğüne gülümsüyorum. Yüzüm bile ışıltısının çoğunu geri kazanmış.

Rune başını sallıyor ve başını yana eğiyor.

"Sadece yemekten önce onunla konuşmak istiyorum... Son konuştuğumuzda bana oldukça kızgındı."

Sırıttıyor ve koridora doğru ilerliyor.

Tabii ki Violet Kastian'ı şatonun en abartılı bölümünde konaklatıyor.

Duvarlara bakıyorum. Kusursuz bir şekilde temizler ve mermer tavanlar yaratıkların ve tanrıların muhteşem çizimleriyle kazınmış. Her ne kadar güzel olsa da, ben yine de kalenin benim tarafını daha çok seviyorum. Yıpranmış taşlar ve sarmaşıklar bana Caziel ve Moro'nun şirin kulübesini hatırlatıyor.

Kocaman siyah bir kapıya varıyoruz. Rune duvara yaslanıyor ve başını sallıyor.

"Burada kalabilir misin? Onunla yalnız konuşmak istiyorum." Kapıyı açıp içeri girerken elimle yanağını okşuyorum.

Burası sıcak ve perdelerin hepsi çekili. Gülümsüyorum. Bu bana ne olduğumu ilk anladığım zamanı hatırlatıyor. Kastian'ın güzel kanını içtiğim zaman.

Yerler ısıtılmış ve kocaman odanın uzak köşesindeki yatağın şeklini seçmeden önce gözlerimin karanlığa alışması bir saniye sürüyor.

Dudaklarım ona seslenmek için açılıyor ama metalin deriyi kesme sesini duyunca donup kalıyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve sesim boğazımda düğümleniyor.

Ne oluyor lan?

Daha iyi duyabilmek için durup nefesimi tutuyorum ama kalbim o kadar yüksek atıyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Birisi çok kötü yaralanıyor... işkence görüyor... kesiliyor ve benim aylarca çektiğim gibi acı çekiyor. Sonra kanın bir kovaya döküldüğünü duyuyorum.

Boğuk bir nefes alıyorum, tutmam tamamen imkânsız çünkü çok dehşete düşmüş durumdayım. Midem bulandı. Violet'in bana yaşattığı tüm acıyı anında hissediyorum. Kastian'ın kafası siyah bir kovanın üzerine eğildiği yerden kalkıyor. Violet elinde eğri bir bıçakla onun üzerinde duruyor. Boynundan bolca kan akıyor.

Onunla göz teması kuruyorum, okyanus gözleri şok ve acıyla parlıyor, ama her şeyi anlamasına izin verecek kadar uzun kalmıyorum. Onun benim adıma isteyerek acı çektiğini görmeye dayanamıyorum. Onun da kanını alıyor, ama ne için? Kafatası için mi?

Paniğe kapıldım.

Onları korumak için bunca zaman burada kaldım.

Kapıdan içeri dalıp koridorda koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum. Yanından geçerken Rune'un kafası bana doğru dönüyor ve o da hemen peşimden geliyor.

Kaçmaya devam ediyorum, umutsuz, korkmuş, kafam karışmış... incinmiş.

"Elodie!" Kastian koridorun sonundan bağılıyor ama ben çoktan pencereden atlıyorum. Üç kat yukarıdayız ve bir an için her şeyin bitmesine izin vermenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum ama artık o kız değilim, değil mi?

Kanatlarım açılıyor ve bana uçmayı öğrettiği için Arulius'a sessizce teşekkür ediyorum. Violet'in kaçtığım için onu peşimden göndereceğini biliyorum ama onların kurallarına göre oynamaktan bıktım. Son birkaç haftadır Kastian'a yaptığı şey bu muydu? Beni serbest bırakmak istediğini biliyorum, ama neden bu? I

Ona işkence ettiğini bilseydim bunu yapmasına asla izin vermezdim.

Başından beri burada vaktimi boşa mı harcıyordum?

Rune pencerede duruyor ve ben uçuşun ortasında duruyorum, onsuz olamam.

"Benimle Caziel'de buluş. Wren'in kulübesi. Kimseye tek kelime etme-" Duruyorum çünkü sadece benimle ve Kast-ian'la konuşabiliyor. Yüzündeki çatık kaşlar bana onun da aynı şeyi düşündüğünü söylüyor ama dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve rüzgâr siyah saçlarını biraz kaldırıyor.

Gözlerindeki ışıĒı ve içlerinde dans eden heyecanı saklamak mümkün deĒil.

O bir başyapıt ve benim özgürlüğümü en az benim kadar istiyor. Onu seviyorum. Sırtımı ısıtan gün batımı ve yüzüne vuran güneş ışıĒıyla ona bakarken, kalbimin kazanmasına izin veriyorum.

Onu seviyorum.

O başını salladıktan sonra, bir saniye bile kaybetmiyorum.

Olabildiğince hızlı uçuyorum. Nesbrim arkamda hiç bu kadar küçük görünmemişti. Buradan uçup gitmek çok kolay geliyor, sanki tüm zaman boyunca uçabilirmişim gibi. Arulius'un beni geri getirmek için baĒı kullanacağını biliyorum ama elimden geldiğince onunla savaşaĒım. Azaldığını hissedip hissetmediğinden emin deĒilim, ama yakında geriye hiçbir şey kalmayacak.

Siyah elbise uçmayı biraz rahatsız ediyor ve gülünç derecede üşütüyor ama hızlı tempomu koruyorum. Caziel'in loş ışıkları gecenin karanlığını aydınlatıyor ve ben yaptığım şey karşısında adrenalinden titriyorum.

Ama hayatım boyunca hiçbir şey bana bu kadar doĒru gelmemişti.

Arnavut kaldırımlı sokaklar ve evler göründükçe, kalbim bu küçük şirin kasabanın sıcaklığıyla doluyor. Wren ve Marley ile gittiğim kahvaltı kafesinin önüne iniyorum. Bu saatte her yer kapalı ve sokaklar bomboş ama yukarıdaki balkonlardan sarkan ip ışıklar yanıyor.

Gülümsüyorum ve sokaklarda yürümek için acele etmiyorum. Kar burada o kadar yoğun deĒil ama her çatı beyaz bir örtüyle kaplanmış ve her bacadan havaya buhar karışıyor.

Wren'in otoparkının önünde durdum. Buradaki ilk günümle tamamen aynı görünüyor. Kapısına doĒru yürüyorum, kapıyı üç kez çalmadan önce derin bir nefes alıyorum ve Wren'i bekliyorum.

Birkaç kilidin değiştiğini duyuyorum ve sonra kapı aılıyord. Ilık hava yüzüme çarpıyor ve Marley'in geniş gözleriyle karşılaştığında gözlerim anında yaşlarla doluyor. Kazağı ona bir beden büyük geliyor ve onu son gördüğümde olduğundan en az birkaç santim daha uzun.

"Elodie?" Gözleri parlıyor ve sulanıyor.

Benimkiler bulanık ve onu kucaklamak için eğilip sıkıca sarılıyorum. "Ah Marley! Nasılsın?" Kıkırdıyor ve ben içeri girip kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatırken küçük kollarını boynuma doluyor.

"Her gün seni sorup duruyorum! Wren seni benden daha çok özledi."

ocuğu yere bırakıp burnuna dokunurken gülümsüyorum. "Oh, öyle mi?" Mutfaktaki döşeme tahtalarının gıcırdadığını duyuyorum ve Wren orada durmuş, hayatında hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiş gibi bana bakıyor-

Lastik ömrü.

şu an ölebilirim.

Gülümsüyor ve gülümsemesi kehribar rengi gözlerine ulaşıyor. Koyu renk saçlarının tepesi dağınık, yanları ise soluk. Pembe akmağımı parmaklarının arasında çevirirken kulağının arkasında yanmayan bir esrar duruyor.

"Yalan söylemiyor, küçük piç seni almak için Nesbrim'i yerle bir edelim diye yalvarıp duruyor." Oturma odasını geçti ve yüzümü güçlü ellerinin arasına aldı.

Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bir saniyeliğine afallıyorum ve sonra aynı çaresizlikle yüzünü kavrıyorum.

"Eww, Bay Bartholomew, onu benim önümde öpmeyin!"

İkimiz de dikkatimizi unutulmuş Moss Sparrow'a yöneltiyoruz. Elleriyle gözlerini kapatıyor ve ikimiz de gülüyoruz.

Kalbim doluyor ve kanım hayaller ve anılarla dolup t a ř ı y o r . Burada Wren ve küçük Marley'le birlikte bir yaşam hayal etmedim desem yalan olur. Bir aile gibi. Her hafta en az üç kez kafeye giderdik ve-

Keskin bir gümbürtü kapıyı tıkırdatıyor.

Hepimiz bakmak için başımızı sallıyoruz ama kimse açmak için hareket etmiyor. Wren kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Misafir mi bekliyorsun?"

Başımı salladım. "Rune!" Düğmeyi çevirdiğimde göğsüm sıcaklıkla doluyor ama Kastian'ın orada taştan bir duvar gibi dikildiğini gördüğümde bu sıcaklık tamamen sönüyor. Delici mavi gözleri bana öfkeyle bakıyor.

Etrafımızdaki hava bir anda yoğunlaştı ve ben karanlığıma yumruk atmaya ve bağırmaya başlamadan önce Wren bunu fark etti.

Kanatlı Eostrix.

"Yukarıda konuşalım. Marley, ateşi yakabilir misin?" Wren, Yosun Serçesi'nin saçlarını karıştırıyor ve onu şömineye doğru itiyor. Kastian beni buraya kadar kovalamak zorunda kaldığı için kesinlikle şaşkın görünüyor. Saçları kırlaşmış, kanatlarını ve boynuzlarını kar kaplamış.

Wren ateş etmeden önce iki saniye birbirimize bakıyoruz. Başını merdivenlere doğru sallayarak ikimize de baktı.

İsteksizce Cypress'i takip ediyoruz. Tüm kitapların hala merdivenlerinde sıralandığını fark ediyorum ve bensiz okuduğu tüm hikayeler için üzülüyorum.

Odasına girdiğimizde yatağa oturuyor ve kollarını ikimize doğru kavuşturuyor. Odası eskisi kadar boş olmasına rağmen beni pek çok anıyla dolduruyor. Ne tek bir resim asılı ne de şifonyerine koyacak kişisel bir şey.

"Tamam, neler oluyor?" diye soruyor bir cigara yakıp pembe çakmağı cebine geri sokarken.

"Anlaşmayı tamamlamak üzereydik ama *bu* kaçmaya karar verdi."

İçimde bir öfke parlıyor ve yumruklarımı iki yanımda sıkıca kenetliyorum. "*Affedersiniz?* O boktan kafatasını beslemek için senin kanını emiyordu! Bunca zaman Nesbrim'de sırf sana işkence etsin diye kalmadım!"

Wren öksürür ve elindeki cigaralık yere uçar. Dikkatini tekrar Kastian'a çevirir. "Boktan *kafatası* mı?"

"*Seni* özgür kılmak için ne gerekiyorsa yapıyorum. Hepsi *senin* için." Kastian göğüslerimiz birbirine değene kadar bana doğru yürüyor. Geri adım atmayacağım. Hayatta olmaz. Adaçayı kokusu beni tüketiyor ve aurasının teninin altından fırçalanıp benimkine ulaştığını hissedebiliyorum.

"Senden bunu hiç istemedim!" Ben de ona karşılık verdim.

Dişlerini gösterene kadar dudağını hırıltıyla kıvırıyor. "Hayır, sanırım yapmadın. Ama sen kalp kavanozunu toplamakla meşgulken, ben ruhumu cadıya satıyordum."

"Kalp kavanozu mu?" Wren yankılanıyor.

Kastian'ı geri ittim. "*Senin* için işkence görürken ve mahvolurken küçük bir mutluluk parçası bulabildiğim için *çok üzgünüm*."

Hırılıyor ve iki kolumdan tutarak beni sertçe duvara yapıştırıyor. "Senin için *her şeyi* yaparım, Elodie. Sahip olduğum her şeyi veririm, sırf seni tekrar güvende tutabilmek için, özgürce nefes alabilmen için

Tekrar havaya kavuş ve hak ettiğin hayatın tadını çıkar." Gözleri kış ateşi gibi parlıyor ama sesi çatlıyor.

Kalbim göğsüme öyle bir çarpıyor ki yere yığılacakmışım gibi hissediyorum. O haklı... Hepimiz vermemiz gerekenden fazlasını verdik. Hepimiz bu yüzden mahvolduk ve değiştik. Sadece ben değil.

"Ben... Benim için acı çekmeni istemiyorum Kastian." Gözlerine bakarken yaşlar yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Gözlerinde acı titreşiyor ve kendi gözyaşlarını tutarken bana acı dolu bir kaş çatıyor. "Hepinizi... güvende tutmak istedim. Çok özür dilerim."

Boğazımda biriken çılgılığı dışarı atıyorum ve yüzümü göğsüne bastırıyorum.

Kastian kollarını bana doluyor ve adaçayı kokusu beni içine çekiyor. İçimi dolduruyor ve onun kollarında kendimi çok savunmasız hissediyorum. Burnunu saçlarıma doğru eğiyor ve fısıldıyor, "Seni en başta güvende tutamadığım için üzgünüm, Elodie."

Rahat bir nefes aldım. Uzun birkaç dakika boyunca kucaklaştık.

Wren ayağa kalkar ve kapıya doğru ilerler. "Size bir dakika veriyorum. Akşam yemeği otuz dakika sonra."

Kastian mırıldanmadan önce beni daha sıkı sıkıyor, "Demek sonunda gitmeye karar verdin, ha?" Bir kahkaha attı. "Çok kolaymış gibi gösterdin."

"Evet... Şey, bu planlanmış bir şey değildi. Ayrıca Arulius'un beni almaya geleceğinden eminim ama önce bizi bulmaları gerekecek. Rune da yolda." Kastian kollarını tamamen bana doluyor ve omuzlarının ne kadar geniş olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Onun kucağında çok küçüğüm. Beni sanki yok olacakmışım gibi tutuyor.

Beni kaldırıp yatağa götürüyor ve kucağına oturtuyor. "Onu alabiliriz."

Ona doğru eğildim ve gülümsedim.

Rune ve Kastian iyi anlaşacaklardır. Soğuk, düşünceli tavırları ve acı dolu geçmişleriyle birbirlerine benziyorlar. Tek umursadıkları şey beni mutlu ve güvende tutmak.

Böyle bir sevgiyi hak ediyor muyum? Evet, hak *ediyorum*.

"Yarın Moro'nun evine gitmeliyiz," diyor Kastian. "Eminim Violet nerede olduğunuzu çoktan öğrenmiştir, bu yüzden kalmamalıyız."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ben... Ben sekiz ay önceki Elodie değilim." Tereddüt ediyorum ve bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum. Bakışlarında yargılama yok, bu yüzden devam ediyorum. "Çok şey yaşadım. Artık farklıyım."

Saçlarımı geriye tarıyor ve boynumun yumuşak tenine bir öpücük konduruyor. "Ben de farklıyım ve asla eskisi gibi olmayacağım. Senden sonra değil, her şeyden sonra değil."

Başımı onunkine doğru eğiyorum, böylece burunlarımız bir nefes kadar yakın oluyor. "Seni çok özledim," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Bir daha asla kavga etmek istemiyorum."

"Tek istediğim sensin, Elodie. Ruh eşimsin, ritmimsin." Parmaklarını saçlarımdan geçiriyor ve başımı geriye çekerek boynumu ona gösteriyor.

Dilini atardamarımın üzerinde gezdirirken yumuşak bir inilti çıkarıyorum. "Birbirimiz için yeterince kan akıttık, sence de öyle değil mi?"

Dışleri içime gömülürken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Omurgamdan aşağı ürperti akıyor ve kalçalarımın arasında sıcaklık birikiyor. Her çekişte inliyor ve ben çoktan ona sürtünmeye başladım. Ereksiyonu dikkatimi çekiyor.

Geri çekilmeden önce birkaç uzun çekiş yapıyor ve mükemmel masmavi gözleri benimkilere düşüyor. Keşke ben de ondan içebilseydim - kanın yeniden çekilmesi şimdi hiç olmadığı kadar acı verici.

Amacı da buydu zaten, değil mi? Çünkü böyle bir an yaşayacağımızı biliyordu. Nasıl yaşayamazdık ki? Kaderimizde sonsuza kadar birbirimizin etrafında dönmek var. Yaşam ve ölüm, itme ve çekme. Kastian'la bağ kurmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Onun yaptığı her şeyi hissetmek istiyorum.

Kastian arkasına yaslanıyor ve yavaş bir dalışla çarşafra düşerken dudaklarım onunkilerle buluşuyor. Dillerimiz birbirini keşfederken ruhlarımız birlikte dans ediyor.

Elleri sırtımdan aşağı kayarken içime doğru inliyor, siyah elbisesi altımda ne olduğunu tam olarak bilmesini sağlıyor. Kıçımı tutuyor ve beni nefessiz bırakacak kadar sert sıkıyor.

Gömleğini çıkarmaya çalışıyorum, başının ve kanatlarının üzerinden çekerek altındaki her şeyi keşfediyorum. Göğsü, boynundan yukarı ve kollarından aşağı uzanan soluk yara izleriyle kaplı. Pantolonunu çıkarmak için güreşirken, dal benzeri yara izlerini öpüyorum ve boynuna kadar takip ediyorum.

Kastian bana sırtıyor. "O pislik bir daha bizi basmasa iyi olur, çünkü durmayacağım."

Kastian'la ilk kez oynadığımızda sözümüzü kestiğinde Wren'in ne kadar sinirlendiğini hatırlayarak bir kahkaha attım.

"Ciddi misin? İzlemiş olsa bile mi?"

Dudakları yukarı kalkıyor ve başını sallıyor. Kahretsin, bu beni olması gerekenden çok daha fazla tahrik ediyor. Beyaz saçlarının birkaç teli alnının üzerinden kayıyor.

Tekrar eğiliyor, beni öpüyor ve pantolonunu indirmesine yardım ederek sert aletini serbest bırakıyor. Gözlerim içgüdüsel olarak ona bakıyor ve tanrılar, onun kaplıcalarda bu kadar asılı olduğunu hatırlamıyorum.

Beni sırtüstü yatırdı ve üzerime çıktı. Elbisemi kalçalarımın üzerinden çekiyor, böylece amım ona çıplak kalıyor.

Oh, lanet olsun.

Kastian parmağını yarığımdan geçiriyor ve beni çoktan onun için ıslanmış buluyor. Kaşları kalkıyor ama umurumda değil, bu kadar baştan çıkarıcı olması onun suçu.

Dudaklarımız tekrar birleşiyor ve sikinin başını girişime dayayıp klitorisimi okşamak için yukarı kaymasına izin veriyor. Dillerimiz de kalplerimiz kadar bu an için savaşıırken şimdiden ağzına doğru inliyorum.

Yüzünü geri çekiyor ve alnını alnıma bastırıyor, gözlerimiz bu anda kilitleniyor. Okyanusları beni tüketen bir ateşle parlıyor. Kızlardan sağ çıkabileceğimden emin değilim.

"Bu benim için sadece seks değil Elodie, bunu bilmeni istiyorum. Ben... Ben seni seviyorum ve bunu senden duymaya ihtiyacım yok ve bunu senden asla istemeyeceğim. Ama bilmeni istiyorum. Bunu söylemem ve senin de duyman gerek. *Seni seviyorum*. Her zaman sevdim. Sonsuza dek benim diğer yarım olacaksın. Her zaman benim olacaksın."

Gözlerimden yaşlar dökülüyor. Kastian'la gerçekten zor bir yolculuk oldu, çok fazla ölüm ve acı. Ama sonunda o hep yanımdaydı. *Her zaman*.

"Ben de seni seviyorum. Sonsuza kadar, zamanın sonuna kadar, seni seveceğim."

Ona bakıyorum ve titrek gülümsemem ona ihtiyacı olan her şeyi anlatıyor olmalı çünkü onun yüzünden de bir damla gözyaşı dökülüyor ve tekrar birbirimize çarpıyoruz. Aleti kabzasına kadar bastırıyor ve beni çok yavaş ama acımasızca sert bir şekilde sikiyor, neredeyse ucuna kadar çekiyor ve sonra yavaşça içeri itiyor, ta ki ona yer kalmayana ve rahim ağzıma sertçe bastırana kadar. Nefesleri kısıyor ve kapüşonlu gözlerle beni izliyor.

Fuuuck.

O haklı, bu sadece seks değil. Kelimenin tam anlamıyla ruhlarımızı birbirine bağlıyoruz - paylaştığımız acılar ve kederlerle dans ediyoruz. Bağlanma hissine çok yakın. Her itişte ve öpüşte unutulmaya yüz tutuyorum, boşalana kadar daha da ileri gidiyorum. Son bir kez daha itiyor ve içime boşalırken leğen kemiğini bana doğru tutuyor. Auralarımız birleşiyor ve kaplıcada hissettiğim hissin aynısını hissedebiliyorum. Sanki varlıklarımız birbirini çağırıyor, birleşmek ve bir olmak için yalvarıyor.

Öpüşmeye ve bu anı paylaşmaya devam ediyoruz. Gözlerimi açtığımda, mavi bakışları yaptığım her ifadeyi alıyor. Bunu istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

Kastian.

"Sonsuza dek benim," diye mırıldanıyorum yanağına ve boynuna öpücükler kondururken. Gülüyor ve yavaşça çekiliyor, beni boş bırakıyor ve bu çok yanlış hissettiriyor. Tekrar gitmek istiyorum.

"Her zaman," diye fısıldıyor alnıma bir öpücük kondururken.

Kastian derin bir nefes alıyor ve sonra eğilip bana bakıyor.

"Sanırım arkadaşın burada."

Ne?

Kastian'ın omuzlarına bakıyorum ve Rune kollarını kavuşturmuş, gözlerinde sıcaklıkla orada duruyor.

Elodie

Rune'nun boynuzlarından eriyen kar damlıyor. Elbisemi hızla aşağı çekerken gözleri benimkilere kayıyor.

Yanaklarıma sıcaklık doluyor - ne kadarını gördü? Kastian Biz buradayken onun burada olduğunu biliyordum... Tanrım.

"Rune," diye fısıldıyorum. Kastian pantolonunu giyiyor ve yataktan kalkmama yardım ederken dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Dreadius'uma doğru koşuyorum ve onun açık kollarına atılıyorum. "Burada olduğun için çok mutluyum." Onun misk gibi metalik kokusu içimi dolduruyor ve iki erkeğimin de burada olmasından çok memnunum.

Kastian boğazını temizler. "Sanırım resmi olarak gruba hoş geldin." O sırtıyor ve Rune karşılığında sadece başını sallıyor. Karşılıklı konuşmaları kısa sürüyor ama yanlış bir başlangıç yaptıklarına dair bir his var içimde. İfadeleri şimdi çok daha az ağır görünüyor.

Karnım gurulduyor ve ikisi de bana kaşlarını kaldırıyor. Wren'in aşağıda yaptığı yahninin kokusunu alabiliyorum ve kesinlikle açlıktan ölüyorum.

"Yemek hazır! Acele edin, sizi gürültücü pislikler!"

Az önce bu şekilde çağrıldığımız için utanarak gülüyorum. "Wren anevrizma geçirmeden önce yemeğe gidelim."

Koltuklarımıza oturduğumuzda Marley Rune'a dumanı tüten bir fincan çay uzatıyor. Rune kibarca ondan alıp yosunu ovaladığında gülümsüyorum.

Sparrow'un başı teşekkür ediyor. Ona çiçeği uzatan tatlı küçük kızı ve onu nasıl sakladığını düşünüyorum.

"Bir şey değil!" diye cıvıldıyor çocuk ve sonra bana dönüyor. "Bir fincan ister misin, Elodie?" Başımı sallıyorum ve Rune'un yanına oturuyorum, Wren diğer tarafımda ve Kastian da karşımda.

Sessiz bir yemek. Hepimiz her şeyi içimize atıyoruz. Wren'in Caziel'deki masasında, bir aile gibi yeniden bir arada oturuyor olmamız ne kadar tuhaf. Bunu bir daha kaybetme düşüncesi kalbimi burkuyor ama tamamen bütün değiliz... Arulius burada değil. Moro ve Margo da. Yarın onu göreceğimi düşündükçe ağlamak istiyorum. Bir daha gitmesine asla izin vermeyeceğim.

İşimizi bitirip bulaşıkları kaldırdıktan sonra Marley Wren'e sarılıyor ve bu, Selvi'nin başka birine sarıldığını gördüğüm en yumuşak sarılma. O da bir baba gibi sevgisine karşılık veriyor ve bu kalbimi eritiyor. "Bugünkü tüm yardımların için teşekkürler dostum. Neden gidip dinlenmiyorsun?"

"Tamam, ben yatmaya gidiyorum o zaman. Yatma vaktim çoktan geçti." Uzun uzun esniyor ve sonra bana da sarılıyor. Onu kucaklamak ve başına kötü bir şey gelmesine asla izin vermemek istiyorum. Koşar adım mutfaktan çıkıp diğer taraftaki yatak odasına gidiyor.

Rune sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve yan gözle beni süzerken çayını yudumluyor. Belli ki Nesbrim'de neler olduğu hakkında bir açıklama istiyor. Onu suçlamıyorum. Ben de bir açıklama isterdim ve onun kadar sabırlı olamayacağımdan eminim.

Açıklamak için derin bir nefes alırken alt dudağımı emiyorum ve kollarındaki dövmelelere bakıyorum.

"Kastian'ın kanının kurutulduğunu ve işkence gördüğünü gördüm... ve o noktada kendimi kaybettim. Hepsi bir hiç uğrunaydı. Hepinizi güvende tutmak için çektiğim onca acı ve ıstırap... bir hiç uğrunaydı." Yavaşça hepsinin yüzüne baktım.

Rune yudumunun ortasındadır ve fincanını bir *tıkırtıyla* yere bırakır. Gözleri kısılıyor ve yanıyor, sanki *boşuna değilmiş* der gibi. Kastian'a acı dolu bir bakış fırlatıyor ve Eostrix'im kasvetli bakışlarını masada tutmayı tercih ediyor. Wren elini Kastian'ın omzuna koymadan önce uzun bir iç çeker.

"Senin için her şeyi yapar, Elodie. Hepimiz yaparız."

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarımı tutuyorum. "Benim yüzümden hiçbirinizin başına kötü bir şey gelmesini asla istemem. Bırakın başladığım işi bitireyim... Violet'in icabına sonsuza dek bakacağım." Violet için hep üzölmüşümdür ama sanırım artık ölməsi gerektiğı çok açık.

O da acı çekti, biliyorum... Onun kötü adamı olduğumu biliyorum. Ama o, kim bilir hangi nedenlerle ölü tanrıları diriltmeye çalışan korkunç bir işkenceci ve hastalıklı bir kaltak haline geldi.

Daha önce onda iyi olan ne varsa çoktan gitti.

Rune koluyla dudaklarını silip kaşlarını bana doğru çatıyor ve omurgamdaki dövme ısınıyor. "*İyi misin, yavrum?*"

Omuz silkiyorum.

"Bilmiyorum. Sadece... bilmiyorum." Kollarımı dizlerime doladım ve başımı koluma yasladım. "Her şey çok boktan. Alemlere karşı sadece biz varız." Hepsine yorgun bir gülümseme fırlatıyorum.

Rune kaşlarını çatıyor, her zaman yaptığım gibi sorundan kaçmaya çalıştığımı biliyor. Sorunlarım var, biliyorum.

"Ne?" Gözlerimi ona diktim.

Rune eğiliyor ve beni öpüyor. Yanaklarım alev alev yanıyor ve Wren'in nefesi kesilince bir an için endişeleniyorum. Ne yani, ona Rune'un benim için ne ifade ettiğini söylemedim mi?

Derin sesi içime işliyor. "*Müttefiklerimiz her yerde. Re-üye-birçoğumuz Ritim'in geri dönmesini arzuluyoruz.*"

"Haklısın... Artık sadece biz yokuz, değil mi?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum.

Beni sessizce izlerken yüz ifadesinin somurtkan ve mesafeli olmasına izin veriyor. Yapabildiği her parçamı didik didik ediyor. Bu konuda çok iyi ve yakında beni kendimden daha iyi tanıyacağından endişeleniyorum.

Wren öne doğru eğildi ve elini benimkinin üzerine koydu. "Asla yalnız değildik." Kastian da kanatlarını gerip bana başını sallıyor, mavi gözlerinde ateş yanıyor. Ritmi geri alabileceğimiz düşüncesi beni rahatlatıyor. İkinci ölümden ölen herkesi kurtarmak için. Tüm bu anlamsız acıyı düzeltmek için.

Ama ya tamir edemezsek, ya bu süreçte hepsini kaybedersem?

Rune ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Jestini görmezden geliyorum, ayağa kalkıyorum ve doğrudan sarılmak için yanına gidiyorum. Onu sıktığımda homurdanıyor ve kollarını etrafımda sıkıyor.

Wren yanımda kıkırdıyor. "Seni tekrar görmek güzel, Rune. Bu resmen direnişe katıldığın anlamına mı geliyor? Elimizde içi boş bir Cypress, çocuk bir Moss Sparrow, depresif bir Ölüm Tanrısı ve güçlerine sahip olmayan bir Yaşam Tanrıçası var. Sen kazanan takımdasın dostum." Alaycılığı dudaklarından damlıyor ve sırtışı da en az *Wren*'inki kadar.

O piçi özledim.

Rune'un ona içten bir gülümseme verdiğini ve sertçe başını salladığını görecek kadar uzaklaşıyorum. Birbirlerini Yüksek Mahkeme'de birlikte çalıştıkları günlerden tanıyıp tanımadıklarını merak ediyorum.

Wren kıkırdar. "Kahretsin, dilsiz olduğunu unutmuşum. Yani bizim de sessiz bir Dreadius'umuz var." Mutfaktan çıkıp koltuğuna yerleşirken Rune'un omzunu okşuyor. Rune'un gözlerindeki eğlence pırlıltısını kaçırmıyorum ve uyumsuzlar grubumuzun tamamlanacağı konusunda haklı olduğumu zaten biliyorum... Yani, neredeyse tamamlanmış.

Biz oturma odasına doğru ilerlerken Eostrix de arkamızdan geliyor. "Teşekkürler, Wren. Gerçekten minnettarız-"

"Dramatize etme beni Kastian. Bir süre daha böyle devam edelim. *Dramadan, planlamadan ve kıyametten* bıktım," diyor bıkkın bir şekilde yastığını kabartıp arkasına yaslanırken. "Ben burada uyuyacağım, siz de yatak ayarlamalarını halledin." Bana kolayca gülümsüyor ve ben de bu gülümsemenin altında yatan eğlenceyi kaçırmıyorum.

"Ne ima etmeye çalışıyorsun?" Ona ters ters bakıyorum ve o yine gülüyor.

Kastian da kahkahalarla kükrer. "Tahmin etmemize gerek olduğunu sanmıyorum." İçimi bir utanç kaplıyor ama onların kahkaha sesleriyle kalbimi kaplayan mutluluğa kendimi fazla kaptırmışım. Ne zaman hepimiz bu kadar mutlu olmuştuk?

Bu çok bulaşıcı ve sonunda kıkırdamaktan kaburgalarımaya sarılıyorum. Rune'un gözleri glşm izlerken rahatlamayla doluyor. Onun katılamayacağını bildiğim için içimde küçük bir parça burkuluyor ama bu sayede onun sesini bulabileceğimiz umuduna tutunuyorum. Bulmak zorundayız.

Üçümüz yatak odasına yerleştik.

Başta biraz garip gelse de erkekler bunu pek sorun etmiyorlar, bu yüzden artık çok da küçük olmayan yatağa girdiğimizde her iki yanımda gergin birer erkekle kendimi rahatlamış buluyorum.

İkisi de yanımda olduğu için ne kadar mutlu olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez. Yalnız değilim.

İkisi de bana sarıldılar. Kastian'a sırtımı veriyorum. Rune'un gözleri benimkilere kilitlenmışti. Dövmeli gövdesi, sahip olduğu her mreккеp çizgisine dokunmam için bana yalvarıyor ve ben de parmaklarımı göğsünde aşağı yukarı gezdirerek kendimi şımartıyorum. Başımı boynunun kuytusuna sıkıştırıyor ve saçlarımı yavaşça okşuyor.

"Bugün bunun içine girdiğin için zğnm." Omurgam ısınıyor ve derin sesi zihnimde dolaşıyor.

Kaslarımı gevşetip yüzümü omzuna gömüyorum, kanını ve gül kokusunu olabildiğince çok içime çekmeye çalışıyorum.

"Sorun yok... Kastian, iyi misin?"

Arkamdaki Eostrix sözlerimi değerlendirirken Rune sakince saçlarımı okşamaya devam ediyor.

"Benim için endişelenme. Senin katlandığın ayların yanında bu hiçbir şey..."

"Sanırım onu öldürmemiz gerekecek." İki erkeğim de seğirdi ama sessiz kaldılar.

Kalbim parçalandı. Acı çekme tekelinin onda olduğunu biliyorum... Talia ona karşı çok acımasızdı ve bu berbat bir şey ama bu benim hayatımı ve Rhythm'i elinden gelen her şekilde mahvetmesi gerektiği anlamına gelmiyor.

Kastian yüzünü enseme bastırıyor. "Onu öldüreceğim. Daha fazla travmaya katlanmak zorunda değilsin."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Bu ben olmalıyım. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Arulius'u meşgul ediyorsun."

Rune kaşlarını çatıyor ama Kastian cevap veriyor: "Sence bize yardım etmeye mi çalışıyor? Bir hafta önce onu istediğin için deli olduğunu düşünmüştüm... ve sana patladığım için özür dilerim ama şimdi o kadar emin değilim. Yani... sana *uçmayı* öğretti, bunu neden yapsın ki?"

"Kaçacağımı biliyor olmalıydı, değil mi? Belki de Arulius bana sırf bu yüzden öğretti. Beni *özgür bırakma* yolu." Kalbim sıkışıyor. Beni özgür bırakmanın dolambaçlı yolu bu muydu? Violet onu doğrudan suçlamasın diye mi? Keşke tüm cevaplara sahip olabilseydim.

Rune'un sesi zihnimde kıvrılıyor. "*Senin için gelecek. Sana nasıl baktığını gördüm. Seni asla bırakmayacak yavrum, özgür olmanı istese de istemese de.*"

Kaşlarımı çatıyorum ve Rune'a biraz daha sıkı sarılıyorum. "Başka seçeneği yok. Bağı koparmanın bir yolunu bulacağız ve sonra *her şeyi* yeniden dirilteceğim."

Rune battaniyeyi başımızın üzerine çekiyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. Kırmızı gözleri karanlıkta adeta parlıyor. Kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum, her zaman beni yakalamak için dışarıda olduğunu düşündüğüm canavarlardan çarşafların altında saklanıyorum. Kast- ian bu kadar yakınken mahremiyet kazanmanın yolu bu mu?

Gülümsememi engellemek için dudaklarımı ısırıyorum.

"*Sen Şafak ve Yaşam Tanrıçası'sın. Her ne sebeple olursa olsun, Gazap Tanrısı sana sahip olmak için can atıyor. Huzur içinde var olabileceğinden emin değilim... Sen*

gitmesine izin vermek zorunda kalabilirsin, yavrum." Gözlerim açılıyor ve kafalarımız yeniden yüzeye çıkarken kendimi itiyorum. Kastian bana endişeli bir bakış attı.

Rune'un gözlerinin içine bakıyorum. Söylediği her şeyin yanlış olmasını istiyorum çünkü onun gitmesine izin verebileceğimden emin değilim. Ritmi tek başıma kontrol edemem... Hepsinin yanımda olmasına ihtiyacım var. Talia bile yardım almadan dünyaları bir arada tutmayı başaramadı.

İç çekiyorum.

"Ne yapacaksın? Her şey düzeldiğinde ve alemler doğru olduğunda." Konuyu başka bir şeye çekmeye çalışıyorum. Arulius'un öleceği düşüncesi... Hayır.

Gözleri yumuşuyor, melankolik ve acı dolu bir bakış geçiyor gözlerinden. Şimdiden kendimi onun sözlerine hazırlıyorum. *"Seninle olacağım. Sen tek kişisin, Elodie. Beni karanlıktan çıkaran ı ışık. Sen dünyaların güneşisin - hepsinin, ama özellikle benimkinin."*

Kalbim ısınıyor ve onun kıpkırmızı gözlerine bakıyorum.

"Sen benim kardaki kan damlamsın."

Dudakları yukarı kalkıyor ve burnunu benimkine dayıyor.

"Ya ben?" Kastian boynumu yalarken alay ediyor.

"Sen benim mehtaplı ninnimsin." Ölüm Tanrımı ilk gördüğüm anı anımsıyorum.

Dudakları tenime değiyor ve biz uykunun kıyılarına sürüklenene kadar sessiz kalıyoruz. Onların kollarında güvende ve sağlamım. Onlar yanımdayken hiçbir kâbus beni korkutamaz.

Elodie

W Kahvemizin tadını çıkaracak kadar bile uyanık değiliz.
Kastian hala üst katta banyo yapıyor ve Rune sandalyesinden düşmek üzereymiş gibi görünüyor, başını koluna dayamış

O çok sevdiğim kıpkırmızı gözleriyle bana bakıyor. Hayatım boyunca bana baktığında kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

Wren kendine acı sıvıdan bir fincan doldururken ağzında yanmayan bir esrar var. Sade içiyor. Bir insanın nasıl kremasız içebildiğini asla anlayamayacağım. Koyu renk saçları, tahminimce kanepede zor bir gece uykusu geçirdiği için dağınık ve karışık. Yatak biraz daha büyük olsaydı hepimiz sığabilirdik. Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum ve beni bakarken yakalıyor.

Başka tarafa bakmak yerine gülümsüyorum ve pembe çakmağımın kıvılcım çıkarırken esrarı dudaklarına götürüyor. "Bana sabah kucaklaması yok mu? Kurşun yedim ve kanepede uyudum, Tanrı aşkına."

Ben ayağa kalkıp Wren'e doğru yürürken Rune sırtıyor. Kollarımı ona doluyorum, gömleğini yukarı itiyorum ve çıplak avuçlarımın onun sıcak, sıkı kaslarını hissetmesine izin veriyorum.

"Bu gece senin sıran o zaman." Yanağımı siyah gömleğinin yumuşak kumaşına sürtüyorum. Bana doğru eğiliyor ve sigarasından duman çıkarıyor.

eklem. Ağaç kabuğu gibi kokuyor ve şaşırtıcı bir şekilde burnumu yakmıyor.

"O zaman önce seni yakalamam gerekecek. Benden kaçarken seni yakalamanın verdiği hisse bağımlıyım." Nefesi yanağımı ısıtıyor ve içimdeki heyecan sarmalıyla omurgamı titretiyor.

"Şanslısın ki yakalanmaktan hoşlanıyorum." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve şakacı bir sırıtışla masaya geri çekilirken elindeki esrarı çalıyorum.

Esrardan bir nefes alıyorum ve lezzeti ve içime anında enerji yayması gözlerimi açıyor. Sanki orman ve hayat dumanının içine sıkışmış gibi.

"Bu şey de ne böyle?"

Wren şaşkınlığıma gülümsüyor. "Bu sadece Cypress Crack."

Esrarı atıyorum ve ağzımdaki yasak tadı temizlemek için kocaman bir kahve içiyorum.

Wren güler ve onun yan tarafını tutar. "Seninle taşak geçiyorum, Elodie.

Burada, Yarın'da sadece tütün var."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve yere attığım esrara bakıyorum, yaptığı şaka yüzünden boşa gitmiş. Rune kalçamı okşayarak bana küçük bir sırıtış veriyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Aramızdaki bağla omurgam ısınıyor. *"Daha fazlası olacak. Bunun için üzülme."*

Gülüyorum ve elimi onun bacağımın üzerinde duran elinin üzerine bırakıyorum. "Peki, neden konuşmuyorsun? Hep merak etmişimdir ama çok gururluydum.

sormak için. İkiniz arasında hissettiğim bu kimya da neyin nesi? Onun sikini yaladığını söylediğini biliyorum ama bu kadar mooshy-gooshy olacağını düşünmemiştim." Wren karşımızda oturuyor ve fincanını bırakıyor. Sanki röportaj yapıyormuşuz gibi hissediyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu çok kabaydı. Çok mu gururluydun?"

Bu seni şimdi ne yapıyor?"

Wren ağzının bir tarafını tekmeler. "Pisliğin teki. Diğer soruma cevap verecek misin? Tek yaptığı sana aşk sarhoşu bir köpek yavrusu gibi bakmak."

Bu Rune'un dikkatini çekiyor ve kafasını Selvi'ye çevirerek ona ters ters bakıyor. İkisine de gülmekten kendimi alamıyorum.

Marley nihayet odasından çıkar ve yüzünde mutlu bir gülümsemeyle mırıldanıp yumurtalarını çiğnerken uyanık görünen tek kişidir.

"Rune ve ben bir elmanın iki yarısı gibiyiz, tamam mı? Birbirimiz için yaratılmış olmamız bizim suçumuz değil." Dradius'a bilmiş bir bakış attım.

Omurgam ısınıyor. *"Hala kalpsiz mi oynuyoruz, yavrum?"*

Ona karşı hissettiğim duygular ortaya dökülmeden ona bakamıyorum bile. "Olabilirler mi?" Birlikte geçirdiğimiz gecede söylediği sözleri tekrarlıyorum ve kaşları sanki sonunda itiraf etmişim de göğsünden vurulmuşum gibi ç a t ı l ı y o r .

Kahvemden bir yudum daha alıyorum, bu küçük anın olabildiğince tadını çıkarıyorum.

Wren, "Kastian'ın *senin için yaratıldığını* sanıyordum," diye karşılık verir.

"Sanırım hepiniz öyleydiniz... Bir bakıma hepiniz benimsiniz. Garip ama bunu hissedebiliyorum. Gerçi Arulius köprüyü yakıtı sayılır... ama bana uçmayı öğretti." Kollarımı kavuşturdum ve koltuğumda arkama yaslandım. Wren bakışlarını yumuşatıyor ve öne doğru eğilip iki kolunu masanın üzerine koyuyor ve parmaklarını birbirine geçiriyor.

"Biliyorsun, Kastian seni kurtarmak için elinden geleni yapıyor.

Her şeyi kurtarmak için... ve bunun bir parçası da Arulius'tan *kurtulmak* olabilir." İrkildim. Boğazımda bir yumak oluşuyor ve ellerim nemli hale geliyor.

"Sana bunu düşündüren ne?" Savunmacı bir şekilde soruyorum.

Wren bana empatiyle bakıyor, kehribar rengi gözleri bilmiş bir acıyla parıldıyor. "Violet'i nasıl öldüreceğiz? Onu tüm varlığıyla koruyacağını *biliyorsun*. Bunun tek bir sonu var Elodie."

Dişlerimi sıkıyorum. "Öyle mi? O zaman söyle bana Wren, şu büyük planın nedir? Madem kimin ölmesi gerektiğini biliyorsun, neden paylaşmıyorsun?"

Marley çatalını düşürüyor ve keskin bir solukla ağzını kapatıyor. Üçümüz de dikkatimizi ağzından yemek damlayan küçük Yosun Serçesi'ne veriyoruz.

"*Kahretsin, üzgünüm* Marley. Neden biraz pazara gidip bu akşam için biraz sebze almıyorsun?" Wren, Moss Spar-row'un başını okşuyor ve onu hızla ön kapıdan dışarı gönderiyor. Bunu onun önünde söylediğim için kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama bunu ben başlatmadım.

Wren kapı kapanana kadar bekliyor ve sonra bana korkuyla karışık bir bakış atıyor. "Gerçekten mi? Çocuğun önünde mi?"

Rune gülümsüyor ve Kastian saçlarını küçük bir havluyla kurulayarak gelirken konuşmamızın sonuna yetişiyor. "Marley'in önünde kim ne dedi?"

Wren yüzünü ovuşturuyor, yorgun görünüyor ama sadece beni kötü hissettirmeye çalıştığını biliyorum. "Sen ve benden başka kim konuşabilir?"

Kastian gözlerini ona diker ve havluyu Cy-press'e fırlatır. "Siktir git." Eostrix onu iterek geçer ve bir kolunu

Etrafımda dolanıyor, siyah kanatları bir şeyleri devirmemek için vücuduna sıkıca yapışmış.

"Arulius'u nasıl öldüreceğinizi anlatıyordu..." Kestirip atıyorum. Wren yüzünü kapatıyor ve sanki bu bir sırması da ben söylememişim gibi inliyor. Son bir yılda beyin hücrelerini mi kaybetti? *Tanrım*.

"Şey... Henüz emin değiliz, ama bizi durdurmaya çalışırsa..." Kastian beni daha sıkı sıkıyor ama kolunu üzerimden atıp savunmaya geçerek Rune'un yanında duruyorum. "Elodie, bunun devam etmesine izin veremeyiz. Bunu biliyorsun," diye homurdanıyor sonunda.

Gülüyorum. "Umurumda değil. Dışarıdayım, değil mi? Bak." Kollarımı açtım. "Nesbrim'den çıktım ve bunun kimin sayesinde olduğunu biliyor musun? *Arulius*. Kendimi dışarı attım ve bu çok kolay oldu çünkü bana uçmayı o öğretti." Gözlerimi masaya diktim. "Peki neden onu öldürmeyi tartışıyoruz?"

Wren sanki başa çıkması çok zor biriymişim gibi iç geçirdi. "Bu o kadar basit değil ve sen de bunu biliyorsun. Hâlâ bağlısın ve Arulius gitmene izin vermeyecek. Bu halinle Diyarlar'ı asla kurtaramazsın. Bunu onlar da biliyor, sen de biliyorsun. Neden duygularınla değil de aklınla düşünmeye başlamıyorsun Elodie," diye beni yeni doğmuş bir Eostrix'mişim gibi azarlıyor ve bu beni çok kızdırıyor.

"Biliyorum!" Ona çıkıştım. "Kan bağını nasıl kıracağımızı bulmaya çalışıyorduk. Her seferinde daha da zayıflıyor..." Duraksıyorum, çünkü üçünün önünde yüksek sesle söylemek istemiyorum.

Wren gözlerini bana dikti. "Her ne zaman?"

Rune'a endişeyle bakıyorum ve o da bana başıyla onay veriyor. Aşkın bir bağı yok ettiğini öğrendiğimiz o gece gözlerindeki sıcaklığı asla unutmayacağım.

Yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Arulius olmayan erkeklere karşı bir şeyler hissettiğimde." Wren'in gözleri açılıyor ama bir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum. "Bağın zayıfladığını hissedebiliyorum. Artık neredeyse hiç yok. Artık ne hissettiğini bile söyleyemiyorum. Buraya geldiğinden beri sessiz." Göğsümü tutuyorum. Arulius'la olan yakın bağımı kaybetme düşüncesi canımı acıtıyor... ama hayatta kalacağım.

"*Duyguların* olduğunda mı?" Wren söylemem için beni zorluyor. "Aşk" diye mırıldanırken Rune'a bakıyorum.

Wren ve Kastian şaşkınlıkla Rune'a bakıyor. Dread- ius bana ondan gördüğüm en büyük gülümsemeyi veriyor, tüm o mükemmel beyaz dişleri parlıyor, kendini beğenmiş pislik. Onun bu muhteşem görüntüsü karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Kastian ona sırtıyor ve gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Aşk, ha? Tabii ki aşk." Mavi gözleri üzerime yerleşiyor ve beni sıkıca kucaklamak için kendine çekerken nefesimi içime çekiyorum.

Tartışmamızı bitiriyoruz. Arulius'un ölümü ve aşkı hakkında konuşmaya bir saniye daha dayanamam. Gün batımında Moro'ya gitmeyi planlıyoruz. Gece yolculuk etmek daha güvenli çünkü Violet'in gökyüzünde beni arayan Eostrixes'i olduğuna şüphe yok. Muhtemelen bana doğru gelmeye hazır olduklarını biliyorum çünkü Wren'in kulübesinin koşarak gideceğim bariz bir yer olduğunu düşünüyorum.

Moro'nun yeri muhtemelen çok daha güvenli değil ama hepimiz yeniden bir araya gelmeli ve buradan nereye gideceğimize karar vermeliyiz. Hepimizin tekrar bir arada olacağı düşüncesiyle kalbim daha hızlı atıyor. Belki Arulius'u bizimle geri gelebileceğine ikna edebilirim... artık Violet'in emirlerine uymak zorunda olmadığına.

Birlikte bu kısır döngüyü kırmanın bir yolunu bulabiliriz. Hepimiz yeniden bir arada olabiliriz.

Violet için bile. Onun için de barış istiyorum, herkes için.

Marley sebze ve et dolu bir paketle döner. Ön bahçede yatan Brevik'i görünce aşırı heyecanlanıyor. Bir an için onun Murph olmadığını anladığında gözlerindeki acı parıltısını görüyorum, ama yine de Hollow'a sevgi gösteriyor.

Pine Hollow Keeper'a ulaşana kadar bizi tok tutacağını umduğumuz doyurucu bir yemek yiyoruz ama buradan sonra en az bir günlük yolumuz var, bu da bana nasıl bir düzenleme yapacağımızı merak ettiriyor. Wren ve Rune'a bakıyorum, onlar da aynı şeyi düşünüyor gibiler.

Bir Pine Hollow. Dört kişiyiz.

Marley omzuna astığı sırt çantasıyla dışarı çıkıyor ve görünüşe göre ilerlemekte olduğu için gururlu görünüyor.

Beş kişiyiz. En azından ikimiz uçabiliyoruz.

Kaşlarımı çatıyorum ve gülümsüyorum. "Sanırım Marley'i ben taşıyabilirim ve siz ikiniz birlikte ata binebilirsiniz?" Wren küçümseyici sırıtışım karşısında gözlerini kısıyor ve Rune bana kaşlarını çatıyor.

"Kulağa harika geliyor!" Marley kulübenin kapısını kilitlerken cıvıldıyor. Gömleğinin düğmeleri ilk kez doğru iliklenmiş ve onu son gördüğümünden beri ne kadar büyüdüğünü fark etmemek zor. Bir gün büyük bir savaşçı olacak.

Rune inliyor ama Wren'in izinden giderek Brevik'e biniyor. İki yetişkin erkeği gerçekten taşıyabilecek en büyük Kovuk'u seçtiği için sessiz bir teşekkür gönderiyorum.

Gece seyahat etmek ideal değil ama dünyanın gece ne kadar güzel olduğu beni kesinlikle etkiledi. Kar, bölgeyi gökyüzünden ziyade aşağıdan aydınlatıyor. Dört ay, donmuş suyun mücevherlerinden büyümlü bir şekilde yansıyor ve buradan bakıldığında sanki bir yıldız okyanusunda uçuyor gibiyim.

"Vay canına."

Marley'nin uçuş konusundaki şaşkınlığına gülümsüyorum. Gözleri her şeyi içine çekiyor ve gülümsemesi tamamen bulaşıcı.

"İnanılmaz, değil mi?" Aşağı bakarken mırıldanıyorum, Brevik'in tam gaz ilerlediğini ve arkasından kar kristalleri saçtığını görüyorum.

Moro'nun kulübesi yazın olduğu gibi yine harika.

Dış duvarlarına yapışan sarmaşıklar hâlâ yeşilliğini koruyor ve burada çiğnenmemiş tek bir adım kar yok. Bu durum kalbimi ısıtıyor, demek ki yalnız değilmiş ve Wren'in bahsettiği gibi yeni Hollow'larla meşgulmüş.

Rune ve Cypress, Brevik'ten atladıklarında birbirlerine kaşlarını çatıyorlar. Biri konuşmayı bile beceremezken bu ikisinin nasıl olup da tartışacak yaşa geldiklerini düşünüyorum. Ama ortalığı nasıl karıştıracağını bilen biri varsa o da Wren'dir.

Kastian zarafetle yanıma iniyor. "Kırık kanatla bile çok güzel uçuyorsun." Gözleri dans ediyor, sanki o da benim kadar canlı hissediyor. Gururla gülümsüyorum. Wren omzunun üzerinden bana bakıyor ve gözlerinde o kadar büyük bir rahatlama var ki neredeyse benim gözlerimi yaşartacak.

Marley esniyor ve kapıyı çalmadan doğruca Moro'nun kulübesine giriyor. İçeriden neşeli bir selamlama duyuyorum ve Moro'nun sesini duyunca dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Ben Rune'u beklerken Wren yanımdan geçip gidiyor. Kıpkırmızı boynuzları buzla kaplı ve yanakları pembeleşmiş.

"Siz ikiniz iyi geçinemez misiniz?" Ona doğru yürüyorum ve elini sıkıca tutuyorum. Parmaklarını anında benimkilerle birleştiriyor ve eğilip beni öptüğünde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"O göt herif sürekli saçmaladı... ben de onu tokatladım. Bu konuda küçük bir sürtük gibi davranıyor."

Öpüşmeyi kesiyorum ve gözlerimden yaşlar gelene kadar gülüyorum. "Aman Tanrım, ona vurdun mu?! Şimdiye kadar nasıl en iyi arkadaş olmadınız?"

Dudakları yukarı kalkıyor ve saçlarımı yüzümden çekip kolunu omzuma atıyor.

İçeri girdiğimizde Moro'nun masasında beş bardak çay vardı bile. Gülümsemesi hafızamda olduğu kadar sıcak ve geniş. Koyu teni pürüzsüz ve kalın kışlık giysiler giyiyor. Görünüşe göre Hollows'la ilgilenmeyi yeni bitirmiş. Koşup ona sıkıca sarılıyorum. "Seni görmek çok güzel Moro!"

O da bana sarıldı. "Seni iyi görmek güzel Elodie ve görüyorum ki yeni bir arkadaşımız var?" Tekrar Rune'a dönüyorum ve yaklaşmasını işaret ediyorum.

Dreadius, Moro'yu görmekten utanıyormuş gibi başka tarafa bakıyor ve ben tekrar bilge, gümüş gözlü erkeğe bakıyorum. Gözleri her zamanki her şeyi bilen bakışıyla dolu.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Hiç şaşırmadım. Moro yaşamları boyunca buradaydı ve bu diyarda nefes alan her yarattığı tam anlamıyla tanısaydı şaşırmazdım.

Moro gülümser ve yavaşça başını sallar. Rune sonunda onun bakışlarıyla buluşuyor ve kıpkırmızı gözlerini dolduran kasvetli bir ışık var.

Hollow Keeper Rune'a doğru yürür ve elini uzatır. "O gecedен sağ çıktığını bilmiyordum... Tanrım, çok uzun zaman önceydi, değil mi?"

Rune başını eğiyor ve Moro'nun elini saygıyla tutuyor. Benden başka kimseye bu kadar saygı gösterdiğini gördüğümü sanmıyorum.

"Hangi gece?" Neden bahsettiğini gayet iyi anlamış olmama rağmen nefes nefese soruyorum. *O gece, yaralı boğazından.* Tüylerim diken diken oluyor ve uzanıp Rune'u rahatlatma isteğimi bastırıyorum.

Rune başını eğik tutuyor ve ben onun altındaki zemine çarpan gözyaşını kaçırmıyorum.

"Eminim seninle çoktan konuşmuştur, değil mi Elodie?" Moro gümüş gözlerini bana çeviriyor ve Wren yemek masasından bana bakmak için başını geriye eğiyor. Kastian bana bakıyor. Bizi konuşurken görmüşler... ama Moro nereden biliyor?

Bir an tereddüt ediyorum, çok da gizli olmayan bağlantımızı paylaşmanın doğru olup olmadığından emin değilim ama sonunda pes ediyorum. "Nereden biliyorsun?" Nefesimi tutuyorum, kendimi kırık Rune'uma koştuktan alıkoymaya çalışıyorum.

Moro, Dreadius'umun omzunu okşuyor ve uzun bir nefes veriyor, çok fazla... hatırayla dolu bir nefes.

"Yara izi sonunda soluyor."

İrkildim. *Ne? Yara izi...* Bir süredir bakmamıştım ama... Moro haklı.

"Nasıl?" Nefes verirken söyledim. Kalın ve korkunç yara izi artık neredeyse yok olmuş, eskisine kıyasla sadece bir çizik.

Rune'un gözleri de büyür ve eli dövmeli boğazına gider. Dizlerinin üzerine çökerken yüz hatlarına şok çöküyor.

"Dreadius'lar acılarına tutunurlar ve bu da yaralarını taze, iyileşmemiş ve neredeyse çığ tutar, ta ki bırakmadıkları travma her neyse onu düzeltene kadar." Moro, Wren'le birlikte yemek masasına otururken gülümsemesi sıklaşıyor. Vay be, bulduğumuz onca kitabın canı cehenneme, Moro *her şeyi* biliyor.

Rune'un yanında diz çöküyorum. Bakışları mesafeli ama elim yanağına dokunduğunda geri dönüyor ve ben onunkine bakarken o da benim ruhuma bakıyor. Yaşadığı travma bende onun tüm geçmişini alıp götürme isteği uyandırıyor. Tüm acılarını alıp götürmek ve onu mutlu görmek istiyorum.

O zaman ben de hissediyorum ya da daha doğrusu yokluğunu.

Rune'a ve onun yaralarını sarmaya o kadar odaklanmıştım ki kendi yaralarımı neredeyse unutmuştum. Karşılığında beni iyileştirme şekli boğazımda bir yumru oluşturdu. Kalbimi açıklanamaz bir sevgi ile dolduruyor.

Onun sevgisi.

Moro çayından uzun bir yudum alıyor ve birkaç kez öksürüyor. "Bunu bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum. Kardeşi onu kurtarmış olmalı."

"Kol?" Niyetimden daha zehirli bir şekilde söylüyorum.

Başını sallıyor. "Kimsenin gerçekten kötü olduğuna inanmıyorum. Zaten kimse öyle doğmuyor ama Kol'un kalbinde iyilik var. Violet'in de öyle." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve oturma odasının duvarına bakıyor.

Wren kaşlarını çatır. "Hayır, Kol ve Violet'ın kötü olduklarından eminim. Arulius'u da unutmayın."

Kastian arkamdan sesleniyor. "Bizden her şeyimizi aldılar... kimliklerimizi bile. Violet Ritim'i yok etmek için elinden gelen her şeyi yaptı; bakın başarıya ne kadar yaklaştı."

Moro nostaljik bir şekilde gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Hepsinin kendi hikâyeleri var. Tıpkı her birinizin bir hikâyesi olduğu gibi, benim de var. Hiçbirimiz *gerçekten* kötü değiliz."

Dudaklarımı düzleştiriyorum. Kabul etmek istemiyorum ama haklı olduğu bir nokta var - Talia'nın kötü kalpli bir orospu olduğunu ve teknik olarak onun yerinde olduğumu...

Belki de hepimiz değişebiliriz; sadece rehberliğe ve ikinci bir şansa ihtiyacımız var.

Eski benliklerimiz için dilekler. Travma yüzünden kırılmış olanlar.

"Rune... Bu kadar uzun süredir acı çektiğin için çok üzgünüm. Keşke tüm acılarını dindirebilseydim." Alnımı onunkine bastırıyorum ve o hızla başını sallıyor, ruhundan sızan şefkatle bana bakıyor.

Acaba o da benim ona duyduğum sevgiyi hissediyor mu?

Bunu çok istiyorum - alemlerdeki her şeyden daha çok. Onun kalbinin ve acısının benimle paylaşılmasını istiyorum ki bu yükü birlikte taşıyabilelim.

Wren öksürür. "Hepimiz hâlâ buradayız."

Gözlerimi deviriyorum ama burnumu Rune'unkine sürtüyorum. "Kardaki kan damlam. Sanırım iyileşmene yardım ettim. Sen de beni iyileştirdin, o kadar iyi iyileştirdin ki farkında bile değildim."

Moro ayağa kalkıp bize doğru yürüdü ve Rune ile benim ayağa kalkmamıza yardım etti. "Siz ikiniz her zaman tanışmak için yaratılmışsınız... Bunu şimdi anlıyorum." Düşünceli bir şekilde yavaşça benden Dreadius'a bakıyor.

Wren, Kastian'ın yanına doğru yürür ve kaşlarını çatar. "Ne demek istiyorsun?" Sanki Moro'nun ne yaptığını anlamaya çalışıyormuş gibi bizi inceliyor. Benim kara kanatlı Eostrix'im de merakla başını eğiyor.

"Rune Barış Tanrısıdır. Diyarların ahengini korur. ve Ritim'in hayati bir parçasıdır."

Hepimiz bir ağızdan soluk soluğa kaldık.

Ritim hakkında okuduğumdan beri başka hangi tanrıların Ritim'in bir parçası olduğunu merak ediyordum. Rune'un onlardan biri olabileceğini hiç düşünmemiştim.

İşte karşımda. Biz birlikte uyumun ta kendisiyiz, aynı kanadın iki yüzü gibi kusursuz bir şekilde harmanlanıyoruz. Onun için hissettiğim çekim bizim Ritmimizdi, umutsuzca birleşmek ve alemleri yeniden alevlendirmek istiyordum.

Rune benim dengim, Kastian ise zıttım. Her biri benim anlayışımın ötesinde anlamlar taşıyor.

Barış Tanrısı. Çok iyi saklandık ama her şeye rağmen birbirimizi bulduk. Acaba bu ilk karşılaşmamız mı? Arkamızda bıraktığımız tüm yaşamları düşünüyorum, daha ne kadarını paylaşacağız.

"O... Biz..." Söyleyecek söz bulamıyorum.

"Siz ikiniz Ritim'in en önemli parçalarısınız. Evet, ölümün de rolü var ama siz ikiniz insanları hayatta tutuyor, onları mutlu ve huzurlu kılıyorsunuz. Yaşam ve barış olmadan, sadece ölüm ve savaş olur."

Tüylerim diken diken oldu. *Savaş*. Bruno'nun sözleri zihnimden kayıyor ve bilincimi karanlıklarıyla sarıyor.

Sen lanetlisin. Kaçın. Kaç. Kaçın. Kaçın. Kaç.

"O zaman... bu Kuzey'in de bir Ritim Tanrısı olduğu anlamına geliyor."

Moro acımasızca başını sallar. Wren ve Kastian şaşkın bir bakış paylaşıyor.

Yumruklarımı sıkıyorum. "Violet'in Kuzey'in kemiklerini zindanında tuttuğunu ve benim üzerimde bir tür ele geçirme laneti yaptığını düşünüyoruz. Orada olduğum süre boyunca kanımı emiyordu." Moro'nun gözleri dehşetle doluyor ama ben devam ediyorum. "Lucius'u istiyor ve bana mantıklı gelen tek şey, North'un kafamın içinde ne olduğunu ona söyleyebilmesi için beni ele geçirmeye çalışıyor olması."

Kastian'ın gözleri büyür ve ağzından bir şey çıkmadan önce birkaç kez ağzını açar. "Hayır."

Rune başını kaldırıyor ve kıpkırmızı gözleri Moro'nun kulübesini ısıtan ateşin korlarıyla titreşiyor.

"Hayır, ne?" Yavaşça soruyorum. Bu noktada bilmek bile istemiyorum.

Kastian odanın karanlık bir köşesine bakıyor. Yüzündeki boş ifade beni endişelendirmeye başlıyor. Elleri titriyor.

"Hayır... Bence bundan çok daha kötü." Harika.

Tam da ihtiyacımız olan şey bu - *çok daha kötü* bir şey.

"Benim de kanımı alıyordu... Ama bununla ne yaptığını bilmiyordum." Kastian bunun ne anlama geldiğini düşünürken gözlerini oturma odasına diker.

Moro onaylayarak mırıldanıyor. "Kuzey sadece bir aracı ele geçirebilir, zihninize erişemez. Konukçu uykuda kalır ama kendi varlığına çok yakındır. Farkında olur." Kastian ayağa kalkıyor ve gözlerini mavi bir öfke dolduruyor, sanki şu anda savaşa hazırlanıyor.

Alt dudağımı ısııyorum. "Violet neden onu geri getirmeye çalışıyor?" "Lucius'un nerede olduğunu söylemesini istiyor," diye araya giriyor Wren.

Başımı iki yana sallıyorum. "Dört yüz yıl önceki son savaştan beri ölü olan biri Lucius'un nerede olduğunu nasıl bilebilir ki?"

Rune kanepede yanıma oturuyor ve dirseklerini dizlerine dayayıp sanki sert bir şey alıyormuş gibi öne doğru eğiliyor. Kaşlarımı çatıyorum.

Kaşlarımı kaldırıp onu dürtüyorum.

"Ne? Ne biliyorsun ki?"

Omurga dövmem ısınıyor. *"Onu tamamen geri getirmek için tüm Ritim Tanrılarının kanına ihtiyaç duyma ihtimali nedir?"*

Kemiklerim ürperdi. "Moro... ele geçirme işlemini tamamlamak için tüm Ritim Tanrılarının kanına mı ihtiyacı var?" Kastian sanki her şey anlamlıymış gibi bir elini beyaz saçlarında gezdiriyor. Abanoz boynuzları alevlerin onlara doğru yaydığı ışığı emiyor.

Moro gözlerimin içine bakıyor. "Lucius dört yüz yıl önce dirildi. Bu, Fernestian Savaşı'nın tüm insan alemine yayıldığı zaman. Zaman çizelgesi o kadar benzer ki... Bu bir tesadüf olamaz. Birbirlerini tanıyorlardı... hatta belki de hafızalarını geri kazandıktan sonra buraya geldiklerinde bile." Ağzı düz bir çizgi halinde bastırıyor. "Evet... laneti tamamlamak için dördüne de ihtiyacı olacak. Rune'u öğrenmemeli."

Hepimiz kıymetli Dreadius'uma bakıyoruz ve bu düşünceyle ona biraz daha sıkı sarılıyorum.

Lanet olsun. Bu çok daha kötü.

"Ama bundan kaçabilmemiz için büyük bir şans var, değil mi?"

Moro'nun gümüş gözleri kederle kısıldı. *"Küçük bir şans diyebilirim."*

2W

Elodie

I Sabah soğuşu üzerimize çökerken Wren'in göğsüne sokuluyorum. Yaz ayları sıcaktı ama şimdi kış geldi ve Moro'nun kulübesinin ne kadar soğuk olduğunu fark ediyorum. Rune üzerimde mışıl mışıl uyuyor.

Yavaş nefes alışları bana hâlâ rüya gördüğünü söylüyor.

Wren kollarını bana doluyor ve beni çıplak göğsüne doğru çekiyor. Çam kokusundan derin bir nefes alıyorum ve bu düşüncelerimi biraz olsun sakinleştiriyor. Dün Moro'dan gelen bilgi yığınınından sonra pek iyi uyuyamadım. Bilgiler rüyalarımı doldurdu.

Rune ve benim ikimizin de Ritim Tanrısı olmamız... bu kısım bir rüyanın gerçekleşmesiydi, ama North'un da bir Ritim Tanrısı olması damarlarımda buza yol açıyor. Kas- tian Ölüm Tanrısı olmasına rağmen *kötü* değil ve Moro hiçbir şeyin *kötü* doğmadığını düşünüyor gibi görünüyor, belki de Savaş Tanrısı'nı kendi tarafımıza çekmenin bir yolu vardır. Sanırım bunu yapmak zorundayız. Kitapta diyarların akması için dört Ritmin de senkronize olması gerektiği yazıyordu.

Rune'un haftalar önce bahsettiği ele geçirilme düşüncesi içimi burkuyor. Son kâbusumdan bu yana birkaç gece geçti. Belki hâlâ zaman vardır. Bunu nasıl durdurabileceğimizi bilmiyorum ama Violet'in bu işin ne kadar içinde olduğundan da emin değilim.

Rune arkamda kıpırdanıyor ve saçlarımı usulca okşamaya başlıyor. Dikkatimi çekmek için kabarık kulağımı eziyor. Bu erkekler bu lanet şeylere kafayı takmış. Sanırım oldukça sevimliler.

"Ne düşünüyorsun, yavrum?" Sesi içime girerken omurgam ısınıyor. Gerçek sesinin derinliğini duyabiliyorum ve benden başka kimsenin böyle güzel bir sesi duyamaması kalbimi kırıyor.

Başımı Wren'in boynuna doğru sallıyorum ve o da hafifçe kıkırdıyor, göğsündeki titreşim, içinde bulunduğumuz durumla ilgili yaklaşan bir kıyamet hissetsem de beni gülümsetiyor. Rune arkamdan yaklaşıyor, dudakları kulağıma değiyor ama sesi aklımdan çıkmıyor.

"Kuzey için endişelenme. Bir yolunu bulacağız, söz veriyorum."

Midem bulanıyor. *"Tutamayacağın sözler verme."*

Kıpkırmızı gözlerini üzerime dikerken arkasına yaslanıp beni kendisine bakmam için çeviriyor. Koyu renk saçları sabah alnına dökülürken çok seksi görünüyor.

"Sözlerimi tutamayacağımı kim söyledi?"

"Var. Durumun kontrolü sizde değilse verdiğiniz sözleri tutamazsınız. Bu gerçekten bizim elimizde olan bir şey değil." Bakışlarını tutuyorum ve kaşlarını çatıyor, saçlarımı geriye tarıyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor. Wren'in elleri başımın arkasına bir öpücük kondurmadan ve kollarını bana daha sıkı sarmadan önce yatıştırıcı bir şekilde kolumda aşağı yukarı geziniyor.

"Çok inatçısın, yavrum. Peki, o zaman şuna ne dersin - onlara dilek diyeceğiz. Onlar benim sana verdiğim sözler, ama kendini daha iyi hissedeceksen onlara dilek diyebilirsin." Başını aşağı çekiyor, böylece alınlarımız birleşiyor ve gözlerimiz loş ışıktaki dans ediyor. *"Benim dileğim de bundan kurtulmamız. Ben seni güvende tutacağım ve sen Violet'i mahvedeceksin."*

Kalbim büyük bir sıcaklıkla doluyor ve gözyaşlarım dökülmek için yalvarıyor. *"Dileğim... sonsuza dek seninle olmak."*

"Sonsuzluk uzun bir zaman, yavrum."

Daha önce hiç hissetmediğim bir açlıkla onun ruhuna bakıyorum. *"Sonsuza kadar öpüşebilir miyiz?"*

Dudakları benimkilere çarpıyor ve birbirimizin yüzünü tutuyoruz, sanki tutmazsak birbirimizi kaybedecekmişiz gibi. Sesi zihnimde dönüyor.

"Bundan daha iyi bir dilek olamaz."

Moro hepimizi Pine Hollow Grove'a götürüyor.

İlk kez olması gerektiği gibi Hollow'larla dolu olduğunu gördüm. O kadar çoklar ki, kışları

Tüyleri kalın ve her birinin kendine has özellikleri var. Çok mutlu görünüyorlar ve Moro içeri girdiğinde hepsi hevesle onun etrafını sarıyor.

Özellikle birini arıyorum.

Altın uçlu beyaz kürkünü gördüğümde ruhum bedenimi terk ediyor, bana doğru koşarken derin gözlerini bana diyor.

"Margo!" Bana çarptığında ağlıyorum. Yüzümü yalıyor ve beni selamlarken mutlu çığlıklar atıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı bile ama onları çabucak silip süpürüyor.

Erkekler arkamdan gülüyor ve Marley Hollow'umu karşılamak için koşuyor.

"Vay canına, çok güzel!" Yosun Serçesi'nin gözleri huşu içinde büyüyor. "Hiç bu kadar görkemli bir tane görmemiştim. Işığın kendisi gibi." Yüzünü onun kürküne gömüyor ve o da selamlamak için alçak sesle mırıldanıyor.

"Evet, oldukça harika, değil mi?" Tatlı Margo'mu büyük bir gururla izliyorum. Sonunda... koruda kuyruklarını sallayarak aşk sırasının kendilerine gelmesini bekleyen diğer pek çok Hollow'la birlikte düzgün bir şekilde birlikteyiz.

Wren onun başını okşuyor ve Moro'nun yanında getirdiği mama kovalarını taşımasına yardım etmek için harekete geçiyor. Rune ve Kastian bana katılıyor ve Margo'yu seviyorlar. Rune'un gözlerinde Hollow'larla ilk karşılaşmasındaki korku çoktan kaybolmuş. Hollow'um ona bir sopa atması için havlarken Kastian gülüyor.

"Boşlukları kırarak başlayalım," diye geveledim. Ritmi yeniden kazanmak için atmamız gereken ilk adımın ne olduğundan tam olarak emin değilim ama bu benim için önemli.

Moro ve Wren genişçe gülümsüyor, Marley yumruğunu havaya kaldırıp aşağı yukarı zıplarken nefesleri havada kıvrılıyor.

"Evet! Murph'ün şerefine!" diye bağırır çocuk gökyüzüne, sanki Wren'in kayıp arkadaşı onu duyabiliyormuş gibi.

Wren gülümser ve "Murph için" diye mırıldanırken gözleri çocuğun coşkusunu gökyüzüne doğru takip eder.

Ben de onu. "Murph için." Gözlerimden yaşlar akıyor ama onları orada tutuyorum. Onu geri getireceğim, herkesi geri getireceğim ve o zaman artık gözyaşı dökmemiz için bir neden kalmayacak. Bunu düzelteceğim.

"Murph için." Kastian'ın okyanus gözleri saygıyla Cy-press'e kayıyor ve umutlu bir gülümsemeyi paylaşıyorlar.

Rune kaşlarını kaldırıyor. Murph'ü ya da o güzel yarattığın bizim için neleri feda ettiğini bilmiyor ama yine de savaşıma katılmak için başını kaldırıyor.

Moro yemleri yerdeki büyük kaselere atmayı bitiriyor. "O zaman bir plan yapsak iyi olur. Geride hiç boşluk kalmasın istiyorum."

"Başka türlü olmasını istemezdim." Bekçi'nin gümüş bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o da sırıtıyor.

Ailemi o kadar çok özledim ki.

Elodie

T Her şey söz konusu olduğunda zaman kaypak görünür.
Geçmişte olduğu gibi birimizi kolayca kaybedebileceğimizi biliyorum... ama bağ kopmak üzereyken, güçlerimi hissedebiliyorum

her zamankinden daha güçlü bir şekilde içimde uğulduyor.

O sabah koruda vakit kaybetmedik. O akşam Nesbrim baskını için ne yapacağımıza dair planlar yaptık. Rune ve ben şehrin içini ve dışını biliyoruz, bu yüzden Hollow'un Atrium'una giden mükemmel yolu belirledik.

Wren, Marley'nin geride kalmasını ister. "Birinin Kovuklara göz kulak olması gerekiyor," der ona. Çocuk ilk başta isteksizdir, ancak Moro bunun her şeyden önce bir görev olduğunu söyler, böylece Yosun Serçesi sonunda uyumlu olur ve geride kalmaktan mutlu olur.

Güneş çoktan dağların üzerinde belirmeye başladı ve Nesbrim'in duvarları batı tarafındaki düzlüklere uzun ve karanlık gölgeler düşürdü.

"O gardiyan *pisliğin* tekiydi."

Wren şikayet ederken bir yandan da kan tükürüyor. Yüzüne yumruk atan Dreadius, Wren'in yerden çağırdığı dikenler tarafından paramparça edildi. Büyüsüne ve onu ne kadar kolay yönettiğine hâlâ hayranım.

Batı kapısından geçip avluya doğru ilerliyoruz. Kasaba sabahın bu erken saatinde hâlâ oldukça sessiz, ama dükkân sahipleri çoktan tabelalarını asmaya ve gün için ışıklarını yakmaya başlamışlar.

Kayıtsızca yürürken kimse bize gözünü bile kırpmıyor. Birçoğunun beni ve Rune'u tanıdığını biliyorum, bu yüzden muhtemelen bu resimde yanlış bir şey görmüyorlar.

"Violet dışarı çıktığını kimseye söylemedi mi?" Wren eğildi ve kulağıma fısıldadı.

Omuz silkiyorum. "Bağ aracılığıyla Arulius'un kızgın ya da endişeli olduğunu düşündürecek bir şey hissetmedim, ama yine de hissetmek daha zor oldu."

Duruyorum, ayaklarım alttaki kaldırım taşlarında donuyor. İçimi bir nefret ve öfke dalgası kaplıyor. Bağ aracılığıyla değil, bu Arulius değil... Bu, Rune için neredeyse kalbimi parçaladığımda hissettiğim duygu.

Kuzeye.

"Elodie, ne oluyor lan?"

Dönüyorum ve Wren'in dehşet dolu bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Gözlerim ellerime dalıyor. Sanki is ve kül içinde yuvarlanmışım gibi görünüyor. Kanatlarım uzuyor ve kararıyor, sanki köklerinden tüylerime doğru kan damlıyor.

"Bir sorun var!" Bilincimin kaymaya başladığını hissederek boğuluyorum.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde Rune beni yakalıyor ve çaresizce yüzümü ellerinin arasına alıyor. Bakışlarındaki korku parıltısı içime doğru kıvrılmama neden oluyor.

Ama onun ürkütücü sesini duyduğumda, kendimden çok onun için korkuyorum.

"Elodie!"

Wren ve Moro'nun gözlerinin siyaha dönüşmesini çaresizce izliyorum. Lanet üzerlerine çöküyor ve Rune'a zarar vermelerini fısıldayan o hayalete benzeyen sesi duyduklarını biliyorum.

Rünüm.

"Git buradan, Rune!" Onu itiyorum ama o beni kucaklayıp avluya doğru fırlıyor. Kastian da peşimizden geliyor.

"Ne oluyor lan?!"

Omzunun üstünden bakıyorum, arkadaşlarımızın gözlerinde murder ile bizi kovalayışlarını izliyorum. "Rune'un sesini senin ve benim gibi duyamazlar-

lanetli!"

Eostrix'in gözleri şokla parlıyor. "Neden bunu ilk kez duyuyorum?!"

Lanet olsun, Rune sesinin lanetli olduğunu söylerken blöf yapmıyormuş.

"Onları bu durumdan nasıl kurtaracağız?" Beni taşırken Rune'un omuzlarını sıkıyorum, gözlerimin arkadaşlarımızdan ayrılmasına izin vermiyorum. Başını sallıyor ve bakışlarını ilerideki sokaklara dikeyor.

Tabii ki nasıl yapılacağını bilmiyor. "Dur tahmin edeyim, seni duyan herkesi öldürmek zorunda mısın?" Birkaç blok boyunca beni görmezden geliyor ama sonra nihayet başıyla onaylıyor, kırmızı gözlerinde acı parlıyor.

"Lanet olsun!" Kastian
homurdanıyor. Lanet olsun,
planımız suya düştü.

Rune ayağını kaydırıyor ve bir ara sokağa dalıyor. Beni yakalayıp binanın köşesine ve bazı kasalara doğru çekmeden önce yere çarpıp birkaç kez yuvarlanıyorum. Kastian bir adım arkamızda ve siyah kanatlarıyla üzerimize zahmetsizce süzülerek hepimizi gölgelerin arasına saklıyor.

Nefeslerimiz keskin ve ayak seslerini duyarken onları tutuyoruz. Tekrar nefes almadan önce birkaç dakika daha sessiz kalıyoruz.

"Neden yüksek sesle konuştun?" Ona tıslıyorum, bunun bir kaza olduğunu ve bana çok garip bir şeyler olduğu için böyle konuştuğumu biliyorum ama ses tonumdaki ısıklıkla mücadele edemiyorum.

"Çünkü gördüğüm en korkunç tanrıçaya benziyorsun," diye karşılık veriyor Kast- ian Rune'un yerine.

Rune bana ters ters bakıyor ve omurgamdaki dövme ısınıyor. *"Şu anda lanet bir katliam tanrısı gibi görünüyorsun. Kanatların, boynuzların ve kulakların kırmızı, gözlerin siyah, tenin is içinde yuvarlanmış gibi görünüyor ve saçların beyaz. İşte bu yüzden."* Bana karşı takındığı tavrı kaçırmıyorum ama Kastian'la birlikte az önce söyledikleri karşısında sersemlemiş durumdayım.

Arkasına gizlendiğimiz kafenin arka kapısına doğru ilerliyorum ve kapının üzerindeki yarım pencereye bakıyorum. Çenem düşüyor.

Söylediği her şey doğru... ama ne kadar korkunç görüldüğümü atlamış. Kastian o kısmı halletti.

Rahatsız edici derecede tüyler ürperticiyim.

Onlara dönüyorum ve Rune bana endişeli bir bakış atıyor. Acımaktan nefret ettiğimi bildiğini biliyorum ama lanet olsun, hemen şimdi alacağım.

"Bana neler oluyor?" Yere yığılıyorum, keskin pençelerimi kara saplıyorum ve Kuzey'in beni alacağı düşüncesiyle titriyorum-

vücudumun üzerinde.

Rune eğiliyor ve sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovuyor. *"Bu Kuzey. Yaklaşıyor. Violet'i hemen durdurmalıyız. Çıkış yolunda Hollow'ları kurtaracağız."*

Başımı salladım. "Hayır, yapamayız-bir planımız vardı-"

Ağzımı kapatarak sözümü kesiyor ve bizi duvara yaklaştırıyor. Wren ve Moro tekrar geldikleri yöne doğru koşuyorlar, gözleri hala aynı karanlık ve lanetli.

Birkaç saniye sonra beni serbest bırakıyor ve sert bir bakış atıyor. *"Başka seçeneğimiz yok. Plan berbat oldu ve seni de kaybetmek üzereyim. Önce onu durduracağız."* Bileğimi kavradı ve beni sokağın girişine doğru çekti.

Kastian başıyla onaylamadan önce sahilin temiz olduğundan emin olmak için kontrol eder.

Bi

z. Dilimi ısıtıyorum. Çok kızgınım. Planlarımız *asla* işe yaramıyor.

Sokaklarda hızla ilerlerken onlara ayak uyduruyorum.

Yüksek Mahkeme. Birçok nedenden dolayı oraya geri dönme düşüncesi beni terletiyor.

Arulius, Violet ve tüm ordusuyla karşı karşıyayız. Sadece üçümüzle onları nasıl durduracağız? Kahretsin, işler nasıl bu kadar karıştı?

Kalenin duvarlarını çevreleyen çalıların yanına geliyoruz ve soluklanmak için duruyoruz. Rune'u dürtüyorum ve o da bana bakıyor, siyah saçları dağınık ve dövmele derisinin altındaki damarlar kabarmış.

"İşkence odası, o kafatası... Onu hissedebiliyorum."

Kastian ve ben takip ederken Rune başıyla onaylıyor ve ana kapıya doğru ilerliyor.

Yanlarından her geçişimde yaptığım gibi birbirlerine uzanan tanrılara bakıyorum ama şimdi Uyum ve Yıkım Tanrılarının hangi sarayda olduğunu merak ediyorum. Her şey çok çarpık ve hissedebildiğim tek şey öfke... Göğsümde birikiyor ve kabarıyor, Arulius'unkinden daha sıcak yanıyor.

Koridorlar sessiz ve soğuk.

Gardiyanlar vardiyalarını değiştirmeden önce hâlâ sohbet ediyorlar ve biz hepsinin yanından kolayca geçip gidiyoruz. İçimde korkunç bir his var. Her şey çok basitti ve Violet'in olmadığı bir şey varsa o da aptal olmasıdır. Onunla tanıştığımndan beri benimle aptal gibi oynadı... bu yüzden bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum.

"Sanki geri döneceğimizi biliyor gibiydi," diye fısıldıyorum Kastian'ın arkasından. Bir köşeden bakıyor ve ilerlemeye devam ediyor-

işkence odasının koğuşunda. Dikkatini çekmek için sırtını dürtüyorum ama beni görmezden geliyor. Diğer elim onunkini sıkıca kavıyor. Güneşte kızarmış boynundan boncuk boncuk ter akıyor ve havadaki gerginliği hissedebiliyorum.

Rune çift kapının önünde durup bize dönüyor ve hazır olduğumuzdan emin olmak için her birimize yukarıdan aşağıya bakıyor. Elini tutuyorum. Duraklıyor ve koyu kırmızı gözleriyle bana bakıyor.

"Dileğim... seni sonsuza dek sevmek."

Söylemek istiyorum. Kuzey'in beni ele geçirmesi ve artık burada olmamam ihtimaline karşı ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylemek istiyorum.

Uzaklara bakmadan önce ağır gözlerle beni süzüyor. Çenesi bükülüyor ve eli benimkinin üzerinde sıkılaşıyor.

Onu izlerken kalbim acıyor.

Kalbim her şeyden sonra yine benim ama artık gerçekten benim değil, değil mi? Onun kalbi. O tamir etti, beni yeniden bir araya getirdi, ben de aynısını ona yaptım. Gözlerim eskiden boynunun yan tarafında olan yara izinin olduğu yere kayıyor.

Birbirimizi kurtarma dileklerimiz her zaman gerçek olacak - çünkü ne olursa olsun, burada... şu anda... dileklerimiz gerçekleşti. Birbirimizi kendimizden kurtardık.

Sonunda bana bakarken güzel kızıl boynuzları eğiliyor. Gözlerinde çok fazla acı var, beni kaybetme korkusu var ve bunu anlıyorum çünkü ben de hissediyorum, alemlerdeki her şeyden daha parlak yanıyor.

"Bunu söylemek zorunda değilsin-"

Dudakları dudaklarıma değiyor ve zaman durmuş gibi görünüyor. Bu an önemli ve sonsuza kadar ona tutunacağım.

"Ben de seni seviyorum, yavrum." Kalbim çarpıyor ve bir anlığına Kuzey'den gelen öfke ve nefret dağılıyor. Yanaklarını okşuyorum ve parmaklarımla saçlarıyla iç içe geçmesine izin veriyorum. *"Söz veriyorum seni her zaman seveceğim."* Duruşunu düzeltirken alnıma son birkaç öpücük konduruyor.

Gözlerimdeki yaşları kırıştırıyorum ve Kastian'ın bakışlarıyla yanımda buluşuyorum. Orada acı titriyor ama yine de bana yorgunca gülümsüyor. Çok yorgun görünüyor, hepimiz öyleyiz.

Kara kanatlı Eostrix'im beni sıkıca kucaklıyor. Kanatlarım bile onun kucağında toplanıyor. Başımın tepesine öpücükler kondururken dudaklarından rahatlamış bir iç çekiş dökülüyor.

"Bunu yapabiliriz, yapmak zorundayız." Benden Rune'a ve tekrar bana bakıyor. Okyanus gözleri sabit ve dolgun. "Ona güveniyor musun?"

Tereddüt ediyorum, dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor.

"Hayır."

Gözlerim Rune'unkilerle buluşuyor ve eğlenerek parlıyorlar.

Kastian anlıyor ve sırtıyor. "Ona güveniyor musun?" Sırtım ısınırken ve sesi içimde yuvarlanırken Rune gözlerini benimkilerle birleştiriyor ve başını rahatça sallıyor.

"Asla."

"Ve ikimiz de sana güvenmiyoruz." Eostrix'imi dürtüyorum ve hepimiz sessiz bir kahkaha atıyoruz.

Bu salonu asla terk etmek istemiyorum ama buna mecburuz. Bu hayatta huzur içinde yaşamak için görmezden gelmeyi dilediğim o kadar çok şey var ki. Ama buradan sağ salım çıkma şansım gerçekten çok düşük.

Bu yüzden tamamen dürüst olmalıyım. Kasvetli Kastian'ıma bakıyorum, kusursuz bir şekilde yontulmuş ve kan dökmeye hazır.

"Seni seviyorum, Kastian."

Elodie

Rune ve Kastian kapıları iterek açıyorlar ve ben tüm umutlarım tükenirken odanın içine bakıyorum.

Arulius'u burada bizi beklerken bulduğuma şaşırmadım.

Mükemmel yaldızlı kemik zırhı parlatılmış ve ametist gözleri ruhumu delip geçiyor. Tüm bunlar hakkında ne hissedeceğimi bilemiyorum. Şu anda duyguları düşünemiyorum bile, odaklanmak tek seçenek.

Sadece Violet'in tarafı ya da benim tarafım var, arada bir şey yok. "Merhaba aşkım."

Üçümüz girişte duruyoruz ve durumu anlamaya çalışırken hareket etmiyoruz. O tek başına. Ona bir kez şüphe duyup duymadığını soracağım ama hepsi bu. İyiliğinin ona kazandırdığı tek şey bu.

"North'un kemiklerini yok ediyor, Violet'in hükümdarlığını durduruyor ve Hollows'u geri alıyoruz. Artık bağı koparmana ihtiyacım yok, bunu anladım. O yüzden bize hangi tarafta olduğunu söyle, Arulius. Bu senin son şansın."

Yüzünü sabit tutuyor ve beni düşünüyor. Güzel ametist gözleri bir an için acıyla titriyor. "Üzgünüm aşkım. Bu konuda başka seçeneğim yok, benim için yok... Bugün dökülecek tüm kan için üzgünüm."

Aklını başına getirmesi için ona bir tokat atma dürtüsüyle savaşıyorum ama yine de bir iç çekiyorum. Gerçekten bizimle gelmesini umuyordum.

Kastian öne çıkar ve siyah kanatları yavaşça gerilir, Arulius'unkilerden bile daha büyük görünür. Elini uzatıyor ve hiçliğin boşluğu kadar karanlık bir bıçak havayı kesiyor. Ölüm aurası uğursuzca dışarı fırlıyor.

Gerçek bir Ölüm Tanrısı. Her zamankinden çok daha güçlü ve bu kalbimi gururla dolduruyor.

Bir daha *asla* düşmeyecek.

Arulius gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. Ona bu kadar yakinken, aramızdaki bağın son kalıntılarını hissedebiliyorum. Solmuş ve tenimde sadece bir fısıltı. Göğsümü ısırapla dolduruyor. Gerçekten doğru olanı yaptığına inanıyor. Beni *onun* gazabından koruyor. Ama yanılıyor. Ben Talia değilim ve yalnız da değilim.

Rune, Wren, Moro, Kastian. Bu sefer daha iyi bir diyar inşa ettik. Sadece bunu ona kanıtlamam gerekiyor.

Bağın son iplerini de kestim. Ağırleksiz bir şekilde aramızdaki havaya karışıklarını hissedebiliyorum. Arulius da hissediyor. Onu bıraktığımı hissedince kaşları çatılıyor ve işte böyle... bağ yok oluyor.

"Kastian, sana karşı yumuşak olmayacağım ve onun gitmesine izin vermeyeceğim," diyor Arulius donuk bir sesle. Gözleri çökmüş ve her şeyden vazgeçmiş gibi görünüyor. Artık eskisi gibi parlak ve mükemmel bir tanrı değil. Sefil görünüyor.

Kara kanatlı Eostrix'im aura kılıcını daha sıkı kavlıyor, dar, uzun kollu siyah gömleğinin altındaki kasları esniyor. "Mükemmel, yaptıklarından sonra seni öldürmeye niyetliyim."

Arulius kendi elini açar ve altın auralı kılıcını Kastian'a doğrulturken odayı aydınlatır.

Tanrılar bir saniye bile kaybetmez. Birbirlerine doğru inanılmaz hızlarda uçuyorlar ve kılıçları buluşuyor. Auralarının zemine gönderdiği dalgalanmalarla tüm kale sarsılıyor.

Kılıçları benim yetişebileceğimden daha hızlı çarpışıyor ama camı parçalayan ve kulaklarımda çınlayan güç dalgaları tartışılmaz. Kastian, Arulius'un koluna küçük bir kesik atıyor ve hissedip hissetmediğimi görmek için gözlerini bana çeviriyor.

Bağın koptuğunu onaylamak için başımı sallıyorum.

Kavgaları istedikleri kadar şiddetlenebilir ve ben zarar görmem. Kastian sırtıyor ve aurası gölgelerle örtülü yeni bir saf karanlık güç dalgasıyla dalgalanıyor.

Gerçekten birbirlerini öldürmeye çalışıyorlar.

İkisinin de öldüğünü hayal etmemeye çalışarak başımı sallıyorum ve Rune'a bakıyorum. "Hadi gidelim!"

Biz bodruma kaçarken tavandan molozlar düşüyor ve etrafımızı sarıyor.

Eostrixes'ime dönüp bakıyorum ve Kastian sert bir sol vuruşla Arulius'u yakalıyor, kılıcı yaldızlı savaşıyı doğruca pencereden dışarı gönderiyor. Kan ve karanlık havada bir ölüm geçidi gibi dönüyor. Siyah kanatları onu kovalayarak pencerelerden dışarı fırlatıyor ve ikisini de hayatta tutmak için bana merhamet gösterecek tanrılara çaresiz bir dua gönderiyorum.

Lütfen.

Merdiven parçalanıyor ve Rune üzerimde duruyor, büyük taş bloklardan birkaç sert darbe alıyor.

"Acele et!" diye homurdanıyor, kan alnından aşağı süzülürken. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve hasta olacaktım gibi hissediyorum.

Kapıdan içeri daldık ve battaniyeye hücum edip onu fırlattım, kafatası ve kemiklerin hâlâ burada olduğunu görünce rahatladım.

Tanrılara şükürler olsun.

Güçlerimi avucuma odaklıyorum ve kılıcım sorunsuzca şekilleniyor ama artık lekeli. Bir zamanlar saf altın olan aura şimdi yarı kıpkırmızı, vahşi ve nefret dolu. Kemikleri paramparça etmemi engellemeye çalıştığını hissedebiliyorum ama dişlerimi sıkıyorum.

"Siktir git, Kuzey!" Kılıcımı indirip o iğrenç kaseinin içindeki her şeyi yok ederken bağıriyorum. Kan her yöne ve yanağıma sıçradı. Şükürler olsun ki ağzım kapalıydı.

Kafatası parçalanır ve şakaklarındaki damarların atışı durur.

Başardık, başardık amına koyayım!

Rune bileğimi tutuyor ve çıkışa doğru koşuyor. *"Tamam, şimdi sadece Violet ve Hollows!"* Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Suratına yumruğu indireceğim!" Bağırarak gülüyorum. Her seferinde iki adım atarken Rune önümde gülüyor.

Merdivenin yarısına geldiğimizde molozlar üzerimize çöküyor.

Çılgılık atma şansım bile yok çünkü katlar dolusu taş üzerimize yağıyor ve bizi canlı canlı gömüyor.

Hiçbir şey
duyamıyorum. Hiçbir
şey göremiyorum.
Rune?

Elodie

"Rune!" Toz yüzüme dolanırken şiddetli bir şekilde öksürüyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum ama karanlık. Burası çok karanlık ve ben çok acı çekiyorum. Bacaklarım ezildi ve

Kanatlarımı hissedemiyorum.

"Hey, yavrum... İyi misin?"

Ürkütücü sesi tam tepemde ama onu göremiyorum.

Hiçbir şey göremiyorum. Çok karanlık. Korkuyorum.

"Rune," diye hıçkırıyorum. Acı ve duygular içimde alevleniyor ve nefes alamıyorum. "Rune, iyi misin? Neredesin? Karanlık... Göremiyorum."

Nefesinin alnımda kıvrıldığını ve sıcak sıvının boynuma ve göğsüme damladığını hissediyorum. Kan... Daha sert nefes almaya başlıyorum. Aşırı mı nefes alıyorum? Aman Tanrım. Tanrım, lütfen.

"Ben iyiyim. Hareket edebilir misin?"

Tereddüt ediyorum, kendimi kontrol ediyorum ve ayak parmaklarımı hissedebildiğimde mırıldanıyorum, "Evet. Sanırım öyle."

"Mükemmel. Kendini toparlamayı ve auranı kalkan olarak kullanmayı istiyorum."

Vücudunun etrafına odaklan. Bunu benim için yapabilir misin bebeğim?"

Konuşma şeklini sevmiyorum... Çok yumuşak ve rahatlatıcı.

Bir sorun var.

"R-rune, sorun ne? Seni göremiyorum! İyi misin? Neyin var?!" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kontrolsüzce titreyerek feryat ediyorum. Kollarımda hareket kabiliyeti kazanıyorum ve titreyerek yüzümün üstüne uzanıyorum. Anında çenesi ve boynuyla karşılaştım. Teni sıcak sıvıyla kayganlaşmış ve kontrolsüzce titriyor.

Bütün taşları bizden uzak tutuyor.

Hayır. Yapamam... Lütfen bunun olmasına izin verme.

Gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil.

"Rune... Biz iyiyiz... Biz iyiyiz, değil mi? Söyle bana... lütfen!"

Titremeye devam ediyor ve sesi artık sadece bir fısıltı. Çenesinin o kadar sıkıldığını hissedebiliyorum ki dişleri çatırdıyor.

"Sadece dediğimi yap. Auranı bir kalkan olarak kullan ve gözlerini kapat, yavrum. Gözlerini benim için kapat." Soğuk damlalar onunkinden yüzüme damlıyor ve kalbim göğsümdeki o derin karanlık gölde boğuluyor, onunkinden çok uzaklara batıyor, umutsuzca uzanıyor.

Gözyaşlarım yüzümün kenarlarından akıyor ve dediğini yapıyorum, bir top gibi kıvrılıyorum ve auramı bir kabuk gibi tenimin üzerine döküyorum.

"Bana iyi olacağını... iyi olacağını... söyle. Bana söz ver," diye bağıriyorum, molozların altındaki bu küçük cepte hava azalırken bilincim benden çalınıyor.

"Keşke sonsuza dek birlikte olabilseydik. Benim dileğim bu, yavrum. Bunu her şeyden çok isterdim. Ama bu sözü veremeyiz."

Gözlerim hızla açılıyor ve yüzünün olması gereken yere bakıyorum. Auramdan gelen küçük ışık yüzünü görebilmem için yeterince aydınlatıyor. Aşkın ezici ağırlığıyla bana gülümsüyor. Tüm yüzü kıpkırmızı, gözyaşları yanaklarından benimkilere doğru akıyor.

"Hayır-Rune, söz vermiştin," diye hıçkırarak ağlıyorum ama gözlerini kapatıyor ve vücudundan parlak kırmızı bir ışık yayılıp beni kör ederken kükrüyor. Tek yapabildiğim gözlerimi kapatmak. Üzerimizdeki ağırlık kalkıyor ve serin bir esinti ciğerlerime yeni bir hava getiriyor.

Acıyı bastırmak için bedenimi zorluyorum ve hızla doğruluyorum. Artık bembeyaz olan saçlarım yüzüme dökülüyor ve etrafımdaki katliamı bulanıklaştırıyor.

"Rune?"

Kış güneşinden gelen ışıkla savaşıyorum, sert bir şekilde ışıldıyor ve kardan yansıyor. Kalenin molozları her yerde ve kan var... her yerde çok fazla kan var, çok sayıda muhafızın ve vatandaşın cesedi taşların altına gömülmüş. Kemikleri pürüzlü ve hala

çok kan kaybediyorlar. Çığlıklar bana birçoğunun hâlâ hayatta olduğunu ama ölmekte olduğunu söylüyor.

Çenem titriyor ve nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Naminé ile göz göze geldim. Greysil'le birlikte... ve ikisi de ölmüş. Birbirlerine sarılmışlar. Dreadius, Rune'un bana yaptığı gibi onu korumak için tatlı Cypress arkadaşımın üzerine eğiliyor... ama ikisi de ezilmiş. Naminé'nin kehribar rengi gözleri, son ışık onları terk ederken bulanıklaşıyor.

Kalbim sıkışıyor.

Midem burkuluyor ve kuru bir nefesle ağzımı kapatıyorum.

Ellerime bakıyorum. Çok şiddetli titriyorlar ve kıpkırmızı olmuşlar. Karda bir damla kanımı arama isteği her şeyimi tüketirken, kendi bedenimin acısını artık neredeyse hiç hissedemiyorum.

Nerede o... Nerede-

Üç kızıl boynuz bir enkaz yığınının arasından görünüyor. Ona doğru sürünmek için bacaklarımı ve kollarımı zorluyorum.

Lütfen. Her şeyi yaparım. *Her şeyi*

yaparım. Sadece yaşamasına izin ver.

"Rune!"

Çığlığım birçok çığlık ve haykırış arasında yankılanıyor. Onu örten taşları hareket ettirecek gücü topluyorum ve bedenini benim kadar özgür olana kadar çekiyorum.

Sırt üstü düştüm ve o da yanıma düştü. Onu yuvarladım ve-

Gülümsüyor. Belli belirsiz ama orada. Kurumuş gözyaşları yanaklarını kaplayan kızıllığın arasından akıyor.

Kırmızı gözleri sonsuza dek üzerimizdeki kasvetli gökyüzüne bakıyor. Ve ruhumun bir parçası onunla birlikte gidiyor.

Elodie

I kayıp hissettim.
Çok şey atlattım.

Ama onsuz, Rune'suz hayatta kalamam. Buğulu gözlerine bakıyorum ve onu izlediğim boş hiçliği hissedebiliyorum.

Bu *olmayacak*. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Gerçek olabilir... ama bu şekilde kalmasına izin vermeyeceğim.

Ayağa kalkıyorum, paramparça bacaklarım çatırdıyor -kemiklerim etimi yarıyor- ama acıdan irkilmiyorum bile. Kırık kaval kemiklerim alttaki taşlara *çarpmıyor*.

Onun beni defalarca izlediği gibi ben de onu izliyorum. Onu izliyorum. Ve sonra bırakıyorum.

Saldığım güç patlamasıyla kanatlarım çatırdayarak yerine oturuyor. Bacaklarım da kaygan çıkırtılarla normale dönüyor.

Kastian'ı kaybettiğimde olduğum tanrıça değilim.

Ölülerin yüzlerine bakıyorum - planımızın ardından, aralarında benim değerli Rune'um da var.

Gözlerimi kırıştıyorum ve göz kapaklarımın altındaki kaymayı hissedebiliyorum. Onları tekrar açtığımda tüm ruhlarının bedenlerinin yanında dinlendiğini görebiliyorum. Etrafımdaki dünya koyu kırmızı bir sisle örtülmüştü, sanki kanın

Havada bir çürüme bulutu yaratıyor. Hepsi yok olmuş bedenlerinin yanında uyuyor gibi görünüyor.

İçgüdülerimi serbest bırakıyorum ve kollarımı gökyüzüne kaldırıyorum. Kafamın içinde Rune'un sesini duyuyorum, bana şefkat gösterdiği ilk gece mırıldandığı şarkıyı. Dilimi ısırıyorum ve kendimi odaklanmaya zorluyorum.

Etrafımdaki dünya
sessizleşiyor. Sessiz.

Sessizlik ve ılık. Kanatlarımın bir hamlesiyle kırmızı sis uçup gidiyor.

Gülümsüyorum ve kalbimi açıyorum, onu karşıladığım ruhlara karşı savunmasız bırakıyorum. Bedenlerine yeniden girerken her bir ruhun içimden geçtiğini hissediyorum. Gücüm karşısında gözlerim açılıyor. Gerçekten işe yaradığını hiç görmemiştim. Bedenleri sanki zamanın kendisi geri dönmüş gibi birbirine dikiliyor. Et ve kemik, hepsi yeniden mükemmel, sağlıklı olana kadar iyileşiyor ve Nesbrim'in soğuk taşları üzerinde tek bir ölü bile kalmıyor.

Bir ruh benimkini okşuyor ve dizlerimin üzerine çöküp kollarımı kendime dolayarak Rune'un kalbini içimde hissetmeye çalışıyorum. Boğuk bir çığlık atıyorum. Yorgun ruhuma karşı en sıcak okşayış bu.

"Yapabileceğini biliyordum, yavrum. Sadece biraz itilmeye ihtiyacın vardı." Sesi karşısında irkildim.

Onun sesi. Etrafını saran ürkütücü, hayalet gibi bir lanet yok.

Başımı kaldırıyorum ve gözleri bir kez daha kıpkırmızı olmuş, milyonlarca güneşin hayatıyla benimkilere derin derin bakıyor.

Ağlıyorum ve kollarına atılıp onu sıkıyorum.

"Seni kaybettiğimi sandım!" Ben feryat ediyorum, o da aynı kararlılıkla bana sarılıyor. "Sen söyledin. Sonsuza kadar benimle olacağına söz veremeyeceğini söylemiştin." Yumruklarımı öfkeyle göğsüne indiriyorum.

Kırmızı gözleri o kadar yumuşak ve nazik ki gülerken -gerçekten gülerken

-Ve bu ses beni daha çok ağlatıyor çünkü hiçbir şeyi bu kadar çaresizce istememiştim.

"Bunu bir daha asla yapma. *Asla*. Sensiz hayatta kalamam, Rune." Göğsüne vurmayı bıraktım ve duygularımla çöktüm.

Eğiliyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Sonsuza kadar. Birlikte gerçekleştireceğimiz milyonlarca dilek ve daha fazlası."

"Söz veriyor musun?"

O güzel yüzünü omzuma yaslıyor. "Söz veriyorum."

"Sesin - ürkütücü lanet artık orada değil," diye omzuna doğru mırıldanıyorum.

Uzaklaşıyor ve bana bakıyor, güzel yüzünü şaşkınlık kaplıyor. "Gerçekten mi?"

Keskin aura dalgaları üzerimize yağıyor, mükemmel düzenimizi bozuyor ve başımı kaldırdığımda tek görebildiğim siyah ve altın tüylerin parıltıları oluyor. Kaleden geriye kalan her şey kana boyanmış.

Nesbrim eski halinin hayaleti gibidir ama en azından birkaç dakika önce yok olan herkes geri dönmüştür. Hepsi şaşkın bir şekilde etraflarına bakarken, hayatta kalan arkadaşları onları sevgiyle kucaklıyor.

Naminé ve Greysil umutsuzca sarılıyor ve hıçkırarak ağlıyorlar. Rahat bir nefes alıyorum. Yaşam Tanrıçası olduğum için bir daha asla pişman olmayacağım, böylesine güzel dilekleri yerine getirebildiğim için değil.

Rune ayağa kalkıyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor. Siyah saçları arkasındaki tozlu turuncu güneş tarafından aydınlatılıyor, gömleği molozların arasında bir yerlerde kaybolmuş. Barış Tanrım ve ben parmaklarımızı iç içe geçirip bir bütün olarak ayağa kalkıyoruz.

"Bu karmaşa içinde Violet'i bulma şansımızın olacağını sanmıyorum. Hollow'ları alalım ve Wren ile Moro'nun lanetten kurtulmaları için tanrılara dua edelim." Rune yanımdayken en büyük taş levhaların üzerine atlıyorum.

Karla dolu sokaklarda koşarken iki Eostrixe'imın güzel şehri yok edişine bakmamaya çalışıyorum. Birkaç blok sonra, molozlar nihayet temizleniyor ve biraz daha rahat koşabiliyoruz. Burada yaşayan tüm yaratıklar evlerine kaçmışlar ve bunun için tanrılara şükürler olsun.

"İşte orada!" Rune avluyu işaret ederken bağıyor. Wren ve Moro yüzlerinde dehşet yazılı bir şekilde duruyorlar. Gözleri gökyüzünde savaşıyan Arulius ve Kastian'ın üzerinde.

Onlara temkinli yaklaşıyoruz ama göz renklerini gördüğümde rahatlıyorum.

"Siz ikiniz hangi cehennemdeydiniz? Neler oluyor!" Wren bana doğru yaklaşıyor ve kıpkırmızı olmuş, parçalanmış kıyafetlerime bakıyor. Moro da bize aynı şekilde sorgulayıcı bir bakış atıyor.

"Pekala, tamam, işte olanlar. Siz ikiniz çıldırdınız ve Rune'u öldürmeye çalıştınız çünkü onun konuştuğunu duydunuz... ve Kastian'ın savaştığını açıkça görebilirsiniz. Kafatasını yok etmeyi başardık ve şimdi tek yapmamız gereken Hollow'ları dışarı çıkarmak!"

İkisi de birbirlerine kuşkuyla bakıyor. Rune yanımda sessiz kalıyor. Saldırıya uğramadan konuşabildiğinden beri çok uzun zaman geçtiği için konuşmak konusunda hâlâ gergin olduğuna eminim.

"Sanırım bu, buraya nasıl geldiğimize dair bazı anıları neden unuttuğumu ve senin neden böyle görüldüğünü açıklıyor." Moro stresliymiş gibi gözlerini ovuşturuyor - lanet olsun, hepimiz öyleyiz.

Wren pek ikna olmuş görünmüyor ama vazgeçiyor. "Tamam, bunu eve döndüğümüzde halledebiliriz. Hadi acele edelim," diyor Cy- press biz avluya girerken.

Evimde. Tüm erkeklerim ve ailemle birlikte evde olmak, ateşin yanında ısınmak, Ritim bozulmadan güvende ve sağlam olmak istiyorum.

Çok yakın.

Boşluklar havadaki enerjiden ve cam kubbenin dışında devam eden yıkımdan dolayı çılgına dönmüş durumdalar. Onları elimden geldiğince sakinleştirmeye çalışıyorum ama Moro onları bir usta gibi idare ediyor. Bekçi'nin tek bir mırıltıyla hepsini sakinleştirmesini ve üzerlerine güzel bir gümüş tozu serpmesini izlerken Wren'in gözlerindeki parıltıyı ve hayranlığı kaçırmıyorum. Bu onun gücü olmalı ve anında işe yarıyor.

"Hadi gidelim!"

Rune ve ben camı kırmak için atriyma doğru hücum ediyoruz. Rune ateş aurasını çağırırken ben de artık kıpkırmızı olan auramdan birkaç yay fırlatıyorum.

Ateş ellerini sarıyor, ortası kıpkırmızı ama uçları abanoz alevlerle gökyüzünü yalıyor. Bana ukala bir bakış atıyor ve sırtıyor çünkü ben ona aşk sarhoşu bir Eostrix gibi aval aval bakıyorum.

Alevleri camı ve düşen tüm parçalanmış parçaları yutarak yok olmalarına neden olur. Sanki ateşin kendisi, büyücünün dilediği her şeyi yiyen bir canavar gibidir.

Moro benim gibi hayretle bakmayı beklemiyor; gruptaki en büyük Hollow'un üzerine çıkıyor ve her biri arkasından hücum ederken önden gidiyor. Wren büyük bir kaçış yapıyormuş gibi sıçrayıp birinin ensesinden tutuyor ve heyecanla bağırıyor. Kalbim adrenaline göğsümden fırlayacak gibi atıyor ve ben de bunun heyecanı ile bağırmaktan kendimi alamıyorum.

"Başardık! Aman Tanrım!" Rune'un kollarına atılıyorum ve o da bana kocaman gülümsüyor. Biz hazırlanırken onun da kalbinin göğsünde çarptığını hissedebiliyorum. Gruptaki son iki Hollow'u yakalamayı başardık.

Duvar sadece birkaç fersah önümüzde ve bazı küçük Çam Kovuklarının Brevik gibi duvardan atlayamayacağından endişeleniyorum,

ama Moro zaten üzerinde.

Elini kaldırır ve duvara dikey bir kesme hareketi yapar. Bir saniye boyunca hiçbir şey olmuyor, ama sonra lanet tanrıların ışığından yapılmış devasa bir kılıç gökyüzünden aşağı iniyor.

"Bu ne lan, seni çılgın pislik!" Wren bağırarak gülüyor.

Kılıç tamamen parlayan, açık mavi auradan yapılmış ve hayatım üzerine bahse girerim ki Arulius ve Kastian'ın az önce yok ettiği saraydan daha büyük.

Moro kılıcın gitmesini ister gibi parmaklarını oynatıyor ve duvar yok olup gidiyor, hepimizin kaçabileceği büyük bir açıklık yaratıyor.

Gülüyorum ve derin nefes alıyorum, soğuk havanın içime dolduğunu hissederken kollarımı açıyorum. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Canavarların hepsi özgür olduklarını anladıklarında uluyor ve homurdanıyor ve kalbim daha fazla dolmuyor. Margo ve Brevik tepenin zirvesinde, ağaçların hizasında bizi bekliyorlar.

Attan iniyoruz ve hemen dikkatimi gökyüzüne veriyorum. Tanrılarımdan ikisini de göremiyorum ve bu beni tedirgin ediyor ama Kastian'ın biz oraya yardıma gidene kadar kendi başının çaresine bakabileceğine güvenmek zorundayım.

Hâlâ Violet'le ilgilenmemiz gerekiyor.

"Moro, böyle bir sihrin olduğunu bilmiyordum! İlk seferinde kışımıza tekmeyi yediğimizde tüm o güç neredeydi?" Wren onun sırtına sertçe vurur ve Moro zayıfça gülümser.

"Liasium'u ziyaret edene kadar onlara sahip değildim." Kaşlarımı kaldırıyorum ve Rune gözlerini kısıyor. "Hatıralar Tanrısı ile tanıştım."

Bir saniyemi alıyor ama Kastian'ın bana ondan bahsettiğini hatırlıyorum. Liasium'da yaşıyor. Arulius ve Wren ağaçta bize saldırmadan önce Ver- novian Dikenini çıkarmak için oraya gidecektik.

"Ve yeteneklerinizi hatırlayabildiniz mi? Peki ya geçmiş yaşamında kim olduğunu?" Tüm anılarımı geri isteyeceğimi hiç sanmıyorum... Talia olmak istediğim biri değil ve bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Moro elini kısa gümüş saçlarında gezdirerek başını sallıyor. Koyu teni duvarı yıkmak için harcadığı güçle uğulduyor ve ben hâlâ rezervlerinin şokundayım.

"Yaptım... Hafıza Tanrısı bilgedir. Sen ve Kastian'ın da onu görmeniz gerekiyor. Bir zamanlar kim olduğunuza dair hayalleriniz ve parçalarınız olabilir.

Küçük dalgalar halinde size geri dönüyor, ama onları geri kazanana kadar asla tam olarak gerçek benliğiniz olamayacaksınız."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallamak üzereyken Wren araya giriyor.

"Anılar hakkında daha sonra konuşabiliriz. Kastian'ın bize ihtiyacı var-Margo, Hollow'ları koruya götür ve bize bir şey olması ihtimaline karşı Marley'i güvende tut."

O haklı, Violet'in hükümdarlığına son vermeliyiz. Herkesi diriltmeden önceki son adım bu. Margo'nun alnına bir öpücük konduruyorum ve onu yakında göreceğime söz veriyorum.

Margo ve Brevik Pine Hollows'u ormanın içinden geçiriyor ve son kuyruk gölgelerde kaybolana kadar izliyoruz. Rüzgar hızlanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Üşümüyorum ama her şeyin bitmiş olması gerçeküstü bir şey.

Aylarca acı çektim ve kendimi kaybettim... sadece kim olduğumu ve neyi savunduğumu yeniden inşa etmek için. Buradaki yerimi almaya hiç bu kadar hazır olmamıştım. Ritmin Tanrıçası olmaya.

Her şeyi düzeltmek için.

Elodie

T Sokaklar ılıklarla dolu ve durup herkesin iyi olduğundan emin olmamak gerçekten zor, ama bunu bitirmeliyiz. Birçok yaralı yaratığın yanından geçerken sağa sola bakıyorum-
Yosun Serçeleri Dreadius'ların yaralarını iyileştirmeye alışıyor, Eostrix'ler genç yaratıkları Nesbrim'in daha güvenli bölgelerine uçuruyor.

Hepsinin birlikte çalıştığını görmek inanılmaz.

Kalenin enkazına ulaştığımızda Kastian ve Arulius'un auralarının tükendiğini ve artık çıplak yumruklarıyla dvştklerini görüyoruz.

Birbirlerini paralamalarını, kanlı yüzlerini ve kollarını, kanatları kırışmış ve tüyleri dökülmüş halde izlerken boğazıma bir yumru takılıyor. Durmalarını istiyorum ama yapamayacaklarını biliyorum. Violet'i bulmalı ve onu ldrmeliyiz.

"Violet hangi cehennemde?" Rune'a bakıyorum. Çatışma başladığından beri tam bir kaos var ama onu hiçbir yerde görmedim. Sanki şehri terk etmiş gibi. "Kol nerede?"

Çenesini sıkar ve sonra irkilir, aklına gelen bir düşünceyle gözleri açılır. Hemen arkasına dönüyor ve aura alevlerini çekiyor. Arkamızdaki görünmez bir şeyi keserken alevler parlıyor.

Aman Tanrım.

Kol'un da Rune gibi görünmezliği olduğunu unutmuşum.

Korkunç, içimi burkan bir düşünce içimde dönüp duruyor. *Görünmezliğin örtüsü altında bizi kaç kez izledi? Ne zamandır izliyordu... ve kiminle?*

Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Siktir!" Rune'un az önce kestiği askerden kan fişkirirken Wren tükürüyor. Kıp kırmızı sıvı fişkiriyor ve hepimizi kaplıyor. Auramı avuçlarımda topluyorum ve iki kıp kırmızı bıçak oluşuyor.

"Rune, seni lanet olası aptal." Kol'un sıcak nefesi, sihirli örtüsünü kaldırırken havada kıvrılıyor.

Altında kendisi, Violet ve Willow var. İliklerim kalınlaşıyor ve zihnimin bizi gördükleri her özel olmayan anın içinden geçmesine izin vermek yerine anda kalmaya çalışıyorum...

Lütfen, tanrılar... Violet'in Rune'un ne olduğunu öğrenmesine izin vermeyin. Bizi Moro'nun kulübesine kadar takip ettiyse... Moro'nun onun hakkında söylediklerini duyduysa...

Dreadius'um kardeşine dişlerini göstererek hırlıyor: "Ritim'in ölmesine izin mi vereceksin? Ne için kardeşim, kayıp bir hükümdarın sevdiğini bulması için mi?"

Kol'un gözleri Rune'un sesine inanamayarak açılıyor. Keskin çenesinden yarasının üzerine damlayan kan gözyaşları yarayı hemen iyileştirirken göğsünü tutuyor. "Rune... Sen ne zaman... Konuşabiliyorsun." Gözyaşları siyah gözlerini dolduruyor ve duruşu bir an için duraksıyor. Violet bile Rune'umun mükemmel sesi karşısında perişan görünüyor ama hemen aklını başına topluyor.

"Elodie, bu senin son şansın. Bana bunu yaptırma," diye tıslıyor bana. Ruhunu parçalayan acıyı görebiliyorum. Planladığı her neyse onu yapmak istemediği çok açık ama Lucius'u geri kazanma konusundaki kararlılığı daha da alev alev yanıyor. Yumrukları titriyor ve paramparça olmak üzereymiş gibi görünüyor.

Elinde hiçbir şey kalmadı. Sarayı harabeye dönmüş durumda ve kendi muhafızlarının sadakati sürekli sorgulanıyor.

Her şeyinizi verdiğinizde, affedilemeyecek şeyler yaptığınızda, geri dönmenin bir yolu olmadığını düşünürsünüz. Belki de onun için bu doğrudur.

Kaşlarımı çatıyorum ve çenemi sıkıyorum. "Violet. Nerede ya da kim olduğunu bilmiyorum. Vazgeçme vakti geldi. Kafatasını çoktan yok ettim. İşin bitti."

Kıp kırmızı gözleri beni rehin alıyor ve elinden uzun, siyah bir aura bıçağı çıkarıp bana doğrultuyor ve çılgın bir kaltak gibi gülümsüyor. Diğer elinde sivri bir şey var ve onu sıkıca kavriyor.

"Çok geç kaldın *Talia*... Üzgünüm." Gözlerinden bir damla yaş akıyor ve Rune'a doğru hamle yaparak, hiçbirimiz tepki veremedi ön kolunu kesiyor.

Peşimde olacağını düşünmüştüm.

Hayır. O biliyor.

Laneti tamamlayacak son tanrıyı buldu.

Adamın kanı abanoz bıçağın üzerinde parlıyor ve kadın elindeki kemik parçasını adamın kanına bastırıyor. Onun önüne geçebileceğimizi düşünerek aptallık ettik.

Kemik parçası kırmızı renkte parlıyor ve içimdeki karanlık ruhun onunla buluşmak için yükseldiğini hissediyorum.

Karanlığa gömüldüm.

Kastian

Arulius'un gözleri öfkeyle kırışıyor ve gözlerinden azar azar akan kanı dışarı atıyor. Sıkı yumruklarını elimden geldiğince engelliyorum, ama tanrım, tükendim. Çenemi hissediyorum Cehennem gibi ve harcadığım aura miktarıyla çekirdeğim yanıyor. Belli ki o da sonuna gelmiş.

"Bu noktada ne için savaşıyorsun ki Arulius?" Ona homurdanıyorum ve yanağına mükemmel bir darbe indirerek onu yere düşürüyorum. Altımdaki bacaklarımı sabitlemeye çalışırken nefes nefese kaldım ve kan tükürdüm.

Arulius bana ters ters bakıyor, alnından kan akarken bir gözünü kapatıyor. "Sen anlayamazsın. Onu hiç benim kaybettiğim gibi kaybetmedin... Kalbini sökmek ve senin ellerinde ölmesini izlemek zorunda kalmadın." Kalan mor gözleri öfkeyle parlıyor.

Berbat durumda. Hepimiz gibi travma geçirmiş ama onun için doğru olanı yaptığını düşünecek kadar sapıtmış. Tam bir salak.

"Violet'in emirlerini kör bir köpek gibi uyguladığın için bu senin hatan. Acımam gereken kişi senmişsin gibi davranamazsın." Göğsünün üzerine diz çöküp dizimi kemik zırhının üzerine koyuyorum. Acımasız ellerimi boğazına doladığımda birkaç sıkı nefes alıp veriyor. "Çünkü günün sonunda onu iki kez öldürdün."

"Lanet olası bir seçeneğim yoktu, Ölüm Tanrısı." diye boğulurken gözleri acıyla yuvarlanıyor.

Daha sıkı sıkıyorum ve o da altımda kıpırdanıyor. "*Her zaman bir seçenek vardır.*"

Topallıyor, kolları yenilgiyle yana düşüyor. Yarattığımız toz bulutlarına bakıyor. Mor gözleri acıyla titriyor ve sonra gökyüzüne doğru zayıfça gülümsüyor.

"Bu âlemden gazapla doğmuşken olmaz," diye fısıldıyor ve sözlerine burnumu kırıstırıyorum çünkü hiçbir anlam ifade etmiyor.

"*Bu diyardan doğmakla ne demek istiyorsun?*"

Bakışlarını bana çeviriyor. Çok yorgun görünüyor ve ben de sınıra geldim. "Ben Violet'in gazabından doğdum. Talia'ya olan nefreti ve acısı beni yarattı. Böyle bir acıya katlanmadan önce bir Gazap Tanrısı'na yer yoktu... Ben onun karanlığıyım, gölgesiyim, *kuklasıyım.*"

İrkiliyorum ve iliklerim ürperiyor. Onu tutuşumu gevşeterek, "Sen... Sen her şeyden sonra yaratılan tanrısın." diye mırıldanıyorum. Zihnim dönüyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Başından beri onun kuklasıydı. Davranışları ve duygularıyla, belli ki kendi kalbi ve ruhu var, ama Violet'e itaatsizlik edemez... her şeyi o kontrol ediyor.

Tekrar gökyüzüne bakıyor, kaşları çatılıyor ve başını sallıyor. "Ben garip bir koyunum. Bu dünyaya asla ait olamamış bir parçayım. Bu yüzden savaşıyorum. Onun bir daha benim ellerimde ölmesine asla izin vermeyeceğim. Violet isterse beni kontrol edebilir. Asla gerçekten *özgür* olamayacağım."

"Öteki âlemde hiç insan olarak yaşamadın." Gözlerini

kapatıyor ve yavaşça başını sallıyor.

Bir saniye daha ona baktıktan sonra çatırtılar ve soluklar dikkatimizi çekiyor. İkimiz de kafalarımızı Elodie ve diğerlerine doğru çeviriyoruz. Wren ve Moro normale dönmüş gibi görünüyor ve Violet... O ne yaptı?!

Elodie kamburunu çıkarıyor ve çığlık atıyor. O kadar ürkütücü ve içi boş ki tüm varlığında çınlıyor. Sanki iki ses tek bir çığlık atıyor ve Elodie kafasını sıkıca kavriyor, sanki zihni yanıyormuş gibi saçlarını yumrukluyor.

"Elodie!" Bağırıyorum ve Arulius'u itiyorum.

Ona doğru koşuyorum. Kanatları iki kat büyümüş ve buharlı kan damlıyor. Bir zamanlar güzel olan tüyleri kıpkırmızı olmuş ve bana baktığında gözleri tıpkı karanlık, yıldızsız, ışıksız bir gökyüzü gibi simsiyah.

"Elodie... sana ne yaptı böyle?!" Violet'e dönüp sevgili Eostrix'imi kollarıma alırken bağırıyorum. Wren ve Moro

sersemlemiş ve dehşet içinde ona bakıyor. Rune'un gözleri ıssız, sanki uğruna yaşadığı tek şeyi kaybetmiş gibi.

Violet ayağa kalkıyor, belirsiz bir gülümsemeyle titriyor. "*Kuzey, seni sonsuz dinlenmenin ovalarından geri getirdim. Şimdi bana Lucius'un nerede olduğunu söyle!*"

Elodie'den uğursuz bir kahkaha yükseliyor ve bu sesle kemiklerim sıkışıyor. *Hayır. Yapmadı... Yapmaz. Benim değerli Elodie'ye değil.*

Ele geçirme işlemini tamamladı.

Elodie konuşurken ürkütücü ve unutulmaz bir ses kulaklarımı deliyor. "Violet, her zaman olduğun gibi basit fikirlisin. Küçük bir kayıp seni çok üzdü, değil mi?"

Elodie'yi bırakıyorum ve geriye doğru uçuyorum. O artık yok... Kuzey herhangi bir tanrıdan daha kolay öldürebilir. İnsan diyarının düzlüklerinde yaptığı katliamı gördüm. Yüzyıllardır ölü olmasının bir sebebi var. Elodie ile tartıştığımızda Borvon bu yüzden mi o görüntüleri benimle paylaştı? Gördüklerine dair bir uyarıydı.

Violet'in kırmızı gözleri öfke ve korkuyla parlıyor. İhtiyacı olabilir diye Kol'a bakıyor ama o da hepimiz kadar korkmuş durumda. Sadece Yaşam Tanrıçası'nın Kuzey'i alaşağı edebileceğini hepimiz biliyoruz. Ama Violet *onu onun içine* koydu.

"Seni geri getirdim! Şimdi bana onun nerede olduğunu söyle!"

Elodie ayağa kalkıyor ve işaret ediyor, teni kül ve isle kaplanmış, saçları etrafımızdaki kar kadar beyaz. Hepimiz doğrudan Moro'yu işaret eden elini takip ediyoruz.

Ortalık sessiz. Kimse konuşmaya cesaret edemiyor ve Elodie'nin yüzündeki hınzır gülümseme beni titretiyor.

Moro gümüş gözlerini yavaşça kapatır. Şok olmuş gibi görünmüyor. Gözlerini tekrar açtığında, Violet'e somut bir kederle bakıyor.

"Sen... Sen misin Lucius?" Violet taşların üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor ve gözlerini umutsuzca Moro'dan ayırmıyor.

Bir süre onu izliyor ve sonra başını sallıyor. "Evet... Benim, Vi."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken gülümsüyor ve soluk soluğa kalıyor, ama ona uzanmaya çalıştığında Lucius soğuk bir tavırla ona sırtını dönüyor. "Lucius?" Ruhunun güçlkle ayakta durduğunu görebiliyorum. Delilikte o kadar ileri gitmiş ki. Aşk yozlaştığında böyle mi görünür? Böylesine çaresiz ve kederli bir hale mi dönüşmüş?

Zehirlendiğinde.

Moro göz ucuyla ona bakıyor. Sanki kalbi söyleyeceklerini kaldıramıyormuş gibi kötü görünüyor. "Ne yaptığına bir bak Vi... Bencilce nedenlerle yarattığın kaos ve acıya bir bak."

Başını öne eğip hıçkırıyor ve sevgilisinin sözleri karşısında acı dolu çığlıklarını bastırmak için ağzını kapatıyor. "Ama bunu bizim için yaptım! Sensiz daha fazla yaşayamazdım!"

Kalbim sıkışıyor... Onun yerinde olsaydım ne yapardım?
Elodie için her şeyi yaparım.

Gümüş gözleri ona acıyarak bakıyor ve kendi ıstırabı içini yakıyor ama güçlü duruyor. "*Seni bulurdum* Vi. Tıpkı ilk seferinde yaptığım gibi senin için gelirdim ve eğer her şeyi oluruna bıraksaydın... yeniden birlikte olabilirdik." Durdu ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Seni asla sevmeyeceğim. Sen benim aşık olduğum kadın değilsin. Onun bir kabuğu bile değilsin."

Ouch.

Tanrıça yere yığılıyor, gözleri yaptıklarının yarattığı dehşetle kocaman açılmış. Onun için üzülmemek elde değil, ama Elodie artık North'un elinde olduğu için çok kayıtsızım.

Elodie başını geriye doğru eğiyor ve havayı dolduran acıya gülüyor. "Savaş. Kan. Yıkım. Hepsini istiyorum, ektiği her duyguyu ve acıyı. *Daha fazla*, daha fazla, hepsini istiyorum!" diye gökyüzüne doğru şarkı söylüyor.

Rune onun bileğini kavriyor. "Elodie, onunla savaşmalısın!" Onun konuşmasını duyduğumda şok oldum ama şu anda endişelerimin en küçüğü bu.

Elodie başını ona doğru çevirir ve aurasıyla saldırır. Tanınmaz halde, Savaş Tanrısı'nın öfkesiyle kaynayan, kan ve dehşet dolu bir canavar.

"Rune, geri çekil!" Elodie etrafındaki kavisli kılıç cephaneliğini yeniden kiralarken Wren onu yere serer. *Lanet olsun, bu onları ikiye bölerdi.* Şakaklarımdan aşağı ter damlaları inerken dişlerimi sıkıyorum.

"Elodie gitti. Gerçek Ritim Tanrısı artık burada ve hepiniz bana boyun eğeceksiniz. Bir tasfiye gerekiyor. Sence de öyle değil mi Ölüm Tanrısı?" Siyah gözleri bana kayıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Kuzey... Borvon hala içimde uyuyor. Nasıl bir adam olduğumu bilmiyorum ama ben bir canavar değilim. Can almaktan hoşlanmıyorum." Ona ters ters baktım.

Elodie gözlerini bana dikeyyor ve kocaman kıpkırmızı kanatlarını geriyor.

"Hmm. Çok kötü. Borvon ve ben bir zamanlar çok eğlenmiştik." Yuvarlarken boynunu kırıyor ve sonra North'un uzun zaman önce kullandığını hayal meyal hatırladığım dövüş duruşunu alıyor. Hay sikeyim. "Ve eğer beni yenmek istiyorsan tanrıçanın bedenini yok etmen gerekecek. Savaş insanlar alemine ağır gelene, kemikleri ve kanları toprağa, damak tadına sızana ve çığlıkları ruhuma derinlemesine kazınana kadar durmayacağım. Ah, nasıl da özledim."

Yumruklarımı sıkıp son auramı da kullanmaya çalışıyorum. Bu noktada dumanlar üzerinde koşuyorum ama o kadar kolay ölmeyeceğim. Her şey tehlikedeysen olmaz.

Arulius yanımda dururken taşlar yanımda kayıyor. Ona kaşlarımı kaldırıyorum. Başıyla onaylıyor ve gözlerini Elodie'ye dikeyor. Sonunda aklının başına geldiğini görmek beni rahatlatıyor.

İlk tanıştığımızda dostluğumuz gergindi, onun ihaneti yüzünden bozuldu ve sonra düşman olduk. Ama belki şimdi tek bir amaç için bir arada durabiliriz.

Değerli Elodie'miz için.

"Umarım tüm o zavallı auramı benim üzerimde harcamamışsındır," diye tıslıyor kanlı yüzünü yırtık koluyla silerken.

Onunla alay ettim. "Daha başlamadım bile."

Elodie'nin gülümsemesi hınzırca, bize doğru hamle yaparken kanatları onu benim uçabileceğimden daha hızlı taşıyor. Ben zamanında kaçamıyorum ve Arulius da onun yapışkan kızıl yayını zar zor savuşturuyor. Kemik zırhını hiçbir şey yokmuş gibi paramparça ediyor ve onun peşinden gökyüzüne çıkarken küfür ediyor.

"Siktir!" Wren yaya olarak onları kovalarken bağıyor. Selvi sarmaşıkları yeri titretiyor ve ayaklarımın altındaki toprak onun öfkesiyle titreşiyor. Violet'in çığlığını ve Moro'nun aşağıdaki savaşçıları toplamaya çalıştığını duyduğumda peşlerinden gökyüzüne dalıyorum.

Ne dağınıklık ama.

Lanet olası bir karmaşa.

Kastian

T Gökyüzünden üzerime kan damlaları yağmaya başlarken bulutlar kızıla dönüyor. Savaş Tanrısı gerçekten geri döndü. Tüylerim diken diken oluyor ama görmezden geliyorum.

Arulius ve Elodie'den hiçbir iz yok.

Çok uzun sürmüyor çünkü ben daha bulutlara ulaşmadan aura bıçaklarının birbirleriyle çarpıştığını duyuyorum.

Kahretsin, onu nasıl geri alacağız, *bunu* nasıl geri alabiliriz?

Bulutları yarıyorum ve hava boşluğunda dalgalanan altın şimşeklerle çevriliyorum. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor ve tenim şarj olmuş gibi hissediyor.

Arulius takip etmekte zorlandığım bir hızla hareket ediyor ve Elodie onun fırlattığı her oktan, yumruktan ve kesikten kaçıyor. Dişlerim korkudan kızarıyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Onu yenecek.

Şansımız bile yok. *Buna* karşı hiç şansımız olmadı.

Arulius kükrer, Elodie bıçaklarını göğüs boşluğunun derinliklerine saplarken ağzından kanlar dökülür.

"Arulius!" Bağırıyorum ama hızla ondan uzaklaşıyor ve vahşi mor bakışları benimkileri bulduğunda kesik kesik nefesler alarak öksürüyor. İşi bitti... İyileşmezse ölecek.

Elini gökyüzüne kaldırır ve tüm elektrik şimşekleri altın aurasının dev bir gücü olarak onunla birleşir. "Onu geri almalısın... Almalısın Kastian!" Altın tanrıdan gözyaşları dökülür ve yıldırımını ona doğru fırlatır. Bir milyon ışık huzmesi ve parazit hava sahasında ona doğru kükrüyor. "Çok özür dilerim!" diye feryat ediyor sarı ve beyaz elektrik akımları hedeflerine ulaşırken. Saldırının sıcaklığı havada asılı kalıyor ve et kokusu içimi doldurarak neredeyse kusmama neden oluyor.

Arulius son enerjisini de harcadıktan sonra başını arkaya yatırıyor ve aşağıdaki toprağa düşüyor. Göz ucuyla onun parıldayan altın tüylerini yakalıyorum ama bakışlarımı Elodie'den ayırmaya cesaret edemiyorum.

Sikeyim. Wren, umarım onu yakalarsın.

Bu iş daha bitmedi. Bunu tüylerimde hissedebiliyorum.

"Bu muydu? Zayıf, *çok zayıf*. Lütfen bana senin de o kadar zayıf olmadığını söyle Borvon." Elodie'nin ikili sesi aklımdan çıkmıyor. Gördüğüm en büyük saldırıdan zarar görmemiş ve tek yanığı sağ elinde, saldırıyı odakladığı yerde.

Yutkunuyorum. Onunla dövüşmek istemiyorum, gerçekten onunla dövüşmek istemiyorum ama... belki Wren ve Moro onu yere çekebilirsem bana yardım edebilirler.

Bulutların içine dalıp yere doğru alçalırken kanatlarım sırtıma sıkıca yapışıyor. Güneydeki alan neredeyse boş ve diğerlerinin bizi burada göreceğini biliyorum. Onu Nesbrim'den uzaklaştırmalıyım. Kendilerini koruyamayan çok fazla vatandaş var. Arulius'un iyi inip inmediğini görmek için geri dönüyorum ve onu Wren ile bir grup Nesbrim Eostrixes'i arasında güvende buluyorum.

Korkaklar. Tabii ki savaşa katılmayacaklar. Violet onlara liderlik etmedikçe hiçbir şey yapmayacaklar ve Violet darmadağınık durumda.

Yerle buluştuğumda eğilip yuvarlanıyorum ve iyi ki de öyle yapıyorum. Elodie tam üstümdeydi ve arkamda yere çarpma şekliyle beynimi ezebilirdi. Bana saldırırken kızıl aurası dağılıyor.

Topraktan siyah bir bıçak çıkarıyorum ve aşağıdaki ölü yaratıklara bana auralarını ödünç verdikleri için teşekkür ediyorum. Bıçağı yukarı doğru savuruyorum ve yüzünün sağ tarafının tamamını kesiyor. Yüzüm buruşuyor ve kalbim duracak gibi oluyor ama ondan bir metre uzaklaşana kadar geri uçuyorum.

Kan gövdesinden aşağı akarken Elodie manyakça gülüyor. Sağ gözünü yok ettim ve onun bu şekilde mahvolduğunu görünce kendimi tutmakta zorlanıyorum. Ona zarar vermek istemiyorum.

"Fena değil Borvon, ama artık oynamayı bıraktım." Kalan gözleri de sıkıntıyla donuklaşıyor. Wren, Moro ve Rune yardım etmek için belirirken dikkatimi onun arkasına kaydırıyorum.

Midemde korkunç bir his var.

Elodie dikkatini onlara çeviriyor ve ben de şansımı deniyorum. Elde edebileceğim tek şans bu. Bir kolumu boynuna doluyorum, diğeriyle de kollarını kullanamaması için sırtına sabitliyorum.

"Moro! Onu geri getirebilir miyiz yoksa..." Bağırıyorum. Kelimeler dudaklarımdan dökölüyor ve ellerimi onun boynunu kırmaya hazır hale getirdiğimde göğsüm ağırlaşıyor.

"Bunu yapmak zorundasın!" Moro bağırıyor, bakışlarında dehşet parlıyor. Ellerimi bükmeden önce gözlerimi kapatıyorum.

Boynundaki çatlaklar kollarımı titretirken ve tatlı dudaklarından bir nefes kaçarken bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Bedeni kollarıma yığılırken "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Ben de onunla birlikte yere düşüyorum. Etrafımızda donmuş kristallerden bir duman yükseliyor ve ellerim titriyor. Hıçkırıklar göğsümü sarsmaya başlarken onun gevşek başı hareketsiz kalıyor. "Çok üzgünüm, Elodie. Bunu yapmak istememiştim."

Bir daha hiçbir şeye huzur-ölüm-vermek istemiyorum.

Böyle korkunç bir şeyin tanrısı olmaktan nefret ediyorum ve az önce her şeyden çok sevdiğim tek kişiyi öldürdüm.

Rune'un gözleri korku ve çaresizlikle dolar. İşte böyle, Arulius oldum.

Bunun için katlanacağım suçluluk, acı ve sonsuz ıstırap... Neden onu tekrar öldürmek zorunda kalma riskini almak istemediğini anlıyorum. *Bir daha asla* eskisi gibi olacağımı sanmıyorum.

Bedenini usulca yere bırakıyorum ve hepimiz onun üzerinde duruyoruz. Kar, ölümün kavrayışını keskinleştirerek omuzlarımızın üzerine usulca düşmeye başlıyor.

Bükölmüş boğazının derinliklerinden bir kahkaha patlarken omuzları titriyor.

Bir parçam korku içinde kıvranıyor, ama çok daha büyük bir parçam hala hayatta olduğı için rahatlıyor.

"Moro..." Wren mırıldanıyor ve Oyuk Bekçisi dehşet içinde başını sallıyor.

"Bu mümkün değil." Moro geri çekilir, Wren de onu takip eder. Rune onun yanında dizlerinin üzerinde, kendi kabuğına çekilmiş gibi duruyor.

"Borvon, bu gerçekten pis bir numaraydı," diye mırıldanıyor Elodie ayağı kalkarken, bacakları titriyor. Yan tarafından grotesk bir çıkıntı

boynunu kırdığım yerden. "Şanslısın ki bende daha kirlisi var," diye mırıldanıyor ve kanatlarını kısa bir süreliğine vücuduna sarıyor, sonra tekrar açarak iyileşmiş vücudunu ve gökyüzünü delip geçen boynuzlarını ortaya çıkarıyor.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve karanlık, sürükleyici bir aura yayıyor. Sertleşmiş kan bıçakları beni kovalıyor. Kendimi korumak için kanadımı zar zor kaldırmayı başarıyorum ki, kanat uçup gitmeden ve sırtımdan aşağı acı akmadan önce.

Elodie önce ayaklarıma çarpıyor ve sıcak, bıçaklı eli boğazıma değiyor. Birlikte yere düşerken onun boş siyah gözlerine bakıyorum. Gözünün kenarında bir damla yaş oluşuyor ama korkunç şeytani bir gülümseme güzel yüzünü oyuyor.

"Güle güle Borvon. Yarının dinlenme tarafında benim yerimi al, olur mu?" Yüzüme gülüyor ve sonra-

Dünya dönüyor. Az önce ne oldu?

Kan benimle birlikte havada dönüyor, kara çarpana kadar dönüp dans eden karanlık ölüm damlalarından oluşan bir geçit töreni. Elodie'nin başsız bedenimin üzerine tünediğini gördüğümde gözlerim açılıyor ve bulanıklaşıyor.

Her şey yavaş, saniyeler dakikalara dönüşüyor. Kar yavaşça yağıyor, sanki zamanın kendisi durmuş gibi.

Ben... Hayır, hala bilincim yerinde. Ne kadar süre bilmiyorum ama hiçbir şey kalmadı.

Kaybettik.

Savaş ve yıkım tüm diyarlarda hüküm sürecektir ve ben sonsuza dek dinleneceğim. Aşkım olmadan sonsuza dek.

Kastian.

Ha? Kim bu...

Kastian. Onları büyütmenin zamanı geldi.

Borvon mu? Sesini daha önce birkaç kez imgelemlerde duymuştum ve en son öldüğümde... Ne demek istiyor, *onları yetiştirmek* mi?

Hepsini kaldırın. Bırak ben devralayım, zamanımız azalıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, boynumdaki karıncalanma çene çizgime doğru ilerlemeye başlıyor, ta ki uyuşana, üşüyene ve Borvon'un bilincimden yükseldiğini hissedene kadar. Onun aurası çekirdeğimize yeni bir güç getiriyor.

Şimdi kalkın, Yarının uyuyan kemikleri.

Uyanın ve tanrıçanız için savaşın.

Kuzey

I Ölüm Tanrısı'nın kafasını vücudundan ayırır.
Kanı üzerime fişkirirken ne muhteşem bir duygu. Tenimdeki sıcak kayganlığı hissedebiliyorum ve içinde büyüyorum.

Çekiyorum

Dudaklarımı gülümseyerek sıkıyor, dudaklarımın kenarlarındaki kanı yalıyor ve Borvon'un kanıyla ziyafet çekmek için eğiliyorum. Bu aptal kan itici laneti kırmak acınacak kadar kolay - en azından benim gibi bir Savaş Tanrısı için. Tanrıçanın vücudu Eostrix almadığı için zayıf düşmüştü. Aptal kız basit bir laneti bile bozamadı.

Onun bedenini koruyarak ona iyilik yapıyorum.

Yıkım, *yıkım* olsun. Öfke, nefret, umutsuzluk, kayıp. Her şey ve tüm travma, hepsini bana ver. İçinde kıvranan insanlar istiyorum.

Damarlarımda uğuldayan güçle ayağa kalkıyorum. Diyarları yüzüstü bırakan zayıf tanrılara bakıyorum. Yüzyıllardır başarısız oldular. Özellikle biri tanıdık geliyor ve dudaklarımı tekmeliyorum.

"Rune, sen misin? Daha önce konuştuğunu duyduğuma yemin edebilirim. Sana yaptığım o iğrenç lanete ne oldu? *Barış Tanrısı*. Barış, kırımın deliği. Bana inat yaşıyorsun, değil mi?" Çok çaresiz ve kırılmış görünüyor. Neden tüm bu tanrılar *onu* bu kadar çok seviyor?

Önemli değil, ne kadar acı o kadar iyi.

Altımdaki toprak titrediğinde geri kalanları öldürmek üzereydim. Karla kaplı tarlalarda bir yarık açılıyor ve aşağıdan siyah buhar fışkırıyor.

Gözlerim açıldı. Bu ne gücü?

Kastian'ın siyah aurası vücudunun ve başının etrafında gölgeli bir omurilik gibi yılan gibi kıvrılıyor ve onları ölümün gücüyle bir çırpıda tekrar birleştiriyor.

Gülümsüyorum.

İşte Borvon, oynamak için dışarıda.

"Neden bu kadar uzun sürdü Borvon? Ne kadar da zayıf bir tanrı oldun," diye onunla alay ediyorum ve tüm güçlerimi kullanmaya hazırlanıyorum ama sonra topraktaki yarıktan kafaların çıktığını görüyorum.

Ah, onları yetiştirmek mi? Fark etmez.

Borvon'un kanatları yine mükemmel. Parlak siyah ve altın uçlu tüylerle kaplanmışlar. Gözleri daha koyu mavi ve sadece gerçek Ölüm Tanrısı'nın sahip olabileceği bir derinliğe sahip.

"Kuzey, tüm tanrılar arasında Ritim'e boyun eğmeyen tek kişi sensin. Uyum içinde var olmalıyız. Yaşam Tanrıçası'na boyun eğ."

Dişlerimi sıkıyorum. Ne bilebilirdi ki?

"Sen ölümsün, geçip gitmesi gereken bir şey. Barış ve Yaşam herkes tarafından çok kolay karşılanır çünkü onlar iyi ve mutludur. Peki ya savaş? Ben ne yapacağım? Amacım beni çağırıyor Borvon. Kemiklerimin derinliklerinde. Kulaklarımda çınladığını duyuyorum ve ben Yarının uzun, terk edilmiş dinlenmesine katlanan tek tanrıyım. Sadece kendim olduğum için bir daha asla uyandırılmayacağım."

Tarlada toplanırken dikkatimi ölen yaratıklara veriyorum. Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyor?

Onlar bir hiç, işitsiz. Onlar ölü.

Borvon bana sırtıyor, her zaman olduğu gibi beni bir kitap gibi okuyor. "Onlar senin için değil. Ona ulaşmak için."

Sözleri ağzından çıktığı anda başımda keskin bir acı hissediyorum. Saçlarımı yumrukluyorum ve dizlerim yere çarparken çığlık atıyorum. Vücudunu geri almak için bana karşı savaşıyor. *Hayır, o benim. Yüzyıllardır bir bedenim olmadan yaşadım ve onu geri vermeyeceğim!*

"Elodie!" Arkadaşları onu çağırıyor ve o da onları duyuyor. Bugün burada yaptığım her şey için bana kızgın. Ama gitmesine izin vermeyeceğim. Onu itebildiğim kadar itiyorum ve ayağa kalkıp başımı sallayarak gülüyorum.

"O gitti! Artık sadece Kuzey, beni duyuyor musun?! O gitti ve onu asla geri alamayacaksın!"

Tüylerim diken diken olurken, iri yarı bir Hollow'la göz göze geliyorum. Kürkü çürümüş ama bir zamanlar görkemli olduğuna şüphe olmayan koyu renkli tutamları görebiliyorum. Gözleri sarı ve derin, kürkünün her tarafına dağılmış yarı saydam yapraklar var.

Murph.

İçimden geçiyor ve beni tekrar karanlığa, derin hiçliğe fırlatıyor, tekrar tek başıma izliyorum.

Yalnız ve çok fazla nefretle dolu.

Elodie

Murph.

O burada.

O burada ve beni yine kurtardı. İkinci ölümden sonra bile beni kurtarmak için geri geldi.

Uzun zaman önce Yosun Ormanı'nda bıraktığım büyük Kovuk'un önünde yere çakılıyorum. Kalbim çılgılık atıyor ve bedenim çok acı çekiyor. Murph bana doğru yürüyor, selamlamak için alçak sesle mırıldanıyor ve kollarımı kemikli cesedine sıkıca sarıyorum.

Asla bırakmak istemiyorum. Bir daha asla veda etmek istemiyorum, ama etmek zorunda olduğumu biliyorum. Bu şekilde kalamaz. Hiçbiri kalamaz.

Hıçkırma hıçkırma ağlıyorum ama eski dostum beni anlıyor gibi görünüyor. Başını kaldırıyor ve Kastian'a bakmak için geri dönüyor.

Ölüm Tanrısı taş gibi duruyor. O Kastian değil, şu anda değil. Beni geri getirmek için bunu yapabildi. Beni neyin çağıracağını biliyordu, yüzüstü bıraktığım herkesi kurtarma arzusu.

"Borvon."

"Elodie." Düzgün konuşuyor ve sesi Kastian'ınkinden daha derin.

"Talía'yı kanallıze etmen gerekiyor."

Başımı sallıyorum. Belki de çok perişan olduğum ve şu anda beni ele geçirmeye çalışan diğer tanrıyla hala savaştığım içindir, ama ben

Sadece kalmak istiyorum... Tekrar kaybolmak istemiyorum.

"Elodie," diye bağırarak beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Evet?"

Gözleri üzerimde yumuşuyor, üzgün ve yorgun. "Sana onları diriltecek bilgiyi verecek. Hepsini öbür tarafa götürebilmen için."

Tüm ölüleri insanlar âlemine geri gönderme düşüncesiyle nefesim kesiliyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yavaşça başımı sallıyorum.

Kuzey tekrar kontrolü ele almadan önce burada ne kadar kalacağımdan emin değilim. Yan tarafa bakıyorum, Wren ve Rune çoktan bana doğru koşuyor, sarılıyor ve başıma öpücükler konduruyorlar. Moro gözlerini bana dikeyyor. Dudaklarını sıkıştırdığına bakılırsa zamanımız kısa olmalı.

Sikeyim.

Wren kollarını Murph'e sararken ağlıyor. Hollow'u saçlarını okşuyor ve yanağını yalıyor. Ruhum her saniye soluyor ve elveda demekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Rune'un yüzünü iki elimle tutuyorum, gözlerinden yaşlar akarken onu okşuyorum. "Şimdi uyuyacağım... Geri dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum."

Kıpkırmızı gözleri genişler. "Hayır, hayır, hiçbir yere gitmiyorsun. Yapmamız gereken milyonlarca dilek var. Sen gidemezsin. Gidemezsin." Başını omzuma koyarken boğuk bir sesle konuştu. Başımı onunkine yaslıyorum ve kendi gözyaşlarımdan birkaçının düşmesine izin veriyorum.

"Onları dirilttikten sonra... eğer North geri gelirse, beni öldürmeni istiyorum." Rune'un yüzünü yukarı kaldırıyorum. Kendini zor tutuyor. Bir zamanlar çok çelikleşmiş ve duygusuz muhafızım, şimdi benim yüzümden onlarla birlikte parçalanıyor.

Seni kırdığım için üzgünüm, umarım bir gün tekrar iyileşirsin.

Talia'nın kafatasıma doğru uzandığını hissediyorum. *Vakit geldi.*

Wren bana bakıyor ve başını sallıyor, sanki hiçbir sorun yokmuş, hepimiz iyi olacaktık gibi bana kolayca gülümsüyor.

Talia'nın ruhu benimkiyle birleşiyor ve bu... şaşırtıcı derecede sıcak.

Elodie, hazır mısın?

Sanırım öyle... Neye hazır olduğumu bilmiyorum ama başka seçeneğim yok.

Hepsini kurtaracağız ve sonra bir an olacak, sadece bir an. Onlara seni öldürmelerini söyle. Rune yapamazsa Lucius yapar.

Tekrar öleceğim düşüncesi göğsümü çok ağırlaştırıyor. Yaşam Tanrıçası olarak yeniden dirileceğimi biliyorum, ama onlar olmadan bir ömür daha yaşamak? Unutmak ve artık *ben* olmamak...

Ellerimin yükselişini izliyorum. Borvon'un kaldırdığı tüm kemiklerden güzel, parlak sarı bir ışık yayılıyor. Hepsinin yüzü bir kez daha hayatla canlanıyor. Her boyutta ve şekilde oyuklar, Yosun Serçeleri, Dreadiuslar, Eostrixler. Tüm ölümler. Yarının uyuyan tüm yaratıkları.

Uyan.

Murph'ün kürkü zaman tersine dönmüş gibi doluyor ve tam da olması gerektiği gibi, güzel kürküyle görünüyor. Bir zamanlar kalbimi fetheden yarı saydam yapraklar şimdi Wren'in kısa saçlarını bir kez daha dolduruyor ve Hollow onunla burun buruna geliyor.

Işıklar kışın yağın karın üzerinde ateşböcekleri gibi dönmeye başladığında nefesimi tutuyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

Ölümlerin bedenleri ruhlara dönüşür ve gökyüzüne doğru süzölmeye başlarlar. Murph etrafında mutlulukla dans ederken Wren gülmekten ve ağlamaktan kırılır. Çam Kovuğu, gerçek amacına hizmet etmek ve diğer tarafa mutluluk getirmek için insanlar âlemine geri dönüyor.

Murph, Wren'in yüzünü son bir kez yaladıktan sonra gökyüzüne doğru tırıs kalkıyor, beklerken kendisinden önce gelen Hollow'ları kovalıyor ve hep birlikte üzerimizdeki evrene yükseliyorlar.

Kalamadıkları için kalbim büyük bir üzüntüyle doluyor ama bu bir döngü. Kalmamaları gerekiyor ve Wren'in acı dolu gülümsemesi bana onun da aynı şekilde hissettiğini söylüyor. Bana söylediği şeye tutunmaya çalışıyorum.

Ormandan gelen sözleri kalbime ulaşıyor ve beni güvenle sarıyor. *Hepimiz bir araya gelene kadar, tekrar tekrar, sonu olmayan bir döngüde birbirimizi kovalayacağız.*

Tekrar buluşacaklar. Başka bir hayatta.

TW

Arulius

M Vücudum acıyla dolup taşıyor ve auram tamamen bozulmuş durumda. Beni iyileştirmeye çalışan Eostrixler hasarın yayıldığı kadar hızlı iyileşmiyorlar. Lanet olsun.

Kuzey... Uzun zaman önce öldüğünü sandığım Savaş Tanrısı. Violet onun kemikleriyle ne halt ediyordu ve benim bundan neden haberim yoktu? Belli ki sadakatim sorgulanıyor.

İçimden yeni bir cehennem dalgası geçerken dişlerimi sıkıyor ve inliyorum. Bir Dreadius etrafımı saran Eostrixes grubuna doğru koşuyor,

Bacakları şiddetli bir şekilde titrerken lanet olası manik.

"Yaşam Tanrıçası az önce Ölüm Tanrısı'nın kafasını kopardı!"

Ne?!

Etrafımdaki herkes paniklemeye başlıyor ve Tanrılar, ben de panikliyorum.

Tüm ıstırabımı bastırıyorum ve kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Etim içten içe yanıyor ama Kastian'ın bu şekilde ölmesine izin veremem... Kahretsin, ya çoktan öldüyse?

Lanet olsun!

Moro, Violet ve diğerlerini görene kadar enkaz ve molozların arasında tökezliyorum. Kol'un gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir saniye içinde yanıma gelip bana yardım ediyor.

"Orada ne haltlar dönüyor?" Öksürüyorum ve birkaç damla kan göğsüme sıçırıyor.

Kol benim bu halime içten içe küfrediyor ve sanki yolda ölecekmişim gibi daha hızlı yürüyor. "Borvon, Kastian ölmeden hemen önce yönetimi devraldı ve ölüleri diriltti. Elodie onları diriltti ve son duyduğuma göre North'tan kurtulmak için onu öldüreceklermiş."

Onu öldürmeyi düşünmeleri bile ruhumu paramparça ediyor.

"Hayır, hayır, bunun olmasına izin vermeyeceğim." Onu itiyorum, kalan gücümü kanatlarıma aktarıyorum ve kalan mesafeyi uçarak gidiyorum.

Onu götüremezler. Bir daha alamazlar. Onu sonsuza dek bekledim... sadece onu. Bu lanet alemde bana onun gibi huzur verebilecek başka kimse yok.

Dirilen yaratıklar, Ritim'in güzel ve yürek burkan bir gösterisiyle gökyüzüne yükselmeye devam ediyor.

Elodie'yi görüyorum ve yanına indiğimde her şey yavaşlıyor gibi görünüyor, harcayacak enerjim kalmadan yere çakılıyorum. Yumuşak kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve bakışlarından o zamansız şefkat titreşimi geçiyor.

Onun görünüşünü kavrarken gözlerimden yaşlar dökülüyor. Bozulmuş bir aşka benziyor; zehirlenmiş ve diyarların kötülüğü tarafından ele geçirilmiş. Kanatları kıpkırmızı ve teni normale dönmüş olsa da onu içinde uzak tutmak için her şeyiyle savaşıyor gibi görünüyor.

Kuzeye.

"Elodie... Çok özür dilerim." Sanki en başından beri bir bütünmüşüm gibi paramparça oldum - yaşadığımız kederin gölgesinde asla bulamayacağım parçalarım var. Bunların hiçbirisi hiçbirimiz için adil değil.

Dizlerinin üzerine çöktü ve umutsuzca yüzüme sarıldı, hıçkırarak ağladı
sanki birbirimize son kez bakıyormuşuz gibi yüzümü inceliyor.

Boğazım sıkışıyor ve midem bulanıyor.

Gitmeyin. Lütfen, tanrılar, gitmeyin. İşleri düzeltmeye daha yeni başladık.

Başıma ve dudaklarıma öpücükler kondururken, "Gitme aşkım," diye boğuluyorum. "Lütfen gitme. Seni tekrar kaybedemem."

Beni, alemlerdeki herhangi bir erkeğin kırılmaya hakkı olduğundan daha fazla kıran bir feryat çıkarıyor. Bulanık gözlerimden onu net olarak göremiyorum ama bana acıyla gülümsediğini söyleyebilirim.

Titreyen elimi yanağına götürüyorum ve o da içgüdüsel olarak elime doğru eğilerek mırıldanıyor: "Gitmem gerek... Kalamam."

"*Hayır...* Seni seviyorum, Elodie. Lütfen..." Yalvarıyorum ve gırtlaktan gelen bir çığlık olarak çıkıyor.

Elimi dudaklarına götürüyor ve başını sallıyor. "Seni seviyorum, Arulius... hem de çok." Hıçkırıyor ve titreyen dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Seni affediyorum."

Benim aşkım.

Benim her şeyim.

Beni geride bırakma.

Elodie

A Rulius'un ametist gözleri beni okşuyor ve kalbimi sonsuza kadar tutacaklarına inanıyorum. O da en az benim kadar acı çekiyor ve ben kalbimden taşan acıyı ısırarak bastırıyorum. Kendi yaraları fi-

sonunda onu alt eder ve kafası yere düşer.

Kol onun yanında diz çöker ve kanlı gözyaşlarıyla onu iyileştirmeye başlar.

Ağır bir kalple gökyüzüne bakıyorum.

Küreler kayboluyor ve dünya etrafımda sessizleşirken yukarıdaki evren kararıyor.

Kar kalın toz dalgaları halinde yağıyor. Kirpiklerim yorgunluğumun ağırlığıyla ağırlaşıyor. Tüm auramı kullandım ve geriye kalan tek şey içimdeki kötülük.

Talia'nın varlığı bir an için güçleniyor ve ben kollarımı Ölüm Tanrıma açıyorum. Borvon'un gözleri duygularla doluyor ve benimle buluşuyor, vücutlarımız soğuk havaya karşı şekilleniyor ve kanımız aramızda yapış yapış oluyor.

Eli bana uzanıyor ve başparmağını usulca yanağıma sürüyor. Aşağı doğru eğiliyor ve gözlerimiz, içimi k a p l a y a n derin sevgi dalgalarıyla birleşiyor. Talia onu her şeyden çok seviyor. Duyguları içime akıyor ve Kastian'a duyduğum sevgiyle eşleşiyor.

"Talía, seni sonuna kadar seveceğim," diye fısıldıyor dudaklarına ve sonra beni öpüyor. Ellerimi onun güzel yüzüne götürüyorum ve ona daha fazla bastırıyorum. Gözyaşlarımız birlikte dökülüyor.

"Borvon, sevgilim. Aşkımız her zaman sonsuz olacak." Dudaklarına karşı hüzünle gülümsüyorum. Kalbimdeki ıstırapla Rune'a dönerek, "Ritim Tanrıları her zaman birbirlerini kovalayacaklar. Sonsuza dek. Döngü düzelene kadar."

Rune boş görünüyor, sanki tüm dünyası çalınmış gibi, ama gözleri yavaşça benimkilerle buluşuyor.

Sonra bunu hissediyorum, Talía benden uzaklaşıyor ve Kastian'ın gözleri tekrar açık maviye dönüyor. Hayaletlerimiz gitti ve geriye sadece biz kaldık.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum Kastian'a. İyileşen organım zar zor da olsa bir arada duruyor. Rune'un hüzünlü bakışlarıyla karşılaşıyorum ve tekrarlıyorum: "Hepinizi seviyorum... Ben her zaman sizin bir parçanız olacağım, siz de benim bir parçam. Hatırlamayacak olsam bile."

Kastian bana sarılıyor ve kısık bir sesle fısıldıyor. "Bu hiç adil değil. *Hiç adil değil.* Tekrar gitmene izin veremem. Yapamam amına koyayım." Ona yaslanıyorum ve gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum.

Hayır, bu adil değil. Bunların *hiçbiri* adil değildi.

Rune sonunda ayağa kalkıyor ve parmağını kızıl aurasıyla sarıyor. Bana doğru yürüyor ve bunun benim sonum olduğunu biliyorum. Sonsuza kadar değil - belki Talía gibi birinin bilincinde yaşamaya devam ederim. Önümde durduğunda bacaklarımı çelikleştiriyorum.

Wren uzanıp kollarını bana doluyor. Hâlâ hıçkırıyor ve titriyor ama iyi olacağını biliyorum. Bir gün beni insan aleminden geri getireceğini biliyorum.

"Başka bir yol bulabiliriz." Kehribar rengi gözleri yüzümde geziniyor ve başımı salladığımda yüzünü kapatıp küfrediyor. Zaman yok. "Bir gün beni tekrar bulacağını biliyorum, Wren. Beni kovala ve gerekirse beni buraya tekmeleyerek geri getirin."

Şaşkınlıkla bana bakıyor ve bir anlığına gözyaşları durup gülüyor. "Söz veriyorum."

Moro kederle iç geçiriyor ve beni çabucak kucaklayarak alnıma bir öpücük konduruyor. "Yarın seni tekrar gördüğünde daha aydınlık olacak."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. Onun nazık sözleri karşısında yapabileceğim tek şey bu.

Rune öne çıkıyor ve alnını alnıma bastırıyor. Kıpırmızı gözlerine bakıyorum ve son bir dilek tutuyorum.

"Dilerim... bir gün hepimiz mutlu olabiliriz. Violet'in kalbini yeniden bulmasını, savaşın sona ermesini, Ritmin yeniden tesis

edilmesini.

Wren'in Murph ile yeniden bir araya gelmesi, Arulius'un kendini affetmesi ve Kastian'ın bir daha asla yalnız kalmaması için."

Durup birkaç dakika gözlerinin içine bakıyorum.

"Ama en çok seninle kalabilmeyi isterdim." Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Çenesini sıkıyor ve sonra alev bıçağını boğazıma dayıyor.

İşte bu kadar. Kendimi ölüme hazırlıyorum. Başka bir hayatta bulmayı umduğum kasvetli dinlenme için.

"Seni seviyorum, yavrum. Kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla - gökyüzündeki yıldızlardan ve ayaklarımın altındaki çakıl taşlarından daha fazla." Hıçkırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Başımı arkaya yatırıyor ve parmağını boğazıma bastırarak kesiyor. "Bana bak, Elodie. Bir kez daha, sadece son bir kez gözlerini görmek istiyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ama bulanık gözlerimi açtığımda hala kalın. Onun da gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve bana umutsuzca gülümseyerek eğilip dudaklarıma morartıcı bir öpücük konduruyor.

"Çok güzel dileklerde bulundun yavrum... Umarım her biri gerçekleşir."

Boynumu kesiyor ve kanım elini kaplıyor. Gözleri kararıyor ve fısıldıyor. "*Kuzey*, sana gemimi veriyorum."

Gözlerim açılıyor ve hiçbirimiz daha gözümüzü kırpamadan, Kuzey'in lezzetli aurası boynumdaki yaradan akarak kardaki kan damlamlara karışıyor.

Kıymetlimin içine. Yeri
doldurulamaz.
Rün.

Teşekkür

Her şeyden önce okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Bana ve hikayeme verdiğiniz tüm destek ve sevgi için teşekkür ederim. Gerçekten yürek burkan bir yolculuk olduğunu biliyorum ve bunu sizinle paylaşabildiğim için çok mutluyum.

Ayrıca eşime de teşekkür etmek istiyorum. Yolun her adımında yanımda oldu. İster hikayeyi planlamama yardım etsin, ister üzücü sahnelerde benimle birlikte ağlasın.

Beta okuyucularıma ve editörüme teşekkür ederim. Sizin katkılarınız olmadan tüm fikirlerimi hayata geçiremezdim!

Tüm güzel ARC okuyucularıma çok teşekkür ederim. Kitaplarımın çok önemli bir parçasısınız ve sevginin yayılmasına yardımcı oluyorsunuz. Her biriniz olmadan yazarlık yolculuğumu hayal bile edemezdim.

Yazar Hakkında

K. M. Moronova hikaye anlatmayı her zaman sevmiştir. Biraz korku ve romantizm içeren karanlık fantezi okumaya ve yazmaya bayılıyor. Çoğu zaman, bahçesinde dinlenirken çiçek kuruturken ve kahve içerken bulunur. Partneriyle birlikte ormanda keşif yaparak vakit geçirmeyi seviyor.

Şu anda üzerinde çalıştıklarımla ilgili güncellemeler ve imzalı kopyalar için web sitemi ziyaret edin! <https://www.kmmoronova.com/>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.